GEORGE URSA

Doisprezece ani de luptă națională...

- Articole -

Vol. I

Editura Societății Scriitorilor Români
București, 2003.

George URSA

Doisprezece ani de luptă naţională...

Erată

vol. I, pag. 79, sub linie se va citi „Purcaru" în loc de „Purcan";
vol. I, pag. 210, sub titlul **„Cap de pod" la Tg. Mureş** se va citi: „- Interviu cu dl Zeno OPRIŞ, preşedinte al Uniunii Naţionale „Vatra Românească" - ;
vol. II, pag. 15, rândul 2 de sus în jos, în loc de cuvântul „totl" se va citi „turul"... ;
vol. II, pag. 106, rândul 1 de sus se va citi: „cumva de...";
vol. II, pag. 212, („Bucurii temperate / - Cronică politică -"), rândul 8 de jos în sus se va citi ... „ale săptămânii au fost primirea României în Consiliul Europei şi vizita..." ;
vol. II, pag. 270, rândul 14, de jos în sus, în loc de „faţă" se va citi „față" şi pe rândul 15, tot de jos în sus, în loc de „sinteza" se va citi „sinteză" ;

Editura Socieăţii Scriitorilor Români
Bucureşti, 2003.

George URSA

Doisprezece ani de luptă naţională...

- Articole -

Volumul I

- Partea I-a -

Editura Socieăţii Scriitorilor Români
Bucureşti, 2003.

• Coperta şi grafica: **Ioana Carolina URSA.**

© Toate drepturile, legale, asupra acestei ediţii, rezervate autorului, Societăţii Scriitorilor Români.

Consilier editorial: **George URSA**
Responsabil de carte: **George URSA**

ISBN: 973 – 861110 – 2 - 4

Cuvântul autorului

* **I**niţial, am scris vreo câteva pagini în care mi-am vărsat oful pe cei care mi-au acrit sufletul între 01/10. 1990 – 30/04. 1994 şi mai 1996 - februarie 2000. Cenzori, tăietori de fraze (un Artur Silvestri, Mihai Pelin, Ilie Purcaru, Ion Mărgineanu, N. Georgescu et tuti quanti), „sfătuitori", mici ţâşti-bâşti (un Sile Iordache), de 20-22 de ani, care mi-au amărât nervii în acest deceniu şi ceva (1990 – 2002). Vara trecută (2002) s-a produs o distanţare sufletească de toţi aceşti oameni. Dumnezeu are grijă de noi toţi. Inşii aceştia şi alţii – al căror nume nu merită să-l pomenesc – care şi-au abandonat crezul (comunist)... ce poţi cere de la ei? De ce le fac, totuşi, cinstea de a le pomeni numele? Doamne, nu ştiu! Este o treabă cu totul inutilă. Este chiar prea mare cinstea pentru onorabili!

Cele peste 750 de pagini cuprind producţia mea de articler, eseist etc. , publicată de-a lungul acestor 12 ani (am mai scos un volum în 1998 care cuprinde unele eseuri pe anumite teme). Cele din vol. I şi II au fost supuse – fiecare articol în parte – forfecelui strâmb al domnilor: Artur Silvestri, Mihai Pelin, Ilie Purcaru, Ştefan Zaides, Ion Mărgineanu. Ultimul – bolşevic înrăit – s-a străduit şi m-a îndepărtat de la revista "Naţiunea". De urâtul lui am preferat să plec de la revista „Naţiunea". Să-i fie de bine. Şi tuturor... Vol. III este ... curat! Adică, este aşa cum l-am scris. Prost sau bine.

* **C**enzură ceva mai scârboasă îmi aplica numitul Ion Mărgineanu atunci când îi aduceam interviuri cu românii din fosta Iugoslavie (Timoc, Voivodina). Deşi erau români cei intervievaţi, insul îi numea „sârbi", respectiv „sârboaice". De ce? Pentru că aceştia îşi exprimau – în interviurile pe care li le luam – nemulţumirea faţă de preşedintele Iliescu. Îi neglija, spuneau ei. Ceea ce eu începusem în acei ani (1991-1993) – o documentare exhaustivă despre românii din Peninsula Balcanică şi din care am fost întrerupt de oameni gen

Mărgineanu – este, timid, începută după 2002 de unele posturi TV.

* Articolele şi interviurile – din aceste volume – cuprind varietatea întregii problematici a românităţii de pretutindeni. Ardoarea sufletească investită în ele o poate constata orice cititor, fie el şi neavizat asupra problematicii respective. Astăzi realizez cât eram de incomod. Şi forţele obscure – ostile românismului – au avut grijă să mă marginalizeze. Termenul de „moarte civilă" – des uzitat de unii – pare să-mi acopere existenţa. Ori unde m-aş fi dus (mă refer la ONG sau partide politice, gazete etc.) oamenii acestor forţe mă aşteptau sau veneau imediat după sosirea mea. De la tartorul bolşevic la tânărul ţâşti-bâşti toată gama de provocatori şi-a exercitat presiunea asupra nervilor mei. Doar mă vor vedea la pământ.

Ei, aceasta este... Cine vrea să înţeleagă... înţelege.

mart. 2003.

George URSA

PARTEA I-a

„Iugoslavia, Iugoslavia..."

Săptămânalul timişorean „*Gazeta de Vest*" (nr. 13 din 14 aprilie 1990), publică, un interviu luat, de Adrian Siniteanu, Consulul General al Iugoslaviei la Timişoara. Titlul articolului este promițător. Conținutul însă stupefiază! Ce ne propune domnul consul şi, poate, chiar Guvernul iugoslav, dat fiind faptul că dânsul este o persoană oficială? Nici mai mult, nici mai puțin decât un fel de „alipire" economică a județelor „limitrofe ale României" la o „zonă comună de dezvoltare !" Acest pretext străveziu de "transparență a granițelor" e văzut de domnul consul ca "dorință sinceră a mea (...) ca între Voivodina şi județul Timiş să se dezvolte embrionul unei ... *comunități economice regionale*" (s. n.). Deci, tot un fel de „autonomie" ce ar desemna o suveranitate formală a statului român asupra unor regiuni româneşti. Aceste idei sunt încurajate de interviever, care evocă noțiunea de „descentralizare". Dar ce rezultă de aici? Iată ce declară în continuare dl. consul: „În cadrul colaborării cu Iugoslavia, eventual şi cu *Ungaria mai târziu*, consider că ar fi avantajos pentru toate țările lărgirea zonei de mic trafic (de unde să se aprovizioneze bişnițarii şi să polueze – după aceea – pasajele Bucureştiului cu nimicuri inutile, iar din România să se scurgă, *via Occident*, sâmburi de nucă, benzină ieftină etc. – n.n.) la 100 km. de ambele părți ale granitei, iar ulterior Provincia Autonomă Voivodina şi regiunea Serbiei situată de-a lungul Dunării împreună cu județele limitrofe României, să facă parte dintr-o zonă comună de dezvoltare economică". Se dă exemplul Sloveniei şi Croației; dar acest argument nu este valabil: acestea sunt republici ce se includ (1990; n. n.) în teritoriul Iugoslaviei, țară suverană care poate să creeze zone „autonome" şi mai puțin „autonome". Dar atunci când astfel de planuri se fac față de altă țară suverană, inițiativele trebuie temperate.

Din nefericire, României i se propun astăzi zeci de variante de a se administra şi conduce şi toate ascunse în spatele unei

vorbe care nu spune nimic concret şi desemnează un concept strategic: „Europa". Ni se propune „Elveţia", ni se propun „zone" de "autonomie", ori o viitoare „Belgie"; auzim de la un Laszlo Tökes că ar exista, chiar, „etnii" de tip „ţara Bârsei" şi „moldoveni". Este însă evident că neamul românesc trebuie să se păstreze întreg în „Europa" şi nu să devină bucăţi şi „zone" apte să graviteze în jurul altor state! A te „europeniza" nu înseamnă a te destrăma ca stat pentru a te deznaţionaliza.

În fond, câteva întrebări trebuie puse în privinţa acestor „zone" comune de dezvoltare. Sub a cui suveranitate se vor aşeza ele? Cine va conduce, de fapt, aceste „zone"? Nu sunt ele nişte „zone de influenţă" după *doctrina Hruşciov* (Valev)? Ideea lui se cunoaşte: Banatul gravitând spre Iugoslavia, Ardealul către Ungaria, Moldova, rămasă, către Ucraina şi Dobrogea către Balcani! Dar dacă ne jucăm cu scenariile, putem face şi noi propuneri pentru uzul domnului consul, pentru că şi noi cunoaştem istorie. De pildă: Iugoslavia poate face o „zonă" de tipul dalmato - venet; ba poate, chiar, lupta pentru renaşterea Imperiului Veneţiei. Ungaria poate creea din Ungaria patru „zone": una se uneşte „economic" cu Austria, alta se uneşte „economic" cu Slovacia, cealaltă parte se „uneşte economic" cu Voivodina, cea de a patra parte se poate uni cu România. Iată că nu ne lipseşte nici nouă fantezia în crearea de astfel de „zone". Şi, desigur, toate acestea n-ar afecta cu nimic „suveranitatea" Budapestei asupra acestor „zone". Ar fi o „transparenţă" în toată legea şi nu o imixtiune în treburile interne!

Se profilează la orizont – şi constatăm cu stupoare asta – profeţiile lui Nicolae Ceauşescu. Poporul român şi-a uitat istoria şi suferinţele venite din toate punctele cardinale. Oare cei 46 de ani scurşi din 1944 până azi au dus la amnezie completă?

(Naţiunea, an I, nr.17, septembrie 1990; pag. 4, semnat George URSA)

CONTRA POLITICIANISMULUI

Viitorul vieţii noastre politice este incert. Politicianismul a revenit – din păcate -, în actualitate, graţie ajutorului politicienilor educaţi în spiritul lui în vremea sa de glorie. Adică, în anul de graţie 1937 şi, ca şi atunci, azi, ne găsim în plină tragedie şi frământare. Astăzi, *forza* pare a fi partidul etnic maghiar prin fapte şi mai puţin prin vorbe.

Între anii 1944 -1964, luam ordine de la Moscova; discret şi eficient. Nu noi, biet român, ci ceata acaparatoare a puterii – kominterniştii. Azi, luăm ordine şi aprobare de la Budapesta? În acest caz, viitorul nostru ar trebui să fie o republică prezidenţială puternică, gata să se opună presiunii Budapestei, în care mandatul preşedintelui să fie minumum 7-8 ani, cu posibilitatea reînnoirii cel puţin o dată şi cel mult de două ori, preponderent fiind Executivul [prezidenţial]. Desigur, controlat. După cum se profilează noile structuri mergem spre parlamentarism şi politicianism şi politicianismul se reia de acolo de unde a fost lăsat în anii 1930-1937. Şi ne va oferi acelaşi lucru: corupţie, instabilitate şi cvasirăzboi civil. Cum am spus, instrumentul destabilizator poate deveni partidul etnic UDMR. Îi prevăd comportamentul minorităţii SIK din India dacă o continua[va] ca până acum. Şi dacă Guvernul va fi lipsit de curaj, rezultatul ar putea fi bejenia românilor din provincia Transilvania.

Acelaşi lucru se va putea instaura şi în Basarabia cu acelaşi rezultat. „Răzbunarea" ungurească sau „nistreană" sunt creatoare de stat. Nu românesc, evident. Aceste forţe ar putea marginaliza şi intimida elita autohtonă. Şi, astfel, vor crea acel stat în stat, prilej de discordie şi piedică în guvernare. Probabil se va crea România Mare dar problema va fi, nu crearea ei, ci durabilitatea ei. Durabilitatea ei va depinde de evitarea războiului civil intern provocat de enclavele ce ne vor fi impuse. Europa e în pragul comunităţilor nestatale; dar, în aceste comunităţi, românul este pierdut. Fără statul, care să menţină

coeziunea celulelor biologice şi a unităţii noastre sufleteşti, spiritul ţărănesc, necreator de oraşe, se va pierde în pustiul mulţimii căutătoare de hrană de la Atlantic la Nistru sau Urali.

Religia noastră, nefanatică, ne va pierde pe drum şi, aşa ca la începutul evului mediu, când din vastul teritoriu cu români de la Egee, Adriatica, Carpaţii Slovaciei, Nistru n-a rămas decât o porţiune – actuala insulă – din România va rămâne o amintire. România va rămâne amintirea unui Eminescu. Cum el a scris şi articole politice, e puţin probabil că românii (cu identitatea pierdută prin pierderea limbii) vor pomeni prea des de el. Asta pentru că românul e „bun", „blând" şi „tolerant". Cum să-l supere el pe rău-voitorul care l-a ucis amintindu-i că nu e decât [ucigaş şi] urmaşul unui ucigaş? Oricum ar fi evoluţia viitoare, politica interbelică nu e de dorit: aceasta înseamnă Monarhie constituţională coruptă şi risipitoare a avuţiei naţionale, necreatoare şi nesemnificativă; înseamnă „evacuarea" elementului românesc din oraşe prin metode economice. Înseamnă transformarea în slugă la curţile „europenilor".

Însă, noi trebuie să facem ca viitorul, ce se întrevede, să nu se înfăptuiască. Şi să impunem [măcar] republica prezidenţială [sau o Monarhie... dar Monarhie...] morală, creatoare, lipsită de sentimentalisme ieftine, pozitivă şi întăritoare a elementului românesc. Austeritatea eminesciană este necesară azi poporului român, nu lejeritatea cataveniană. Spiritul dizolvant s-a împământenit la sfârşitul istoriei. Înţeleg că acum e "începutul" istoriei Europei. Şi ea are nevoie de spiritul lui Coriolan nu de cel al lui Cataveneu. Să ne ajute Dumnezeu şi să ne lase Demonii să făptuim ceea ce trebuie nu ceea ce ni se impune. Şi să ne ferim a ne mai culpabiliza; o fac alţii suficient. Nu suntem nici mai răi nici mai buni ca alte popoare. Ci doar cei ce au interese să ne distrugă ne prezintă mai răi.

(NAŢIUNEA, an I, nr. 18, Septembrie/Octombrie 1990, pag. 4, semnat George URSA)

DAR MORŢII ROMÂNI?

Există în oraşul Arad un monument; în cinstea cui a fost ridicat, în oraşul Arad, acest monument? În cinstea celor 13 „generali" spânzuraţi la Arad după înfrângerea revoluţiei ungare în anul 1848/1849. Cei treisprezece „generali" spânzuraţi, la Arad, după înfrângerea revoluţiei ungureşti sunt însă vinovaţi faţă de românii din provincia românească, a României, Transilvania. Noi, urmaşii acestor români – din Transilvania şi de pretundindeni – nu putem uita, şi nici permite, să mai fie omagiaţi vreodată – pe teritoriul României – aceşti criminali, vinovaţi, moral şi faptic – prin subordonaţii lor–, de moartea românilor din Transilvania, [de moartea românilor] care luptau pentru libertate economică, socială şi religioasă. Aici, în această provincie, în anii 1848/1849, „generalii" unguri luptau pentru libertatea ungurilor şi supunerea şi menţinerea în iobăgie a românilor! Amintim tuturor că, pe lângă cei 40.000 (patruzeci de mii) de români, omorâţi în luptă [şi civili români ucişi doar pentru că erau români], au fost făptuite de „europeni" următoarele asasinate politice, crime abominale, şi victimă a fost elita românească din acea vreme. Să enumerăm:

Constantin Romanu - Vivu: ucis la Sîngeorgiu; Alexandru Bătrâneanu, V. Simonovici, V. Turcu: spânzuraţi la Cluj; Vasile Pop: schingiuit şi ucis în faţa casei sale; Alexandru Olteanu: ucis la Târgu Mureş; Ioan Moldovan: ucis de nemeşi; Ioan Buteanu: spânzurat, la 23 Mai 1849, la Iosaş (Arad) ; Petre Dobra: ucis mişeleşte de maiorul criminal Hatvany; Ignat Frâncu: ucis la Răstoci; Ştefan Moldovan: ucis la Sîngeorgiu; Ştefan Molnar: ucis mişeleşte de acelaşi maior criminal în piaţa din Abrud. Adăugăm la aceste acte că, în afară de conducători ai românilor din Ardeal, s-a atentat şi la existenţa populaţiei civile româneşti neparticipantă la lupte. Iată câteva exemple: 12 români ucişi la Mihalţ; 26 români spânzuraţi la Târgu Mureş de Apor György, conducător a unor „gărzi" ungureşti; 26 de români spânzuraţi, de unguri, la Cluj (nu de armată ci de civili maghiari!); 23 de români ucişi de unguri în satul Luna (Turda);

„Săcuii, conduşi de Jeney Iosif şi alţii, au măcelărit pe toţi românii de sex bărbătesc din satele Hodac, Ibăneşti, Rus, Morăneni, Dumbrava, Monor, Şiandul Mare, Şiandul Mic, Murăş – Sâncrăi, Sînger, Sîntioara, Sinei etc.(„*Sudslavische Zeitung*" nr. 6/ 1850)". Îţi îngheaţă inima şi credem că ajung exemplele. Românii nu pot accepta şi nici nu trebuie să mai accepte vreodată ca, pe teritoriul României, să mai fie sărbătorite sau comemorate date şi fapte din istoria naţională a altei ţări. În plus, anii 1848/1849, 1940-1944 sunt anii tragici pentru provincia românească de peste munţi şi pentru românii de pretutindeni.

(Naţiunea, an I, nr. 20, 1990, pag. 4, semnat George URSA)

TERORIŞTII REVIN ?...

Vizitând, duminică, 30 septembrie 1990, *Muzeul Satului*, pentru a participa la spectacolul muzical – artistic, oferit de Asociaţia „*Pro Basarabia şi Bucovina*", aflam de la domnul director adjunct Dan Antonescu amănunte în legătură cu incidentul care a dus, cu două zile în urmă, la distrugerea *Teatrului de Vară* vecin („usă-n uşă") cu *Muzeul Satului*. Domnia sa mi-a oferit câteva explicaţii de neoprofesionist în ale provocării de incendii, invitându-mă să văd ce a mai rămas din teatru. Domnul Dan Antonescu a emis câteva păreri: 1. Una ar fi că, incendiul, a plecat de la tabloul electric [şi s-ar fi datorat] datorită faptului că firele au fost roase de către şobolani; în felul acesta s-a ajuns la un scurt circuit şi, în consecinţă, la incendiu; 2. A doua cauză a incendiului ar fi putut fi joaca unor copii. Pruncii cu pricina, trăgând tiutiun, au aruncat chiştocul responsabil de declaşarea incediului; 3. A treia ipoteză ar fi „mâna criminală" (cum s-ar spune) a unui ins de „meserie"; scopul unei astfel de acţiuni fiind acela de a produce panică şi nesiguranţă în activitatea unor aşezăminte şi instituţii culturale.

Toate cele trei ipoteze rezultate din discuţia noastră par plauzibile. Nu e treaba noastră elucidarea cauzelor incendiului şi nici scopul acestui articol. Există organe specializate, împuternicite să cerceteze şi să descopere aceste cauze. Noi vrem să punem pe tapet cîteva nedumeriri care să-i facă pe factorii de responsabili, pe oamenii de cultură şi pe cei ce deţin puterea decizională, să mediteze la: 1. Acest teatru e la un pas – vorba vine – de *Muzeul Satului*, comoara spiritualităţii ţărăneşti de pe întreg teritoriul dintre Nistru şi Tisa. Un vânt, ceva mai puternic, ar fi dus – ne îngrozim gândindu-ne! – la distrugerea cvasicompletă a *Muzeului Satului*. Pierderea ar fi fost ireparabilă. Vă rugăm, domnilor responsabili şi gestionari ai Puterii, nu permiteţi să se ajungă la crime împotriva culturii româneşti. Biblioteca Universitară e un dezastru suficient! 2. Exploziile şi incendiile prea se succed rapid şi dau, deja, de gândit. Dacă o ţinem astfel transformăm în cenuşă tot ce ne înconjoară. Chiar toate aceste „accidente" să fie numai din cauza neglijenţei şi a inconştienţei? Căci a treia nedumerire este legată de întrebarea normală, ce ne-am putea pune, anume, n-au aceste acte un caracter terorist? Rămâne să fie elucidate toate cazurile de explozii şi incendii petrecute după răsturnarea regimului Ceauşescu şi rezultatele comunicate ţării. Un stat care nu dispune de organe capabile să controleze şi să prevină activităţile criminale este sortit dispariţiei. Se impune statului român postdecembrist , dacă vrea să dăinuie, să găsească o modalitate de-a preveni şi combate actele cu tentă dăunătoare intereselor naţiunii române.

(NAŢIUNEA, an I, nr.21,1990, pag. 6, semnat George URSA)

REVIN, OARE, VREMURILE DE IERI?...

Prezentul ne impune, cu forța, să revenim cu cercetările în trecut. Nu prea departe. Doar la începuturile oficiale ale celor ce se autonumeau ei înşişi „făuritorii României de mâine". În 1945! Cine sunt şi câți mai sunt în viață din acei „făuritori"? Nu mulți dar, la fel ca şi atunci, aprigi şi stăpâni pe mijloacele de informare. Unul e Silviu Brucan. Şi atunci, ca şi azi, era combatant pe baricadele politicii. Şi pe vremea aceea îl interesa cu obsesie „democrația". În numele „democrației" cerea să „se dezlănțuie osânda dreaptă a poporului", prezicea că „ziua *osândei* se apropie" pentru cei „mârşavi", ne cerea să luptăm contra „jefuitorilor". Adică contra proprietarilor. Atunci lupta să-i distrugă, azi luptă să-i reinstaureze. Tot în numele „democrației"! În 1945 ne fericea cu lozinci de genul: „Cuvântul Partidului luminează calea pe care păşeşte poporul", organiza campanii de presă contra lui Iuliu Maniu pe care-l numea „sinistra figură a politicii româneşti". Tot „democratul" de azi organiza pe pagini întregi din „Scânteia" un adevărat cult al personalității comunistei komintreniste Anna Pauker. „A vorbit tovarăşa Pauker", anunța, dumnealui, cititorii în numărul 350 de vineri, 12 Octombrie 1945! Ce diferență între dl. Brucan combatant alături de Radu Câmpeanu, ca telecomentator de filme politice anticomuniste şi tovarăşul Brucan, iscălitoriu de articole de demascare a „dușmanilor poporului"... Nu era singurul; îl seconda un Horia Liman. Şi acestuia-i era dușman Iuliu Maniu. O Alexandra Sidorovici era printre „acuzatorii publici" (de profesie inginer). Aflăm, din „Scânteia": „Cuvântul Alexandrei Sidorovici cade greu, necruțător asupra capetelor acuzaților". Autorul relatării: acelaşi Horia Liman. Cine erau „acuzații"? Nichifor Crainic, Pamfil Şeicaru, Stelian Popescu (fostul preşedinte al *Ligii Antirevizioniste*) etc. Nici un ziarist, propovăduitor al doctrinei komintemiste şi hortyste, de dezmembrare a statului național român, nu va fi judecat şi condamnat nici atunci nici după aceea. În schimb, editorialul „Scânteii", din 29 Octombrie 1945, ne comunica un „adevăr

capital", adevăr venit probabil chiar din biroul lui I. V. Stalin. Iată „adevărul" pe care nici semnatarul editorialului nu-l credea: „Interese meschine de clică au făcut ca guvernul slugilor din România ale lui Hitler alde Gigurtu, Manoilescu, Antoneştii etc., să consimtă cu uşurință la cedarea Ardealului, trădând prin aceasta poporul" („Scânteia" luni, 29 Octombrie 1945, pg.1; titlul editorialului „La un an de la eliberarea Transilvaniei"). Oricât de ticăloşi au fost vechii guvernanți din perioada interbelică, ei nu ar fi putut accepta ciuntirea granițelor României Mari, fie şi numai pentru propria conservare politică. Ştiau şi ei atâta abecedar politic. Pricepeau că cine cedează pe acest teren este condamnat politic, este scos pentru totdeauna din viața politică. Cât despre vinovăția Antoneştilor, pentru aceste cesiuni teritoriale, impuse României de Rusia lui Stalin şi Germania hitleristă, nici nu merită să o comentăm. Ei au venit la putere după săvârşirea acestor cesiuni teritoriale... Vinovatul principal, pe lângă forțele externe implicate, este regele Carol al II-lea.

Citirea „Scânteii", din anii începuturilor oficiale, ne mai oferă şi cheia făuririi de către un ziar de partid a liderilor politici. Ieşiți, din pulberea istoriei şi conspirațiilor, aceşti inşi, conspiratori interbelici la dezmembrarea României, domină scena politicii româneşti postbelice. Iar tovarăşul Silviu Brucan, azi *domnul* Silviu Brucan, le făcea publicitate. O Anna Pauker, un Gheorghe Apostol – unul din „scrisoriştii" de azi – un Emil Bodnarenko, un Alex. Moghioroş, un Dumitru Coliu țin discursuri şi se fotografiază cu „poporul". Pleava conspirativă a anilor 1921-1944 accede la conducerea României postbelice! Komintemiştii, finanțați de cei ce ne-au luat Basarabia şi Bucovina de Nord, alături de hortyşti de stânga de tipul Moghioroş!

Broşura procesului Annei Pauker, de la Craiova, din 1936, este ilustrativă. Un singur român implicat în acest proces: Alexandru Drăghici. În rest, Moghioroş, „Coliu", Marcovici etc. Toți, pe lângă schimbarea ordinii sociale, militau, în subsidiar, pentru desființarea statului național român. Domnii

komintemişti! Azi sunt din nou în frunte! „Kominterniști et fii!" Atunci, ca şi acum, acaparează posturile de comandă. Când vor acapara şi decizia în Serviciul Secret şi Armată nu vor mai milita pentru „democratizarea" acestor instituții, nici pentru desființarea lor. Atunci va începe o nouă epocă de iobăgie pentru bietul român. În doi, trei ani se vor vedea urmările. Se va putea înstăpâni o combinație formată din vechi komintemişti alogeni/pământeni plus fiii, „europenişti" alogeni, plecați [şi reveniți], plus fiii şi câțiva vânduți de români ca element de décor. Scopul noilor stăpâni va fi stăpânirea viitoarei Belgii de la Dunăre. Se înțelege, nu trebuie uitați nici urmaşii vechilor hortyşti, „fizici" şi ideologici. Unul din rezultate se întrevede deja: emigrarea masivă a etnicilor români şi imigrarea sau reimigrarea alogenilor în România depopulată de români.

(NAȚIUNEA, an I, nr. 22, 1990, pag. 7, semnat George URSA)

N-AVEM CAPITAL, DAR AVEM PARTIDE...

Suntem țara europeană cu circa 110 partide politice. Sutele de organizații „apolitice" cine le mai ştie de urmă? Toată energia românească consumată în activitatea politică, în urmărirea adversarului de „idei", în bătălia polemică pentru susținerea unuia sau altuia din platformele program întocmite de fiecare partid politic în parte. Dacă ne gândim bine ne cuprinde mirarea cum de s-a putut găsi titulatură, nume, firmă atâtor formațiuni politice, din ce bani trăiesc aceste partide şi ce program au; cum le-au alcătuit inițiatorii lor? Trebuie să ai fantezie extrem de bogată. 110 platforme! Şi toate diferite una de alta. Trebuie să recunoaştem, e o performanță greu de egalat. Cititul, scrisul, filmul, creația, economia productivă îi lasă rece pe români? Şi-au descoperit vocația! Politica. Aceasta se potriveşte cel mai bine psihologiei noastre, satisface cel mai bine psihicul nostru labil. Ne mulțumeşte lăuntric şi ne dă impresia că suntem oameni importanți;

hotărâm destinele țării. E drept că, din cele circa 110 partide politice, aproximativ 20 - 22 sunt partide ale minorităților. Etnia şi partidul. Românului nu-i sunt suficiente două partide ori patru! Nu! Optzeci de partide. Lideri cu ghiotura. Care mai de care vor să fericească neamul. Minoritarilor le ajunge câte un partid. Ei se ocupă de economie, de cultură. Românul - de trăncăneala politică. Întreaga opoziție gravitează în jurul partidului etnic maghiar (UDMR). Acesta nu este decât partid „democratic", „european", care ne va duce în „casa europeană". Opus lui ar fi organizația culturală „Vatra Românească". După opinia lui Tokes, aceasta este organizație „fascistă". Pentru ce militează partidul etnic UDMR? Şcoală, administrație, cultură, economie separată. Satul şi statul. Câte sate atâtea state. Partidul etnic maghiar a şi realizat asta. În Europa de mâine exact de apartheid era nevoie. Încotro vrea să meargă acest partid şi minoritatea pe care o reprezintă; ce vrea să realizeze; cum vrea să trăiască într-un stat național român este greu de explicat acum. Trăind, văzând şi făcând, vorba comunistului. Avem chiar şi partide „istorice" care fac pact cu acest partid etnic.

De fapt, întreaga viță politică românească seamănă cu o hărmălaie unde se impune cel ce strigă mai puternic. Nu contează ce. Poate să o facă şi în versuri. Ele au mare priză la plebea rigolelor. Versurile pot fi scandate în cor; ritmic! Întocmai ca pe vremea lui Stalin şi a urmaşilor lui. Strigătele în cor încurajează, dau masei sentimentul solidarității de aspirații. Dau senzația de putere! Impun atât spectatorilor cât şi puterii. „Creează istorie!". Şi ce poate fi mai impunător pentru *adunătura de partid* decât beția stârnită de acțiuni colective care să silească guvernanții să tremure. Iată ceva impresionant. Înălțător! E un sentiment pe care nu l-au mai trăit masele din toamna anului 1937. Şi numai ca să trăieşti un asemenea sentiment merită să fondezi un partid. Deci, să fondăm noi şi noi partide. Numai aşa ne deschide „Europa" uşa. Altfel nu...

(NAȚIUNEA, an I, nr. 23, 1990, pag. 5, semnat George URSA)

„PARAZIŢII" TRIUMFĂ?!

În perioada 1944-1948 s-au dat şi aplicat o serie de legi botezate de ocupantul sovietic şi partidul kominternist comunist din România acelor vremi, legi „în favoarea poporului muncitor". Adică a oamenilor săraci care trăiau din leafă. Adică – vorbind în limbaj marxist leninist – a celor care-şi vindeau forţa de muncă. Atunci s-a naţionalizat pământul, s-a înfăptuit reforma agrară, s-au naţionalizat fabricile, marile magazine şi o parte din locuinţele aşa numitei clase burgheze (o clasă în proporţie de 90% de proveniență alogenă; aşa se şi explică mişcările politice interbelice şi legile de românizare a personalului din întreprinderi şi instituţiile financiar bancare elaborate şi aplicate de Antonescu). Pământul a fost dat în folosinţă ţăranilor (e drept că după puţin timp proprietăţile mici aflate în posesia ţăranilor au fost cooperativizate; numai că asta e o altă poveste). Fabricile devin „proprietatea" muncitorilor! Nu în sensul că fiecare dintre ei putea să-şi ia partea lui de proprietate şi să şi-o ducă acasă, ci că i se asigura fiecăruia un loc de muncă. Salariu slab, dar nimeni nu era aruncat în stradă a doua zi numai pentru că i se năzărea unui mic zbir zis „patron" ceva. Locuinţele au devenit „proprietate" a celor ce au fost repartizaţi să locuiască în ele. Şi cine s-a mutat în aceste case? Ţăranii români săraci, deveniţi – între timp – muncitori. Cine a plecat din ele şi unde? Nici într-un caz români obişnuiţi. Ei nu puteau şi n-aveau unde pleca. Nimeni – mă refer la ţări! – nu-i primea pentru a imigra ei în ţara X sau Y! Cei care au plecat şi-au fost primiţi în ţările zise „libere" au fost alogenii. Ei au fost aceia care stăpâneau oraşele României dinaintea anului 1948.

Acum înţelegem că, Guvernul domnului Roman (Petre, nu Walter. Walter a „făptuit" legi cu finalitate taman opusă celor „făptuite" de fiu) actual reia o politică total a-românească. Adică, dumnealui, îi readuce pe foştii alogeni şi repopulează cu ei oraşele noii Românii. „Legea privind vânzarea locuinţelor..." este un mijloc subtil de-ai scoate pe români din

marile oraşe şi-ai împinge la ţară, ai împinge la munca pământului. „Licitaţia" va reumple oraşele cu alogenii plecaţi după 1948. La aceştia se vor adăuga şi se aduagă negrii şi arabii. Aceştia, încă din 1970, au început să dicteze pe piaţa restaurantelor, a traficului de „fetiţe" şi valută. Acum se „privatizează", cumpărând, masiv, imobile în oraşele mari ale României. În aceste imobile deschid case de perdiţie, baruri şi localuri de petrecere, trafic la scară mare cu femei şi plăceri.

Nu cred că aceasta este politică de interes naţional (românesc). Nu este o politică naţională, este o politică dăunătoare românilor. Din câte observăm, Guvernul, alcătuit de partidul câştigător la alegerile din 20 mai 1990, întoarce istoria în vremuri revolute. Dacă e aşa, atunci de ce să nu abrogăm şi legile din 1859, din 1821? De ce să nu ne întoarcem la 1877 şi să instaurăm „capitulaţiile", închinarea la „Poartă"? Căci tot ce se doreşte este îngenuncherea şi, apoi, dispariţia României... „Păturile" sărace trebuie, totuşi, protejate...

(Naţiunea, an I, nr. 24, 1990, pag. 7, semnat George URSA)

ÎNCOTRO DOMNULE COPOSU?...

„Dorim să stabilim legături cu *Forumul Democratic Maghiar* cel mai puternic partid din Ungaria. Suntem pe cale de-a stabili relaţii cu *Partidul Creştin Democrat din Ungaria*. Am stabilit relaţii cu UDMR care conduce o politică pentru care nu există reproşuri, de fidelitate faţă de statul român... De altfel, atât UDMR cât şi partidele din Ungaria s-a declarat mulţumit de programul nostru" (*Phoenix*, nr. 35, octombrie 1990).

Fragmentul citat mai sus aparţine unui interviu luat domnului Coposu, preşedintele Partidului Naţional Ţărănesc – creştin şi democrat, de revista de mai sus în anul 1990. Am vrea să-l întrebăm pe domnul Coposu: trebuie să dea socoteală de programul politic, de politica ce o duce, UDMR-ului şi „partidelor din Ungaria"? Prin aceasta se descalifică fără

drept de apel. Au venit partidele politice din Ungaria să-i ceară avizul cum să acționeze, cum să-şi fixeze conduita politică? Nu ne vine să credem. Şi apoi altă dată domnul Coposu era mai mândru şi nu accepta sfaturi de la cei care au dat „dovadă"... „desăvârşită, că dedesuptul pojghiței de omenie, în neamul lui Arpad domneşte nestăpânită de veacuri, pornirea cumplită a bipedului primitiv" (*Țara Sălajului*; Imprimeriile „Curierul" Bucureşti, 1944; pg.10). Tot domnul Coposu ne spune că pe când noi eram de peste 2000 de ani aşezați aici şi civilizați, „părinții necuvântători ai ungurilor" (aceeaşi lucrare) rătăceau de-a lungul râurilor Asiei. Azi, domnul C. Coposu a stabilit „relații cu *Partidul Creştin Democrat din Ungaria*..." Nu vreau să cred că a „stabilit" relații de genul celor pe care le stabilea defunctul P. C. din România cu partidul bolşevic a lui Stalin?! Dumnezeu să-l mai înțeleagă pe omul nostru. Probabil că le-a cerut şefilor partidelor din Ungaria, atunci când a luat contact cu ei, să se desolidarizeze de traducătorul cărții *„Transilvania, trecut şi viitor"* adică de Arpad Göncz! Şi, se înțelege, şi de concluziile cărții respective, de harta Transilvaniei înconjurată de sârmă ghimpată, le-a spus că „noi avem hotar statornic (România şi Ungaria; n. n.). Nu avem pământ de târguit" (vezi *Ungaria ne cere pământul*, Tipografia „Luceafărul" Zalău, 1940; pag. 5). Mai cred că i-a informat pe liderii politici din Ungaria şi UDMR că degeaba... „strigă şi cer. Noi (adică românii; n. m.) ne afirmăm dreptul. Azi cu documente, mâine cu tunul" (prefață la aceeaşi lucrare). Mai cred că le-a citat interlocutorilor şi rândurile următoare: „Vor dreptate! – şi ce înțeleg ei prin dreptate? Refacerea «Ungariei Milenare»" - „Pe scurt, vor să ne ia din țară" (aceeaşi lucrare, p. 6); şi „Tăcerea noastră i-a încurajat" (pag.13). Dar şi atunci, în 1940, când era radical face o mică concesie care azi s-ar putea realiza şi nu cred că ne-ar avantaja dacă ținem cont de psihologia noastră. Domnul Coposu accepta încă de atunci o „confederație". Zice domnul Coposu: „Centrul de gravitație al unei confederații Dunărene nu poate fi decât România" (pg.8, aceeaşi lucrare). Dar, nu aceasta este problema. Problema este alta: ungurii

s-au dovedit de sute de ani lipsiți de fair-play în „jocul" istoric cu noi. Cu ei împreună noi n-am putut face „istorie". De fiecare dată „jocul" nostru cu ei s-a terminat cu lacrimi pe obrajii mamelor, pruncilor şi bărbaților noştri. Dacă în fapte cruciale nu s-a putut realiza o înțelegere, cu atât mai puțin se poate realiza cinstit o „confederație" de parteneri egali. Mai e o problemă: Neamul acesta, fudul până la demență, calcă pe nervi pe oricine. Cum să te înțelegi cu el, când el manifestă pe față un dispreț profund față de tine. Psihologic, nu ne înțelegem cu ei. Eu zic că domnul Coposu şi alții ca el – de aceeaşi vârstă – au ieşit din istorie. Chiar dacă vor conduce destinele României, ei sunt deja în afara istoriei. De aceea l-am ruga să nu făptuiască – prin înțelegerile ce se stabilesc – greşeli ireparabile. Nu poți să te angajezi şi să te legi de forțe politice din alte țări, sau de forțe interne potrivnice, pentru a cuceri puterea în propria țară. Şi, apoi, ce vreți să faceți cu puterea domnule Coposu? Noi nu prea vedem ce!...

(NAȚIUNEA, an I, nr. 25, 1990, pag. 4, semnat George URSA)

CRIMINALII NU DAU SEAMĂ?

În timp ce la Arad un alt stat – Ungaria –, împreună cu cetățeni români de naționalitate ungurească, comemorau, pe pământul României (!!!), pe foştii călăi şi ucigaşi de români în anii 1848/1849 – n-am vrea să credem că au avut aprobarea tacită a Guvernului, ci, că, au profitat, ca şi în martie, de îngrozitoarea lui slăbiciune şi lipsă de fermitate – nici un cotidian – după ştiința mea, dar s-ar putea să mă înşel! – sau revistă n-a catadixit să comemoreze printr-un biet articolaş de aducere aminte cei 46 de ani de la masacrele de la Periam din 28 septembrie-6 octombrie 1944. Masacrul a fost săvârşit de trupele hitleristo-hortyste ajutate de şvabi din localitate. Cei uciși au fost – ca de obicei – țărani români, preotul român Alexandru Jebeleanu, notarul român Isac E. Isac şi comerciantul român Ioan Sturdzu. Victimele au fost şi jefuite de

250.000 lei la valoarea anului 1944. Iubiții noștri conaționali (chemați cu atâta osârdie de dl. Coposu în România prin oficiosul P.N.Ț - c. d., nr. 59, din 14/04.1990), șvabii din Periam, au întocmit liste cu fruntașii români din localitate, care trebuiau uciși și apoi, trecând din casă în casă însoțiți de soldați, i-au „civilizat" cu gloanțe pe „primitivii" țărani români de la Dunăre. Cadavrele celor uciși au fost lăsate pe câmp. Mă întreb, naiv și creștinește, ce-or avea cu noi că de circa 1000 de ani ne tot ucid ca pe câini în numele „civilizației europene"? Această „civilizație" s-a numit pe rând:

1. „Convertirea" schismaticilor la catolicism după 1054; nu e de mirare că tocmai acum se ridică și primește „misiune" regalitatea maghiară?

2. Convertirea la calvinism, reformă, luteranism etc., după 1530.

3. Eliberarea de sub „păgâni" după 1683.

4. „Dragostea" față de frații întru ortodoxie începând cu secolul XVIII. Aceasta venea puternic de la Est și mai slab de la Sud - Vest. „Iubirea" avea puternică tentă deznaționalizatoare față de români.

5. „Libertate", „Egalitate", „Fraternitate" după 1780. Aceasta se soldează cu pierderi teritoriale și asasinate (vezi răscoala din 1784 din Transilvania care devansează revoltele iscate de principiul naționalităților, principiu care se va afirma abia în secolul XIX; [vezi și sfârtecarea Moldovei la 1785]).

6. Începutul afirmării „națiunii" ungare: 1848/1849, alt val de prigoană oferită de „europenii" de la Vest de Tisa. Perioada aceasta a „afirmării" vecinului din Vest, va dura până-n 1918/1919, după care, 22 de ani, va fi o perioadă de recul a presiunii „europenilor".

7. „Spațiul vital" pentru „rasele superioare" din anii 1939-1945 ne va aduce noi dovezi de „europenism". Turanic, stalinist (nu uitați că stalinismul este produsul logic al marxismului, filosofie de certă obârșie occidentală, deci „europeană"), hitlerist. Consecințele le cunoașteți.

8. „Internaționalismul proletar"; acesta va „elibera" și „civiliza" Basarabia și Bucovina, ne va da „*Regiunea Mureș Autonomă Maghiară*" și va secera toată „intelectualitatea burgheză" română.

9. „*Casa Comună Europeană*". Aceasta ne aduce apartheidul maghiar, pogromul antiromânesc de la Târgu Mureș și „Pro Transilvania" [și stăpânirea iudeo - țigănească]. De acum, să te ții „civilizație"!

Realizarea tuturor acestor puncte a însemnat, pentru români, împărțiri teritoriale, ucideri de români. Veneau „europenii" să-și realizeze tocmai aici „ideile" și nu le puteau pune în practică dacă nu se sfârtecau teritoriile și nu ne ardeau bisericile noastre, de „schismatici" și „balcanici". Acum vor să ne ducă în „Europa" (ca și când România ar fi pe Lună, nu în Europa) după ce cu forța ne-au scos din ea, în 1944, vârându-ne în „lagărul socialist" a cărui filosofie era de sorginte europeană. În numele „Casei Europei", din școlile și instituțiile statului român sunt scoși românii cu forța. Și românii acceptă. Sunt comemorați foști călăi de români, pe teritoriul României, și românii acceptă. Cine să-și mai aducă aminte de 10 – 20 de români masacrați într-o localitate bănățeană tocmai când „europeniștii" de - acolo se pregătesc să transforme în „Monarhie" întreaga provincie, din totdeauna românească, Banat?.

În încheiere, avem câteva doleanțe firești:

1. Așteptăm marele monument dedicat martirilor din cele trei provincii în 1848/1849. Acesta trebuie ridicat în Capitala României. Cea actuală sau cea care va fi. Și, la fiecare 15 mai, să-i comemorăm pe eroi. Pe monument să fie consemnate numărul morților și martirilor anonimi, iar conducătorii uciși să fie nominalizați. Pe soclu să fie trecute și numele satelor distruse de „europeni";

2. Așteptăm un monument dedicat Unirii din 1918. Inscripțiile de pe acest monument să înfățișeze numărul soldaților și ofițerilor căzuți în luptele din anii 1916-1919,

numele celor asasinați de „europenii" de peste Tisa în timpul incursiunilor organizate de bandele lor „europeneşti";

3. Aşteptăm monumentul dedicat cinstirii memoriei tuturor celor morți şi asasinați, dispăruți în deportări şi-n gulagul stalinist, căzuți în războiul din anii 1941-1945, ani când România a fost, în luptă, pe cele două fronturi;

4. Şi – pe lângă un monument dedicat celor căzuți în Decembrie – un monument dedicat memoriei românilor uciși în pogromul organizat de elemente şovine ungureşti în martie 1990.

Sperăm că aceste doleanțe se vor realiza.

(NAȚIUNEA, an I, nr. 26, 1990, pag. 4, semnat George URSA)

CE VEDE UN OM „PROST"...

Trăgând o plimbare, pe stradă, ce vedem, „dragi tovarăşi şi pretini"? Un costum modest: 3219 lei; o pereche pantaloni blugi de proastă calitate: 1580 lei; o sută ml țuică de prună: 20 lei conținutul şi 5 lei garanția paharul; una sută țuică (popular consacrată „palincă"): 65 lei şi 5 lei garanția paharul; jumătate sticlă comiac: 125 lei la alimentară, iar la bodega plasată pe marginea trotuarului şi construită din tablă furată de la IMGB: 190 lei; mere de cea mai slabă calitate:15 lei kg; pere de aceeaşi calitate: 20 lei kg. Judecând după prețurile de mai sus – fără a şti – am putea deduce că cetățeanul român cinstit, nu "descurcăreț", are un salariu de circa 12000 – 15000 lei pe lună sau un venit echivalent. Şi nici aşa nu-i ajunge. Doar pe hrană şi cheltuielile curente, o familie formată din trei persoane cheltuieşte – socoteală făcută de semnatarul acestor rânduri – circa 9000 lei. Cât e salariul la patron sau la marele patron – statul? În medie 3000 – 3200 cu tot cu cei 750 lei compensație.

Ce facem deci ca să trăim? Muncim cinstit şi murim de foame şi de alte lipsuri sau ne punem pe furat şi speculă? Or, permiteți-ne, tuturor, să ne deschidem bodegi din tablă furată, să confecționăm inele şi belciuge din tot soiul de tinichele

galbene, să călătorim în Turcia şi să speculăm țigări, să furăm de unde vedem cu ochii, pentru că altă cale nu există. Ori murim de foame şi umblăm în zdrențe, ori – prin orice mijloc necinstit – şi cu orice risc, strângem capital. Dacă nu, atunci să ni se ofere o cale cinstită de-a câştiga 15000 – 20000 lei pe lună ca să putem face față exploziei prețurilor. Explozie neînsoțită de o reală creştere a producției şi a salariilor. Or, poate există un sabotaj pe drumul circulației mărfurilor şi salariilor? Adică mărfurile sunt dosite în depozite şi vândute preferențial noilor mici proprietari. Ce privatizare este aceea, [în care], un ins, cumpără sticla de băuturică din magazinul alimentar cu 125 lei şi o vinde peste drum, la bețivan, cu 190 – 200 lei? Să mai facem o socoteală că poate nu se înțelege. Avem nevoie şi de alte lucruri în afară de mâncare. Un palton costă 7000 – 8000 lei; un costum de iarnă: 4000 – 5000 lei; o cămaşă: 400 lei; o pereche de cizme: 1500 – 2500 lei; o cămaşă de corp: 200 – 300 lei; o căciulă: 2000 – 3000 lei; un cojoc din blană de oaie: 15000 lei! Dar avem şi neveste... fete, băieți, meditații de plătit şi alte angarale. Pentru a te îmbrăca în iarna aceasta, ai nevoie de circa 100.000 lei. Dar ne-ar trebui un televizor color, dar un video, dar una-alta. Un frigider! Dar du-te în magazine şi vei întâlni aceeaşi vânzători putrezi de avuți întocmind liste pentru obiecte de necesitate imediată! De asemenea, ne trebuiesc locuințe omeneşti; însă pe şantiere nu lucrează nimeni. Tot ce-a rămas de la „odios" şi de la „sinistra lui soție" s-a furat şi se fură. Dar să se deschidă – Guvernul sau cine trebuie! – şantierele de construcții, să se deschidă lucrări, să se învețe ceva – totuşi – de la „odios", să se dezamorseze bomba, să ni se dea de lucru şi să fim plătiți pe măsură, căci a-i da voie lui „nea Georgel" să vândă, la bodegă, 250 ml coca-cola cu 50 lei, țigări bulgăreşti cu 60 lei pachetul şi Kent cu 170 lei pachetul sau cu 1 dolar nu înseamnă bunăstare şi privatizare! Nici folosirea frazei: „Odiosul" ne-a lăsat „o moştenire grea!!!" nu este scuza care să mai acopere incapacitatea de a conduce. „Odiosul" făcuse multe. Ba ne lăsase şi fără datorii şi ținea, fie şi cu forța, prețurile în frâu.

Dumneavoastră, domnilor guvernanți, ce scuză aveți? Vă putem spune că – în popor – epitetele batjocoritoare la adresa lui Ceauşescu au luat următoarea direcție. Din „odiosul" a devenit „răposatul" iar acu „regretatul"! Peste câteva luni? Cine poate garanta...

Spre confirmare...

(NAȚIUNEA an II, nr. 28 (1), miercuri, 1991, pag. 4, semnat George URSA)

VIN BARBARII?

În plin centrul Bucureştiului – unde se află amplasată statuia domnitorului primei uniri [de fapt a celei de a III – a uniri] – postamentul statuii întregitorului de țară de la 1600 este mâzgălit cu inscripții şi zgârieturi. Sub picioarele calului, pe postamentul placat cu marmură, sunt scrise cu cretă roşie cuvintele: „Jos criminalul !" Adică, cine e „criminalul"? Mihai Viteazul? Marmura, pe care sunt enumerate victoriile Voievodului, e spartă tocmai unde e pomenită localitatea Hotin. Spărtura arată a fi de dată recentă. Mă întreb din ce grotă au ieşit aceşti profanatori care n-au loc de statuile noastre nici în Ardeal, nici în Bucureşti?

S-au repezit să distrugă. Nu vreau să cred că există un român autentic, un etnic român – afară dacă nu o fi dezaxat mintal – care să meargă cu inconştiența până acolo, încât să-şi distrugă însemnele trecerii lui pe pământ. „Derbedeii" ăştia, săvârşitori de asemenea fapte, nu pot fi iertați odată prinşi. Pedepse grele trebuie să le dăm pentru a se sătura de pofta de a distruge şi murdări statuile ridicate înaintaşilor iluştri...

(NAȚIUNEA, an II, nr. 28 (1), 1991, pag. 4, semnat Nicolae VEGA)

ROMÂNII MINORITARI ...

4,5 milioane de români în Basarabia (acum îi zice R.S.S. Moldova!); 2 milioane risipiți prin Ucraina; 500.000 în Ungaria; 1,5 milioane în Iugoslavia; circa 1,5 milioane împrăştiați prin Bulgaria, Grecia, Albania. Total – 10 milioane români. Iată cea mai mare minoritate etnică din Europa! Ea – minoritatea română – trăieşte în afara patriei-mame constituită ca stat național român: România. De ce nu-i poartă grija Comunitatea Europeană acestei minorități din toate punctele de vedere batjocorită în secolul XX? Pe această „Comunitate" n-o interesează să cerceteze dacă aceşti români, care trăiesc ca minoritate în afara granițelor României, au drepturi, dacă au şcoli, dacă n-au fost „sistematizate" satele şi oraşele unde locuiesc ca majoritari, iar acolo unde nu sunt majoritari dacă se conservă specificul şi entitatea lor de români. De ce, aşadar, acordă „Comunitatea" ajutoare financiare acelor țări care nu dau drepturi românilor ce trăiesc, ca minoritari, în țările respective – recte Ungaria, U. R. S. S., Bulgaria, Grecia, Albania, Iugoslavia? Ne bucurăm totuşi că la TV (a)română, o serie de „lideri" (de regulă unguri) ne (dez) „informează" cât de numeroşi sunt dumnealor în Europa (dragostea lor de o mie de ani!). Să fie dumnealor sănătoşi, noi românii suntem cu adevărat cea mai mare minoritate trăitoare în afara granițelor patriei-mame!

De altfel, în acest articol am răspuns – şi cu cifre – care este cea mai mare minoritate din Europa. Am răspuns şi binevoitorilor din „Europa" şi „europenilor" de aici şi de aiurea. Domnilor, adevărați „europeni" (occidentali), opriți de la nimicire cea mai fără drepturi minoritate din Europa: minoritatea românească!

(Națiunea, an II, nr.29 (2), 1991, pag.4, semnat George URSA)

„COMISARII DE IERI ŞI DE ASTĂZI...”

Ce noroc au unii oameni! Mor prea devreme! De ce spun aceasta? Pentru că mi-am pus întrebarea – citind articolul „*Pălmuirea istoriei*”; din revista „22” an II nr.1, p. 8 - 9 -, firească: oare dacă ar trăi, azi, Leonte Tiszmenisky (Tismăneanu!) ce culoare politică ar avea dumnealui? Dumnealui ar fi, fără îndoială, monarhist înflăcărat şi adept al „democraţiei” americane, reanganiste şi s-ar întâlni, ca şi în anii ’20 - ’60, pe aceeaşi baricade cu Brucan & fiii. „*Comisarii de ieri şi astăzi sunt inamicii adevărului istoric*”. Dixit „politologul” Vladimir Tiszmenisky (Tismăneanu!). Adevăr grăieşti, Vladimire! Numai că unii mor prea devreme! De aceea îmi permit să citez câteva titluri din „operele” unui „comisar de ieri” inamic al „adevărului istoric” şi autor moral şi faptic al gonirii, de pe tronul României, în 1947, a lui Mihai de Hohenzollern. Ia să vedem ce *producea „comisarul de ieri”*? Să enumerăm: „*Al zecelea volum al* operelor lui I. V. Stalin” (Bucureşti; Editura P.M.R. 1951; 46 p.); Acest op „profund” este tradus imediat în limba maghiară! Să nu cumva, Doamne fereşte, să fim acuzaţi de încălcarea „drepturilor omului” în România (Rúmunia). Alt titlu: „*Volumul al doisprezecelea al operelor lui I. V. Stalin*” (Bucureşti, Editura pentru Literatura Politică 1953; 64 p.). Urmează o pauză de doi ani. În acest timp se coace „opera” fundamentală a „comisarului de ieri”. Ea poartă titlul: „*Legătura cu masele, izvorul forţei şi invincibilităţii partidului*” (1955, Colecţia „Societatea pentru răspândirea ştiinţei şi Culturii; 52 p.). Chestia cu „răspândirea ştiinţei şi culturii” – prin intermediul acestor pagini de op. – e totală! Prin 1972 – deci pe timpul când „comisarul de astăzi” studia marxism-leninism-stalinism cu Miron Constantinescu sau Radu Florian – „comisarul de ieri” produce, se pare, ultimul op. Acesta este „*Contemporary Romania*”... în colaborare cu unul Rolică Zaharia. „Opera” cuprinde 128 p. şi apare în engleză, franceză, spaniolă (slăbiciunea „comisarilor de ieri”), rusă (iubirea „comisarilor de ieri”), germană etc. „Comisarul de

astăzi” – fiul! - s-a transformat în avocatul fostului rege Mihai de Hohenzollern. Pe noi puţin ne deranjează noua profesiune a „comisarului”. Ne exprimăm, totuşi, nedumerirea cu privire la rapiditatea de gândire a „comisarului”. Chiar în 26 decembrie 1990 „comisarul de astăzi” o şi trimitea revistei „22”. Cred că o avea gata pregătită din 16 decembrie 1990 şi primise acordul spiritual al pastorului [era să zic rabinului] Tökeş! – Fiul stalinistului de ieri, apărătorul monarhului de ieri. Cum se leagă ţele anilor 1944-1947. Şi atunci şi azi, bietul Mihai [era şi] este pionul de sacrificiu pentru „comisari”. Mai e ceva... Anume, „politologia”. „Politologia” (ce cuvânt magic; nu-i mai spunem „tovarăş responsabil cu propaganda” ci „politolog”. Ehe, altă vorbă!) este slăbiciunea domnilor foşti stalinişti. Domnul Silviu Brucan e, şi el, tot „politolog” [Stelian Tănase et Co sunt şi ei „politologi”]. De-ar trăi Ana Pauker („tovarăşa Ana”), Kolev, Moghioroş etc., şi ei ar fi tot „politologi”. Dar să mergem mai departe şi să citâm câteva din cugetările „politologului” de pe malurile Potomacului: „Când guvernul actual a decis expulzarea uneia dintre marile personalităţi ale istoriei naţionale, el şi-a mărturisit ereditatea comunistă”; „Comisarii de ieri şi de astăzi sunt inamicii adevărului istoric”; „Pe cine vrea să convingă domnul Petre Roman de ale sale bune intenţii democratice, câtă vreme el refuză programatic românilor chiar şi dreptul de a-şi **revizui** (s. n.) istoria”; „Monumentul ilegaliştilor din parcul ce s-a numit cândva Carol, aducând un pios omagiu demiurgilor ororii multilateral dezvoltate (!!!)”; „mituri ruginite” (expresie de-a dreptul hazoasă prin formulare tipic stalinistă la „comisarul de astăzi” şcolit pe malurile Potomacului). Am reprodus citate din articolul: „Pălmuirea istoriei” (publicat în revista „22” an II 1991). Ce părere aveţi? Tonul şi limbajul amintesc de intoleranţa anilor 1944 - 1958. Dar nu asta ne surprinde neapărat în articol. Tonul reprezintă omul. Surprinzător este modul de „aducere din condei”. În mauzoleul cu pricina nu sunt înmormântaţi „demiurgii ororilor multilateral dezvoltate”, ci foştii „comisari de ieri”. Se vede că domnul Vl. Tismăneanu – *cominsar de astăzi*

– nu prea se împacă bine cu adevărul. „Demiurgii ororilor multilateral dezvoltate" – doi la număr – sunt înmormântați în morminte anonime la cimitirul Ghencea. „Comisarii de ieri" (care au rămas în viață) au avut grijă să-l achite pe acest român prost – că nu putem să-i spunem altfel – așa cum, tot „comisarii de ieri", au avut grijă să-l achite și pe un alt român, de jertfă, Lucrețiu Pătrășcanu. În secolul XX numai românii au murit pentru România și acesta indiferent de culoarea politică. Adică, brucanii, paukeri, hohenzolerni etc. au dus-o bine mâncându-și pensiile grase de la români și lefurile unse de aiurea. Părinții de la Moscova, urmașii de la Washington. Așa că adevărat ai grăit, Vladimire!!! Când ai spus fraza: „Comisarii de ieri și astăzi sunt inamicii adevărului istoric". Unul dintre ei ne dă lecții de peste ocean. Vom avea grijă – însă – să-i scoatem la lumină pe aceşti „inamici ai adevărului istoric". Fiii au devenit grijulii de „adevăr". Păi, scoate la lumina zilei „adevărul" despre trădătorii României Mari din anii 1921-1958, dacă te frământă așa de mult soarta adevărului. România de azi este rezultatul trădătorilor din această perioadă. Arată-ne „adevărul" măcar despre un: Silviu Brucan, Ana Pauker, Dumitru Coliu, Laszlo Luka, Alex. Moghioroș, Bela Brainer, Leonte Tiszmenisky etc. Despre poeții de genul celor cu „ție-ți vorbesc Americă". Căci de acolo a început îndobitocirea noastră și mult de mai de mult. Ai, slavă Domnului, ce munci. Scotocește arhivele și publicațiile și vei afla tot „adevărul" despre „comisarii de ieri și de astăzi". Noi îi știm și ne vom mai interesa de „operele" lor atunci când va fi cazul să le amintim duplicitatea și reaua voință față de adevăratul neam românesc. Așa că pune-te pe muncă, domnule Vladimir Tiszmenisky. Arhivele familiei le ai la îndemână, celelalte le găsești în biblioteci. În acelea care au rămas nearse încă. Ce zici? Scrii câteva biografii ale „comisarilor de ieri și de astăzi"? Așa, de amorul „adevărului istoric" ...

(Națiunea an II, nr. 30 (3) 1991, pag. 5, semnat George URSA)

CIORAN ÎȘI RENEAGĂ OPERA?

Lui Emil Cioran îi e ruşine că e român. O mărturisește singur de parcă nu știe cine a vândut Estul în 1944 și în ce condiții. Sentimentul acesta este mai vechi la Emil Cioran dar, după 1945, acest sentiment s-a accentuat. În tinerețe, cetit-am cu atenție mărită, *Schimbarea la față a României!* Și ce am înțeles eu, tânăr învățăcel? Că noi, românii, trebuie să ne conservăm români și, ca români, să clădim o Românie de forța și măreția Romei, eliminându-ne defectele. Apreciam în acest eseu de observație, nu de sistem, fraza scurtă, mereu afirmativă ca un bici, fraza împingătoare la acțiune și perfecționare întru gloria și măreția neamului, întru măreția faptei izbăvitoare din ceea ce autorul numea „subistorie".

Se vedea în această carte școala maestrului, a filosofiei grupului din jurul lui Nae Ionescu. Citeam în ea ardoarea și dorința de perfecționare a acelor tineri bărbați – morți prematur în închisori și război – din perioada interbelică. Ceea ce era – în plus – încântător îl privea personal pe omul Cioran. El era de baştină din provincia românească Transilvania și făcea, în carte, un portret incisiv, necruțător și dătător de curaj pentru românii, Ungariei și ungurismului. Iată, mi-am zis, cineva care le spune în față acestor monumente de aroganță cine sunt și-i pune la locul lor în istorie. Un loc mărunt (amintiți-vă frazele de-o frumusețe sculpturală, într-o limbă desăvârşită, lipsită de orice neologism, care întrebuințează în exclusivitate – parcă – numai fondul latin. Iată una din ele: „Ungurii sunt un popor de conquistatori, care au ajuns să îngraşe porci. Nişte ratați fără pereche". Clasic și definitiv).

Numai că ... autorul *Schimbării*... nu este azi (și, poate, era și atunci, în 1936) decât *un ungur de limbă română*. El, într-adevăr, își disprețuieşte poporul din care se trage. Și, în loc să lupte și să moară în legea poporului român, a preferat destărarea și concesii de autor față de unguri. Dacă era erou – acest permanent apologet al sinuciderii! – rămânea alături de generația lui și *devenea martir* pentru că, oricum, considera

sinuciderea drept supremă virtute a unui om adevărat. Avea la îndemână un mijloc superior de-a se sinucide, luptând contra comunismului, la fața locului, în România. N-a făcut-o! Dar ce rost are să mai comentăm un lucru inutil, de genul lui *ce-ar fi trebuit să facă?!* Rostul acestui articol este altul: este pur şi simplu o întrebare pusă autorului. L-au silit ungurii să scoată, din carte, pasaje întregi referitoare la ei, ori editura „Humanitas" – prin directorul ei – a făcut-o fără să-l consulte? Dacă nici unii nici alții n-au făcut-o, atunci autorul de bună voie a modificat vechile ediții! Totuşi, se pune şi aici o întrebare: de ce a scos doar pasajele referitoare la unguri şi câteva rânduri privind hitlerismul ca doctrină şi mişcare politică? Aşa aflăm că, de fapt, s-a intervenit pe lângă el de către domnii de la „Romaniai Magyar Szo" la cererea maghiarilor indignați! – care citiseră fragmente din carte în revista „Nu". Aşa se explică graba scoaterii acestei a treia ediții. Şi, universal, culmea, Emil Cioran face *mea culpa* nu în fața imperiului care, şi el, ar fi îndreptățit să ceară scoaterea de pasaje din carte, ci în fața ungurilor. Deci un mare om de cultură, român, se dezice de credințele din tinerețe la cererea ungurilor, exact într-o perioadă când aceştia ne împroaşcă pe toate drumurile cu insulte. Jalnic! Vechea maximă: „unui filosof îi stă bine să moară în credința lui" îl lasă rece pe românul nostru. Ei, bine, dacă lui Emil Cioran îi e ruşine de ceea ce a scris şi de faptul că e român, atunci şi nouă ne este ruşine că există un asemenea român. Ar fi fost mai bine să nu fi fost. În loc să ne apere în lume contra agresivității propagandei ungureşti, el se conformează cererii unui gazetăraş oarecare şi-şi mutilează opera pentru care a fost atât de îndrăgit de români. Şi la cererea cui? A unui Zinoviev, să zicem? Nu! La cererea unui redactor de la **„Romaniai Magyar Szo".** Îşi modifică opera scrisă într-un anume context istoric când *ungurismul* făcea ravagii. Ba mai şi răspunde în scris insolenței ungurului cu fraze de slugă. Citez frazele şi-mi crapă mie obrazul de ruşine că nu i-a crăpat lui: „Mi-ați făcut un mare serviciu – îi zice redactorului Gyarmath Janos de la **„Romaniai**...", marele

Cioran – trimițându-mi *textul incriminat* (s. n.). Îl voi arăta editorului şi îl voi ruga *încă o dată* (s. n.) să vegheze la suprimarea insolențelor mele preistorice" (s. n.). Ce satisfacție pe primitorul epistolei! Ce zic cei veniți acum o mie de ani din Asia despre noi? Exact ce spune Cioran despre sine. Numai că ceea ce se vrea a fi o insultă este o laudă care ne atestă vechimea mult contestată pe aceste meleaguri. Anume noi suntem aici de înainte de-a fi început „istoria", adică înainte de-a fi început să fie consemnată *povestea.* Dacă Cioran se consideră inferior şi, prin „preistorice", asta înțelege, atunci ce să zică Ducso Csaba? Nu există nimic mai inuman decât uitarea şi negarea valorii strămoşilor; prin această uitare a suferințelor lor şi a contemporanilor îi îngropi încă o dată. Emil Cioran s-a regăsit – la sfârşitul vieții – în vechiul rol de supus ungur, de om care face ce spune stăpânul. Şi *stăpânul*, în anii copilăriei autorului *Schimbării...*, erau ungurii. Urmaşilor acelora care ne duceau feciorii să moară în „abatorul galițian" (cum spunea un neînfricat: Octavian Goga). Fiul protopopului ortodox din Răşinari le face temenele, mutilându-şi opera. Cercul s-a închis, închzând în el un om de la care azi am fi aşteptat altceva. Adio, Emil Cioran! Noi vom publica, totuşi, pasajele incriminate dacă timpul şi spațiul revistei ne vor permite.

(Națiunea an II, nr. 31 (4), 1991, pag. 7, semnat George URSA)

TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ?

S-a vorbit şi s-a scris atâta despre Televiziunea Română, încât a mai scrie douăzeci de fraze nu înseamnă nimic. Dar trebuie spus că TVR face politică. Şi anume, propria ei politică. A - națională! Tot ce vrei şi ce nu vrei se prezintă la TVR: conferințe întregi de presă ținute de şefii romilor, alocuțiunile şi intervențiile şefilor UDMR, meditațiile lui Sütö Andras, reflecțiile politice religioase ale lui Tokes, comentariile aberante ale

plimbăreței Carmen Dumitrescu la Londra etc. Nu se găseşte – în schimb – nici un reporter de genul acesta, care să meargă până pe malul Nistrului de unde să ne prezinte cetățile lui Ştefan cel Mare, nici ce se petrece în „Republica Găgăuză" ori „Republica Nistreană". Nici un reportaj n-am văzut din noul „stat în stat" guvernat de partidul „etnic european" (şi ce interesantă ar fi fost o filmare a unui incident în trenul de Miercurea Ciuc pe motiv că nu ştii ungureşte).

Am auzit la aceeaşi TVR (citea dl. Fl. Mitu) la care-şi prezenta d-na. C. D. plimbarea, că stimata noastră TV este datoare cu 56 de milioane. Toate bune şi frumoase, dar văd că are totuşi bani să se plimbe la Londra, nu are bani să meargă până la Arad să filmeze comemorări ungureşti (!!) pe teritoriul României şi cere ajutorul TV din Timişoara, care prezintă evenimentele din perspectivă budapestană, nu are timp să se deplaseze până la Cluj-Napoca, or la Satu Mare, la Bălți, la Blaj, pe Valea Timocului, în mănăstirile de la Peri, în ținutul Herței, la Cernăuți, în sudul Bulgariei şi nordul Greciei, în mijlocul românilor din Ungaria, nicăieri unde o cer interesele presante ale neamului românesc, în schimb bate trotuarele Londrei, Parisului, Genevei, ia interviuri tuturor celor ce doresc să ne ajute, să ne explice cum a „explodat mămăliga" (Ce carieră a făcut expresia asta, spusă la TV, cu gura plină, de toți neisprăviții aduşi de vânt. Fiecare popor are o mâncare, chipurile „specifică". Nimeni nu a spus, însă, „a explodat orezul", cu dispreț, văzându-i pe chinezi; „a explodat gulaşul" etc. La TV „română" da, s-a permis, persiflarea până şi a amărâtei mămăligi.), cum să ne organizăm statul şi repede s-a făcut un turneu cu plimbări prin Elveția, Finlanda, Suedia, Danemarca, Belgia, Norvegia. Televiziunea „română" nu este română, aceasta e concluzia. Fiind televiziune națională, prin statut, ea aparține națiunii române, se supune Parlamentului şi Guvernului României şi autorității legal constituite şi este obligată să slujească, ca şi Guvernul constituit, interesele şi scopurile statului național român, ale poporului român, să pună în valoare tot ce este util întăririi noastre ca neam, să elimine

toți plimbăreții prin chichinețele Occidentului şi să-şi aplece aparatele spre noi, pentru a oferi programe de reeducare românească a poporului ce-o ține în spinare. Aşa că, TV națională nu e „națională", română adică, pentru a plimba pe x, y, z pe întregul mapamond, ci pentru a merge cu aparatul de filmat în punctele critice – acolo unde cer interesele românilor – în Basarabia, în fiecare localitate din Harghita, Covasna unde e agresată populația românească şi sunt profanate însemnele noastre, în satele din Banatul românesc şi Valea Timocului din Iugoslavia, la românii din Ungaria, la cei din Ucraina Subcarpatică, în Grecia, Albania, Muntenegru (acolo, în primul război mondial, bunicii noştri puteau vorbi româneşte, la Cetine, cu localnicii) etc. Nimic din tot acest misionarism nu comite TV „R".

(NAȚIUNEA an II nr.33(6), 1991, pag.3, semnat George URSA)

UN ARDELEAN NECĂJIT...

Joi, 14/02.1991, ne-a călcat pragul, la sediul redacției din Bucureşti, un român din Huedin. De ce a făcut omul acest drum cu desaga în spinare? De necaz şi de supărare! Ce-l poate supăra azi pe bietul român din Ardeal? Obrăznicia televizată a ungurilor! Şi, deci, ne întreabă românul nostru – pe noi cei pripăşiți în smârcurile bălților lui Bucur – dacă avem sau nu limbă să vorbim, dacă avem pană să mâzgălim, sau dacă avem curaj, măcar, să povestim istoria genocidului la care a fost supus poporul român de-a lungul istoriei. Şi omul s-a aşezat pe scaun, a deschis desaga, a scos poza mamei şi ne-a plimbat-o pe sub nasul de „europeni" de Bucureşti. Femeia, din poză, era Negru Onița (şi omul din fața mea era fiul ei) ucisă cu patul armei (cunoşteam metoda; bunicul tot aşa a fost schingiuit în anul 1918 de o bandă de turanici sanguinari) lângă fântâna din curte. Fratele omului nostru a fost spânzurat de grindă şi bătut bestial de domnii „europeni" de obârşie turanică. După ce mi-a povestit drama vieții lui, s-a

uitat dezorientat căutând un răspuns românesc. Ce e cu noi de nu facem nimic şi nu ne pasă că istoria se repetă azi? L-am asigurat – de ruşine – că nu se va mai repeta aşa ceva; dar istoria s-a şi repetat deja – în acelaşi mod – de-a lungul anului 1989/1990. Aşa că, pentru a nu-mi crăpa obrazul de ruşine, i-am dat curaj de mai bine, ştiind că prea multe nu vom putea face. Omul a mai stat puţin, a tăcut şi a povestit despre mizeria anilor 1944 – 1946. Anume, despre „alegerile" din 1946. Aceste „alegeri" le-au adus drept răsplată alogenilor, pentru crimele din 1940–1944, posturi grase. Un ascuţitor de briciuri devine maior de Securitate; un *dobaş*, Vereş, devine şi el maior de Securitate; un altul, de aceeaşi naţionalitate „europeană", ajunge primar la Sîncrai etc. „Studiile" iluştrilor bărbaţi nu depăşeau 4 (citeşte patru) clase primare. În schimb, doctorul român Capotă Iosif, fiind membru al P. N. Ţ. [s-ar fi putut să fi fost legionar; n. m. 2001], o sfârşeşte împuşcat după ce stă „fugit" – după o expresie des întâlnită în Ardeal – între anii 1946–1958. Iată o consecinţă cruntă a unei istorii ajustate de cinci croitori: Roosevelt, Churchill, Stalin, Hitler şi Mussolini. Pentru românii din Ardeal a mai existat un diavol, slujbaş fidel al celor cinci tartori. Numele lui – Horthy Miklos.

(Naţiunea, an II, nr. 34(7), 1991, pag.7, semnat George URSA)

PORŢILE ORIENTULUI/ CE-I LIPSEA ROMÂNULUI...

Am în faţă revista *Picant*, supliment al revistei *Love for You*, an I, nr. 1, 1990, lei 10. Pe prima pagină sunt desenate organele genitale masculine şi câteva titluri de articole. De pildă: „Nu-l suge de toţi banii". „Întâmplările" din decembrie 1989 au adus pe piaţa oraşelor tone întregi de reviste şi cărţi erotico-pornografice. Pe lângă nocivitatea ce o răspândesc, se vând şi la preţuri sfidătoare pentru buzunarul lefegiului.

Mai ieri, trecând prin pasajul de la Universitate, alături de cărţi pe ale căror coperţi puteai citi numele unor Eliade, Noica etc. se găseau învelite în ţiplă seturi ale revistei *Girls*. Preţ?

350 lei bucata (!!). Hârtia de calitate extra, pozele la fel. La un pas mai încolo *Mic dicţionar erotic*, în care se dau sfaturi cum trebuie utilizată limba de către cei doi parteneri de amor. Stive de cărţi retipărite, xeroxate, dactilografiate, aşteaptă, întinse pe ziare, pe jos, să fie vândute la preţuri piperate. Conţinutul lor? Erotic - pornografic. Iată câteva titluri: *Pisica în cizme* (250-350 lei), *Amor în serai* (idem), *Maria*...şi mai nu ştiu cum, *Fecioara de 18 karate* etc. Acelaşi fenomen la Piaţa Romană, la Piaţa Unirii, în staţiile de metrou, la Gara de Nord. Întrebarea ce se naşte după parcurgerea acestor titluri şi a altora pe care nu le-am enumerat, este următoarea: aceasta să fie „cultura" care înfloreşte nestingherită sub Ministeriatul dlui. Pleşu? Când vedem cu câtă greutate apar reviste şi cărţi de real interes naţional şi cu câtă uşurinţă proliferează literatura amintită mai sus, înclinăm să credem că cineva a întocmit un plan bine gândit, având ca scop diminuarea brumei de decenţă ce caracterizează unul dintre cele mai vechi popoare de pe continent, poporul român. Cum ministrul Culturii nu schiţează nici un gest de contracarare a invaziei de prost gust, pornografie şi înjurătură groasă, ne putem gândi că tonul şi direcţia pleacă de sus. Autoritatea este complet depăşită de istorie, de mersul real al existenţei şi este incapabilă să oprească degringolada unei întregi populaţii, neînvăţate, încă, să se conducă după capul ei. Văzând toate acestea, nu putem decât să ne întristăm. Atât, însă, nu este suficient. Cerinţa momentului istoric este să ne împotrivim – după puteri – răului care ne invadează. În pofida disproporţiei de forţe, nu trebuie să ne uităm datoria de români.

(NAŢIUNEA, an II, nr.35(8), 1991, pag.2, semnat George URSA)

MĂRTURIA MEA DE 15 MARTIE ...

Scriu aceste rânduri pentru a mă „elibera", dacă aceasta este posibil şi de dorit, prin scris, de durerea permanentă a familiei noastre şi, totodată, ca o pioasă aducere aminte a unui

fapt tragic. În 26 octombrie 1918, în noaptea de Sfântul Dumitru, arendaşul criminal Koreck Kolomann, corcitură (neamț, unugur, evreu) ungurizat, din satul Cuied (Arad), mi-a împuşcat bunicul, tată a trei copii sub nouă ani. Criminalul îşi alcătuise o bandă de unguri fără căpătîi, îi înarmase şi teroriza cu ei satele de români. Pe bunicul l-au ridicat într-o vineri după masă, pe motiv că vorbise în public despre apropiata unire, despre iminența armistițiului după care pământul luat cu japca de unguri – satul Cuied fusese sat liber până în anul 1699 şi chiar după aceea – va fi restituit celor în drept. Adică românilor. Familia noastră fusese deposedată cu forța de circa 60 ha pământ arabil, pădure şi fâneață. Deci corcitura „boierească" – prin banda de asasini tocmiți – l-a ridicat pe bunicul, ducându-l la Primărie (*Casa Satului*). Aici l-au bătut cu patul armelor până a leşinat. După ce şi-a revenit, au trecut la schingiuire. I-au tăiat tendoanele de la încheieturile mâinilor, l-au zdrobit unghiile şi vârfurile degetelor cu baionetele, l-au smuls părul şi o parte din unghii, iar pe la orele 22^{oo} l-au dus în cimitirul satului, l-au dezbrăcat de haine, l-au pus să-şi sape groapa aliniată de la nord la sud, necreştineşte, pentru a-l umili şi-n moarte. După ce bunicul a terminat săparea propriei gropi, l-au împuşcat în cap la lumina felinarului. Terminând munca de „civilizare europeană" s-au dus la bunica şi i-au spus că poate să ia cadavrul bunicului; dar nu i-au dat voie să-i facă slujbele creştineşti, nici să tragă clopotele după el, nici să-l pună în sicriu. Cum bunica – femeie profund credincioasă lui Dumnezeu şi Iisus Hristos – a refuzat „mărinimia europenilor", hunii s-au întors la cimitir, l-au aruncat în groapă cu fața în jos şi l-au acoperit cu pământ. Terminând „munca", şi-au împărțit hainele bunicului: un cojoc nou, o şubă nouă, căciula. În acest fel a fost asasinat, la 39 de ani, Ursa George din Cuied, Arad.

A venit pacea, a venit unirea, a venit România Mare. Bunica a dat în judecată pe crimunal şi banda lui de asasini plătiți să omoare români. Exact ca şi acum, în 1989-1990, autoritățile României Mari au găsit „circumstanțe atenuante" pentru criminalii unguri. Criminalii n-au fost pedepsiți. Acesta este

motivul pentru care recidivează aceşti „europeni", iar şi iar, până la sfârşitul sfârşitului. Statul România Mare n-a acordat bunicii nici măcar o pensie amărâtă pentru creşterea celor trei prunci. Nimeni – românii din sat – nu s-a răzbunat pe criminali. Dimpotrivă, românii satului nu-l scoteau din „domnu' " pe ungur. Aşa că „persecutații" minoritari, asasinii de români, au murit în patul lor, de bătrânețe, iar peste 22 de ani frații lor din Ardealul cedat au trecut, din nou, la „civilizarea" românilor. După alți 50 de ani s-au apucat din nou de muncă „civilizatoare", după acelaşi scenariu. De data asta, chiar sub nasul stăpânirii româneşti. Şi acum au trecut cu bine peste hop. Au fost „persecutați" bieții „europeni", să ne omoare...

În acel an 1918, peste 180 de români au fost ucişi în modul descris mai sus în județul Arad. Unii au fost amintiți în publicistica şi cărțile epocii, alții nu. Toți sunt martiri ai Unirii Celei Mari! Nu cred să le fi ridicat statul român un biet obelisc, unde să li se graveze numele. Nici măcar o biată placă, într-un muzeu, nu s-a pus în amintirea acestor români asasinați de unguri în preajma Unirii de la 1 Decembrie 1918. Printre cei asasinați a fost şi bunicul meu, Ursa George (1879-1918). Dosarele celor asasinați zac, poate şi azi, printr-un ungher al Judecătoriei din Arad. În schimb, ungurii comemorează anual, la Arad, călăii din 1848-1849 şi comemorarea călăilor e dată pe postul național românesc de televiziune. România nu-i în stare să ridice un biet altar de amintire celor circa 200 de români, uciși de unguri, în județul Arad la anul 1918. Am narat această întâmplare tragică cu gândul de a-mi face o datorie de aducere aminte față de o victimă a acestor păgâni atât de „persecutați". Aducere aminte şi pomenire a unei victime a „europenilor", aşa cum victime la fel de schiugiuite, ca bunicul meu, au fost românii din județele Harghita şi Mureş în anul 1989 -1990. Rănile acestea, ale familiei mele şi [ale] altora în aceiaşi situație, nu se vor vindeca niciodată. Acesta este gândul meu de fiecare 15 martie ...

(Națiunea, an II, nr. 36 (9), 1991, pag. 2, semnat George Ursa)

F. S. N. ÎN DERUTĂ

Din chiar numele ce-l poartă („*Front*"), formațiunea politică din sânul căreia s-a alcătuit Guvernul ne arată că este eterogenă, atât ca alcătuire socială, cât şi intelectuală şi organizatorică. Frontul este rezultatul unui entuziasm de moment. El nu reprezintă o categorie socială preponderentă, nu reprezintă o categorie profesională precis definită. De aici şi lipsa disciplinei specifice unui partid. De la dl. Dan Iosif, la dl. Petre Roman, în *Front* se înfruntă şi se combat toate tendințele, toate aspirațiile şi toate ambițiile sociale şi politice. Psihologic şi socio-profesional, între cei doi poli, diferența este enormă. Uman, la fel. Nu e doar de poziție politică, ci şi de instrucție; şi nu atât instrucția îi împiedică pe cei doi la înțelegere, cât mediile de proveniență. O observație putem face, totuşi, înainte de a trece mai departe şi anume că *Frontul* încearcă să devină un partid al întregii națiuni, fără a ține seama că membrii ce-l alcătuiesc şi conduc provin din aşa-zisa clasă de mijloc. Deci, „mici burghezi" – medici, ingineri, profesori, etc. – cum ar zice onorabilul Ilici. Nici nu se poate altfel. Bun. Aşa stau lucrurile, dar întrebarea este aceasta: dacă o bază socială nu are partidul de guvernământ (în afară de entuziasmul popular care nu ține mult), dacă o bază economică nu are, unitate disciplinară şi scop bine definit nu, atunci cum poate guverna? Răspunsul a fost dat chiar de dl. Roman. Slăbiciunea opoziției îi permite, *Frontu*-lui, să guverneze. Pe cât este de gălăgioasă opoziția, pe atât este de incapabilă să se organizeze pentru urmărirea unui țel concret politic. În schimb, *Frontul*, pentru a guverna eficient, trebuie să depăşească condițiile date în care acționează:

1. Trebuie depăşită „stagnarea economică", fie şi prin „intervenția statului";

2. Acestui deziderat va trebui să-i adăugăm altul. Acela de a încerca, (chiar prin dirijism statal) să distribuim corect produsul social. Acest lucru ne îndeamnă la un comportament moral adecvat. „Nu putem spune minciuni (oamenilor, n. n.),

sperând că ei le vor uita". Noi, FSN adică, trebuie „să spunem adevărul în toate împrejurările";

3. Trebuie efectuată o curățenie în societate şi chiar în „Front". Din activitatea politică trebuie înlăturați cei ce „se bat cu pumnul în piept că sunt reformişti" dar, „în realitate ... sunt hoți";

4. O reformă administrativă corespunzătoare. „Reformă" înseamnă înlocuire de personal şi schimbare de legislație. Legislația poate fi schimbată corespunzător standardelor occidentale, să zicem, dar ce faci cu oamenii? De ce nu se efectuează reforma administrativă? Pentru că e grea *selecția* cadrelor, spune dl. Petre Roman. Oamenii sunt capabili într-un loc şi incapabili în altul. Dar lucrul cel mai grav este degringolada morală, absolută, a puterii. Nu există decât oportunişti şi arivişti sau oportunişti-arivişti care au „aspirații false, prea mult ciolănism care ne dăunează". În eliminarea acestor tare se află cheia reuşitei reformei. Domnii cocoțați în posturi de decizie „speră ca înainte să explodeze (situația socio-politică n.n.) să mai culeagă ceva bănuți de aur"... Aceşti domni uită, totuşi, „răspunderea de nedezlipit dintre Guvern şi FSN", iar în ce-l privește pe dl. Roman a spus că s-a „născut în FSN"... a „ieşit pe listele FSN" şi îşi asumă „responsabiliatea în FSN înainte şi cu precădere de funcția de prim - ministru". Acesta a fost un avertisment clar (vom vedea dacă va fi eficient şi dacă dl. Petre Roman dispune de forța şi personalitatea necesară impunerii lui) dat celor care ar fi vrut să-l înlăture de la conducerea FSN, şi implicit, de la conducerea Guvernului, pe lider.

Pasiunea politică, pasiunea de face politică se vede că l-a acaparat pe dl. Roman, pentru că a punctat în continuare spunând că, ar putea exista alte forme de Guvern „care evident nu-l vor cuprinde", dar „pulsul, viața politică" n-are "intenția să le abandoneze";

5. Ca atare, FSN, ca mişcare, trebuie întărită. Dl. Petre Roman nu ne-a indicat şi metodele de întărire a mişcării. A amintit, totuşi, originea FSN ca pe o pecete de noblețe ce l-ar

obliga. A spus dl. Roman: „FSN este cea mai credibilă, cea mai adevărată formulă a revoluției". Şi „cei care suntem în această sală avem o mare răspundere pentru victoria FSN, care înseamnă victorie pentru România". Dezordinea din FSN (acesta fiind partid de guvernământ) accentuează dezordinea din țară, dăunează intereselor vitale ale poporului român. Responsabilitatea istorică este deosebit de grea şi FSN va trebui să-i facă față. Demisiile, reveniri la demisii, luptele interne, din partid, pot avea consecințe dezastruoase pentru țară;

6. Trebuie depăşită starea de precaritate pentru ca astfel România să fie capabilă de „reluare a ciclului democratic" întrerupt în 1938. Această democrație trebuie să fie „o democrație care să meargă direct la democrația care există în țările dezvoltate". Formularea ni se pare confuză, dar nu ne propunem s-o comentăm;

7. În concluzie, „Frontul" trebuie să devină „un partid al adevăratei esențe a progresului român, aceea de curaj, de toleranță, de capacitate de-a trece prin adversitate..." pentru ca să „ne ocupăm locul pe care-l merităm în lume".

Desigur, este mai mult decât onorabil acest deziderat. Cum îl va realiza FSN-ul, nu ne propunem să dăm sfaturi. Ar fi şi prematur. Câteva observații am vrea să facem. Dincolo de zvonurile despre certurile din partid, despre demisii, dincolo, deci, de lupte pentru putere, dincolo de obținerea de către unii a respectivei puteri, primează problemele fundamentale ale neamului românesc: neamul românesc de aici şi din diasporă. El este pe primul loc. Basarabia, Bucovina şi ținutul Herței, sunt rănile ce se vor închide prin unire cu România. Cum vom proceda practic, nu în vorbe? Aici partidul de guvernământ – întrucât este partid de guvernământ – trebuie să ofere o soluție pentru înfăptuirea aspirațiilor noastre. Alt răspuns va trebui să se dea revizionismului unguresc din interior şi exterior. Adaug la acestea pe celelalte: stoparea hemoragiei de creiere, a emigrării galopante a românilor din Banat şi Ardeal, a „terorii" sindicatelor etc. Partidul de guvernământ, prin echipa ce a

alcătuit-o, va trebui să dea o soluție economică viabilă noii Românii, atât în industrie cât şi în agricultură. De ce cad toate în spinarea FSN? Simplu. Pentru că şi-a asumat responsabilitatea şi *responsabilitatea* de conducător te obligă față de cei pe care-i conduci. Nu poți da bir cu fugiții, ca un găinar oarecare, dându-ți demisia pe nepusă masă. Aşa poate proceda un oarecare iresponsabil, un biet şantajist, nu un adevărat conducător. Aşa că, partidul de guvernământ, trebuie să-şi facă ordine în casă înainte de a face ordine în țară. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine, pentru că greşelile lui politice şi naționale au repercursiuni asupra întregului popor; iar noi nu suntem vinovați cu nimic pentru aceasta. Urnele pot reflecta o simpatie populară, nu capacitatea de a conduce a celor ieşiți la urne. Capacitatea celor aleşi se verifică doar în exercițiul funcțiunii. Atunci când aceştia se află la post. Până atunci sunt o promisiune. Postul de conducător este un examen unde viața nu te iartă. Ai condus poporul şi i-ai executat obiectivele? Bine! Nu? Eşti condamnat. Acest lucru nu trebuie uitat de nimeni, pentru că, vorba dlui Petre Roman, nu putem avea doar mizerabila aspirație a unora care „speră ca înainte să explodeze, să mai culeagă ceva bănuți de aur". Convenția națională a FSN, recent încheiată, o fi lămurit, oare, măcar... problema acestor mizerabili „bănuți de aur"?

(NAȚIUNEA, an II, nr. 37 (10), 1991, pg.1, semnat George URSA)

NU NE CĂLCAȚI ÎN PICIOARE!

Ce facem? Distrugem tot ceea ce există, tot ceea ce mai este funcționabil şi după aceea dăm foc întregii țări, adunăm cenuşa şi tăciunii, le vindem şi o luăm spre cele patru puncte cardinale? Încă n-am ajuns aici, dar nici mult nu mai avem. Deocamdată tăiem pe rupte pădurile şi producem hârtie; din hârtie facem ziare şi ziarele le umplem cu insulte la adresa poporului român. Dar „masa" – noi, poporul român – cum reacționăm la toată această batjocură? Ne conformăm

întocmai „filosofiei" din frazele insultătoare. Ce ne pasă? Piară universul întreg, numai noi s-o ducem, fiecare în parte, bine câțiva ani. Unu, doi, zece! Cât o fi, acolo. După aceea, punem exploziv, închidem prăvălia şi ne ducem în Turcia şi pentru zece dolari ne vindem şi inima, în disprețul general al întregului mapamond. Chiar nu mai avem ruşine? Chiar nu avem tăria să ardem gunoiul ăsta de bişnițari bruneți, vânzătoare de plăceri, peşti şi găinari, sanguinari şi bețivani, terorişti sadea de pe trenurile din județele Transilvaniei? Nu avem tăria să ne organizăm şi să stârpim aceşti şacali care ne otrăvesc zilele şi nopțile cu faptele lor antisociale? Trebuie s-o facem pentru că, se vede treaba, organele desemnate prin lege să facă acest lucru, ori nu vor s-o facă, ori nu pot. Legea, oricât de bună ar fi, e neputincioasă dacă nu e adusă la îndeplinire.şi dacă nu este respectată de bună voie de cetățean, român sau minoritar, atunci forța statului trebuie să-l silească s-o facă.

Ar trebui aplicate pedepse aspre împotriva trădătorilor de țară, criminalilor abominabili şi delapidatorilor înrăiți. Pedepsele pentru furt, bătăi în bandă, maltratări, injurii etc. trebuiesc dublate. Să-l punem la închisoare şi la muncă pe hoțoman şi bătăuş, bişnițar şi criminal. Să vadă cum se câştigă pâinea în realitate. În caz contrar, imaginea României va fi bişnițăreala, chiulul, prostituția, nemunca, furtul. şi, întrebăm Guvernul, cât mai are de gând să permită şi să tolereze maltratarea etnicilor români pentru că vorbesc limba oficială a statului, care se numeşte România? Ce facem? Distrugem tot. Tu, român, nu poți să te organizezi şi să mături gunoiul din casa ta? Vrei să asişti pasiv la vânzarea pământurilor şi a tot ce ai construit pe ele, cu chin şi lipsuri, pe gumă de mestecat, țigări, parfum şi blugi? Nu există vindecare decât în propria ta putere de organizare şi disciplină, în propria ta putere de regenerare fizică şi morală, în hotărârea de a-ți salva singur țara, nicidecum părăsind-o! Ce speri să-ți facă străinul, occidentalul? Crezi că o să-ți bage şi în traistă? Aşa Credeți, români, că, fără să producem ceva, om avea ce mânca şi bea? Nu vă dați seama că aşa ceva nu-i cu putință?

Treziți-vă şi cu fruntea sus spuneți-le răspicat: NU NE [VOM MAI LĂSA] CĂLCAȚI ÎN PICIOARE!

(PATRIA, an 1, nr. 1, 1991, pag. 4, semnat George URSA)

(LIMPEZIRI) / ÎNTÂLNIRILE VETREI

Joi, 21 martie 1991, la sediul Filialei Uniunii **„Vatra Românească"** din Bucureşti, a avut loc întâlnirea conducerii Filialei din Bucureşti a UVR cu ziariştii. Aceste întâlniri sunt organizate sub genericul *„Întâlnirile Vetrei"*. Rolul lor este pur informativ. Conducerea Filialei este decisă să-i facă pe ziarişti să înțeleagă „adevăratul gând" al acestui „organism social-cultural" şi de „atitudine civică", să alunge imaginea „hâdă a Uniunii creată de neprieteni, care nu vor să ne citească din interior". UVR nu este un partid politic, nu vrea să ia „puterea în stat nici să se transforme în partid politic"; ea este „o stare de spirit nu o mişcare politică, o stare de veghe"... în „convulsiile ce confruntă țara"; şi, în concluzie, UVR este „o speranță şi un ideal".

Întâlnirea a fost extrem de restrânsă. Invitații s-au trimis la circa 14 publicații. Nu s-au prezentat:: *Dreptatea, România liberă, Express* etc. În schimb, atacă, ori de câte ori au ocazia, o organizație aproape inofensivă pe plan politic. În linii mari cele de mai sus au fost spicuiri din Comunicatul semnat de conducerea Filialei. Lămuriri suplimentare am primit în timpul dialogului, ce a urmat, cu ziariştii. Precizări aduse:

1. Uniunea întreține „relații bune cu majoritatea teritoriilor româneşti" din preajma granițelor României: Valea Tisei din Nordul Maramureşului, Valea Timocului, Basarabia, Bucovina, Banatul românesc din Iugoslavia etc. În aceste acțiuni, filialele s-au implicat puternic în Basarabia şi Bucovina. S-au „trimis cărți, reviste... gratuit". Au avut loc întâlniri între grupuri din România şi români din jurul granițelor, întâlniri cu românii din diasporă. Scopul acestor întâlniri este să „răspândească românismul". „Invităm celelalte societăți la conlucrare nu la confruntare", a spus unul din membrii conducerii filialei;

2. O altă problemă lămurită – parțial – a fost aceea cu demisia dlui Radu Ceontea. Aceasta s-ar datora neînțelegerii intervenite între dl Radu Ceontea și șase dintre colaboratorii săi. Vina celor șase – în ochii dlui Ceontea – s-ar datora faptului că, la convenția FSN de la Tg. Mureș, cei șase au acceptat o întâlnire cu dl. Petre Roman. Ei ar fi putut fi trași la răspundere statutar, fără a se stârni un scandal. Dl. Radu Ceontea s-a grăbit să-și dea demisia, la TV, înainte de a avea loc consultările de rigoare. „Gestul acesta este nestatutar". Este o „gravă eroare politică" și „a făcut - o de unul singur". Această demisie a generat întâlnirile de la Brașov și Ploiești, întâlniri generatoare de atâtea confuzii. Totuși, întâlnirea finală, a avut loc – până la urmă – la Ploiești, și, această întâlnire, nu a lămurit definitiv disesnsiunile existente în organizația Uniunea „Vatra Românească". Acestor disensiuni le-a pus capac intervenția inoportună a dnei Carolinei Ilinca pe postul național de televiziune.

Ne întrebăm: pot fi puse aceste „întâmplări" numai pe seama „lipsei de experiență politică" a unor membri ai Uniunii? Aceasta ca să întrebuințăm expresia unuia dintre membrii conducători ai Filialei din București? Dacă ar fi numai atât și ar fi foarte grav. Așteptăm *Convenția* din mai pentru a se lămuri lucrurile atât în ceea ce privește partidul (PUNR) cât și organizația culturală UVR...

(NAȚIUNEA, an II, nr.38(11), 1991, pag.2, semnat George URSA)

PARTIDE: P. U. N. R*.

Ce vrem noi și de ce ne-am dat acest nume? Să ne explicăm: înainte de 22 decembrie 1989 exista un singur partid politic de guvernământ: P.C.R. Statul – însuși – devenise

* când scriam articolul eram mult mai „naiv" decât azi, decât ieri și decât dintotdeauna (n. a.).

anexa partidului și – la **sfârșitul sfârșitului** - de fapt, partidul înghițise statul (mecanismul propriu-zis de conducere a societății civile). Orice conștiință politică dornică de a se afirma, practic, în afara partidului comunist, era anihilată. În cadrul P. C. R. activau ca în stat, filiera maghiară și, modest, reprezentanții minorității germane. Afișarea românismului, afirmarea lui, era un păcat de neiertat. El se manifesta (slab), subteran, ca o favoare acordată unor istorici, literați, artiști iubitori de neam. Aceasta era tot ce se făcea și mai ales nu se făcea. Din teama de a nu zgândări mizeria, oficialitatea românească a tăcut și ne-a învățat și pe noi să tăcem. Acest mod de a privi lucrurile ne-a adus un imens prejudiciu în acțiunea de contracarare a revizionismului, în capacitatea poporului român de a riposta organizat unei țări – Ungaria – care a pus la cale, pe întregul mapamond, propaganda de la care speră să mulgă vaca grasă – Transilvania. Cum lucrurile nu s-au petrecut așa cum era prevăzut scenariul maghiar, băieții au trecut la violențele din timpul revoluției și de după victoria ei. În urma acestor violențe s-a schițat o organizare a românilor. Scopul inițial a fost acela de a ne apăra. Că apărarea este lamentabilă o dovedește însăși situația socio-politică a României în momentul de față. Este necesar să ne grupăm în jurul unui partid național puternic? Vom răspunde: da! Azi suntem – prin analogie – în anii 1930. România de azi este un pământ de cucerit. Și rechinii sunt în spinarea noastră. Atacul este total și concentric: economic, cultural, ecologic etc. Deruta românilor absolută. De aceea este necesar acest partid al *unității* . Și nu unul oarecare, ci unul hotărât. Nu un partid mare, cât disciplinat.

Nu format din oameni vechi, ci din acei bărbați, între 30 și 50 de ani, instruiți, capabili de acțiune și capabili să răspundă la comandă. Puterea actuală este depășită și dăunătoare – prin inactivitate – neamului nostru. Ea este formată din foști kominterniști alogeni și gașca lor. Acționează doar asupra pârghiilor de comandă. Ca să te opui lor trebuie să te organizezi temeinic. Partidul este la început de drum și cu

toate că nu are încă mulți membri va fi un partid de la care sperăm redresarea țării. El şi-a precizat statutul, organizarea la nivelul întregii țări, programul economic şi cultural, scopul şi modalitatea de acțiune în actuala conjunctură. Partidul este, deci, la început de drum şi drumul va fi greu, deosebit de greu, dar noi trebuie să-l străbatem până la ținta pe care ne-am propus-o.

(NAȚIUNEA, an II, 39(12),1991, pag.2, semnat Nicolae VEGA)

HARABABURA...

„Ce crezi, că simplul fapt că ai fost în stradă îți dă dreptul să vorbeşti la televiziune?" (Carmen Dumitrescu). Iată ce-i spunea o veche slujitoare a fostului regim comunist unui tânăr, *în acele zile*...Cine era dumneaei? Un fel de nomenclaturist mărunt (doar e cunoscut faptul că nu orice gheorghe – ca mine bunăoară – avea acces la TV. Acolo lucra numai un om *verificat*), dacă-l priveşti cu ochii marilor nomenclaturişti; un „cineva", totuşi, în fața străzii. În 22 decembrie 1989 *puterea* era abandonată pe stradă. Omul străzii, însă, nu era pregătit să o ridice şi să o folosească în interes național. Ba nu era pregătit să o folosească în nici un fel. Nici constructiv, nici malefic. Chiar acest om a fost cel care i-a chemat pe unii din vechii komintemişti să preia puterea. El auzise numele lor la „*Europa Liberă*". Văzând că strada e năucă, kominterniştii şi nomenclaturiştii din eşalonul doi au ridicat puterea, nestingheriți, din mijlocul străzii, pentru ei. De cei şi nu alții? Simplu! Ei erau, totuşi, printre acel soi de cetățeni care ştiau – cât de cât – pe ce pârghii să apese, pentru ca statul să funcționeze după plecarea lui Ceauşescu. Rău, bine, dar să funcționeze. Fraza de la începutul articolului, spusă tânărului Filipoiu de dna Dumitrescu, se leagă – prin ricoşeu – cu cea spusă de dl. Iliescu aceluiaşi tânăr. O reproducem şi pe aceasta: „Eşti prea tânăr încă şi nu înțelegi!" Tradus altfel ar

suna cam aşa „eşti prea neavizat şi nu înțelegi cine e *stăpânul locului*..." Atât vajnica sindicalistă de mai târziu, Carmen Dumitrescu, cât şi fostul prim secretar UTC -Iliescu - au înțeles că, atunci, tineretul era doar masa de manevră pentru cei ce *înțeleg istoria locului*. Evenimentele îi slujeau, erau pentru *struțo-cămile*. Ca într-o tragedie a neînțelegerii, structurile statului (ceauşist??? au zis unii neaveniți; aceasta, de parcă structurile respective erau invenția şi proprietatea fostului conducător. Rizibil!) au fost demolate chiar din primele ore ale răzmeriței. Granițele țării deschise, poporul român abandonat celor patru puncte cardinale de chiar cei ce se pregăteau să-l conducă. O mai cumplită incapacitate nici că se văzuse vreodată. Unde s-a văzut ca un viitor şef să nu înțeleagă că *statul* nu este nici „ceauşist", nici „țarist", nici de altă natură pretabilă unor astfel de epitete? Numai cine vrea să-şi lichideze neamul distruge mecanismele ce asigură ordinea şi funcționabilitatea societății: armata, ceea ce numim Poliție şi Siguranță, ordinea moral-culturală şi religioasă (Biserica, corpul de intelectuali şi instituțiile lor, slujitoare a conservării ființei moral-biologice a unui popor). La ce rezultat te poți aştepta în urma acestor acțiuni? La ce vedem astăzi şi-n zilele imediat următoare zilei de 22 decembrie 1989. În aceste zile, din urmă, ne-a fost dat să asistăm, pe micul ecran, la scene halucinante, scene de iresponsabilitate politică şi națională. O parte din cele transmise se petreceau în decembrie 1989. Surescitați cum eram, atunci, ne le-am intuit cumplita gravitate. Pe de o parte atacau bătrânii, foştii nomenclaturişti care, înțelegând că poporul e vândut, din nou, încercau să-şi spele vechi păcate; pe de cealaltă parte acționau tineri lupi ignoranți în ale istoriei beneficiind până mai ieri de poziția părinților, şcoliți în şcolile Occidentului şi tratându-ne - în realitate -, pe cei ce nu facem parte din grupul lor, ca pe nişte inşi din bantustane. De joi până duminică, TV a fost purtătorul unei informații verbale şi vizuale ce au provocat, pe rând, greață, oroare şi ruşine. Zoaiele neputinței de-a guverna sunt aruncate în capul „prostitului

popor", cum ar fi spus poetul. Sâmbătă seara l-am văzut, din nou, pe dl. A. Severin, mare combatant pe baricadele TV. Grăsuț, bine întreținut, spilcuit, „învăța", împreună cu niște tembele și tembeli din Occident – dacă am înțeles eu bine -, poporul român, cum va să ajungă bogat. Una dintre ele, o cunoscătoare cum s-ar spune, dădea vorba pe nas, dăscălindu-ne de parcă noi nu știm distinge între palabre și rezumatul palabrelor. Ne vorbea precum „tânărul" John Rațiu, de „prihvathizare", despre „boghățhie" etc. Vedem că guvernanții noștri drăguți ne dau bogăția de primă necesitate pe ciunga și băuturică occidentalilor. Cine ține Ungaria de cherestea? Dar Israelul? România sireaca! Cine va fi proprietar în România, pe lângă romo - țigani și sörösi? „Băieții noștri!" Cucoana dăscăliță, cam ciudată la figură – e vorba de dna de la TV, în dialog cu dl. Severin -, vorbea *negrilor*, de români, *chum* vor fi ei *boghathi*. Doamne, mi-am zis – așa cum spuneau și tinerii anilor 1928-1938 – oare niciodată nu vom putea mătura gunoiul acesta scârbos din casa noastră? Iar bolunzii ăștia, care decid, cât le vor mai face jocul acestor venetici? *În chiar vremea aceasta* pe la Timișoara, cea a-toate-înțeleaptă, marele „politolog" Tiszmenisky se dă opozant, împreună cu alți isteți. De ce nu și-o fi învățat acest ins, pe propriul lui tată, cum vine chestia cu democrația? In felul acesta, România era scutită de cei 45 de ani de comunism. De ce-l lăsa pe iubitul tată să scrie despre partidul lui I. V. Stalin, iar azi, linge labele Budapestei, în speranța că-i va arunca un ciolan de „politolog" la proiectata Universitatea Maghiară din Cluj? Din rândul acestor soi de oameni se ridică pleava conducătoare de mâine. Armata și Siguranța română slujesc *brucanii* și fii lor? Dacă este așa, răsplata va fi pe măsură. Români, o grea luptă ne așteaptă! Uniți-vă în jurul nostru pentru a ne opune *străinismului!* Lepădați-vă atât de *brucanii* din opoziție, cât și de cei din Guvern. De ei și de fiii lor. De acești domni aduși de vânturile Kominternului, de cele două războaie mondiale și plantați de troțkisto-staliniști să ne conducă. Acești foști soldați ideologici ai lui Lenin - Stalin și

Troțki vor să se transforme în soldați financiari ai lui Rothschild. Vor fi la fel de cruzi, la fel de flămânzi ca și înaintașii lor. Se înghesuie să ocupe – deocamdată – vilele din care i-au gonit pe nomenclaturiștii de până mai ieri. Aceleași aspirații au ca și înaintașii lor biologici și spirituali. Să mănânce bine, să poruncească și să distrugă spiritul românesc. Acest *spirit* – atâta cât mai există – îi împiedică să domnească iejer, peste liota de sclavi dornici de nimicurile sclipitoare ale Occidentului. „Bate-voi păstorul și se vor risipi oile". Distruge-vom câinii de pază – intelectualii propovăduitori ai românismului – și hrănine-vor oile rămase de izbelişte, zic noii „cavaleri" ai „industriei", zisă democrație. O țară fără busolă este România în momentul de față. În locul unei ideologii totalitare e pus noul dicton totalitar: „îmbogățiți-vă!" Cum să facem acest lucru, fără să ne autolichidăm ca popor? Aceasta înseamnă să ne apucăm să ne autocucerim, să ne purtăm – noi față de noi – ca la un nou început de ev de mijloc. Lucru cu totul imposibil – zic eu. Dar s-ar putea să mă înșel. Deh, român prost! Domnul Brukner ne-o cunoaşte mai bine, altfel n-ar acționa *bruknerii* cu atâta dezinvoltură și românii cu atâta lipsă de siguranță și nepricepere. Bruknerii au spatele asigurat, sireacii!

(NAȚIUNEA, an II, nr.39(12), 1991, pag.5, semnat George URSA)

COMUNICATUL ŢIGANILOR CĂTRE ŢARA ROMÂNILOR *

Se înțelege, comunitatea romilor a dat un „comunicat" pe postul național – românesc, evident; folosesc cuvântul românesc pentru a nu exista nici un dubiu – condamnând – evident nu cu „mânie proletară" – actul de dreptate înfăptuit de români contra „ursarilor" tuciurii din Bolintin. Poate nu acesta *

* aricol maltratat de numitul Mihai PELIN (gragăr de profesie).

este răspunsul ce trebuie să li-l dăm pentru că de 25-30 de ani membri acestei minorități ne exploatează și ne jignesc în toate felurile. Ne omoară și noi nu ripostăm. Ne iau alimentele vârându-se în față la cozi, și, la 25 de metri de alimentara construită de poporul român, ne vând aceleași produse la prețuri de două-trei ori mai mari. Iar noi, ca blegii, mergem să muncim în fabrică. Țiganul stă pe dunga trotuarului și speculează bunurile produse de noi în fabrică și noi îi întreținem putoarea și jegul moral. Ce măsuri iei, domnule Roman, european tolerant? Nici una! Tuciurii ăștia ne omoară și puterea aleasă stă cu mâinile în sân. Cine e hoț, cerșetor, ucigaș, nu muncește (gem metrourile de țigănci la cerșit, spre rușinea întregii Europe; gem străzile, intrările de hoteluri și pasajele de ei; ciorchine stau cu mâna întinsă), speculează, înfăptuiesc cele mai abominabile fapte. Relatez aici una consemnată de revista *Flacăra*: „Anul trecut își făcuse o prietenă, poreclită Americanca. Erau nedespărțite. Într-o zi, Americanca a dus-o, nu știu sub ce pretext, în cimitirul Ghencea. Din dosul unei cruci a apărut un băiat (ulterior am aflat că el și Americanca sunt țigani), i-a pus Monicăi cuțitul la gât și ... Gigi Lamă... s-a lăudat cu isprava aceasta și așa se face că a aflat și băiatul meu, iar Monica mi-a confirmat că așa s-au petrecut lucrurile". Și nimeni nu le zice nici dă - te mai încolo. Judecați și dumneavoastră fapta relatată mai sus și vedeți ce „drepturi" vor aceste bipede?

Unde o fi sociologul Gheorghe Nicolae să cerceteze „cultura" romilor de tipul Americancei, a lui Gigi Lamă și „ursarului" Ion Tudor? Ei vor drepturi „culturale" și „loc de muncă"! Cum poți să muncești alături de asemenea exemplare? Unde-s „europenii" noștri dragi cu „drepturile omului"? Nu de alta, dar ei sunt cei mai indicați să apere „cultura" lui, al Gigi Lamă, Americanca și Ion Tudor zis „Puiu". Ce bine că măcar presa e liberă azi. Așa, cel puțin, se vede realitatea acestei țări. Se vede că țiganul e stăpânul, iar bietului român i-a ajuns cuțitul la os.

(NAȚIUNEA. an II, nr.40(13), 1991, pag.2, semnat Nicolae VEGA)

UN LUP TÂNĂR ÎNTR-UN SAT (ROMÂNIA) FĂRĂ CÂINI!

„În această țară noi ne aflăm într-o situație foarte avantajoasă în comparație cu românii" ; „în cadrul societății româneşti nu există obiective bine conturate" ; „fiecare maghiar care trăieşte în această țară ştie exact unde este locul lui în structura existentă" ; „...în această zonă geografică, care se întinde între Kosovo şi Vladivostok, organizația noastră este singura formațiune politică stabilă"; „nu putem conta pe parteneri aparținând paletei politice românești cu care reuşim să realizăm colaborări durabile şi eficiente"; românii trebuie captați, „cointeresați din punct de vedere economic"; „noi considerăm un lucru sigur, ca din toamnă, la Cluj, să înceapă predarea în limba maghiară la câteva catedre de la Universitatea Bolyai chiar cu riscul ca studenții care se prezintă la respectivele facultăți, după patru-cinci ani, să primească diplome care nu vor fi recunoscute de către statul român o perioadă de timp" (deci, peste capul şi autoritatea statului român şi a poporului român, dl. Geza face şcoli); şi ultima problemă este aceea a colaborării cu țiganii. Citez: „În acest domeniu (care? ; n. n.) sarcina noastră cea mai importantă o consider sprijinirea *formulării cerințelor reale ale țiganilor* (s. n.). Să încercăm să devenim pentru ei parteneri de încredere şi să-l ajutăm în domeniile cultural şi social" (după *Magyar Nemzet* s-au reprodus citatele de mai sus şi aparțin domnului senator român Szöcs Geza). Credem să sunt edificatoare extrasele! Alianță cu țiganii contra statului şi poporului român! Temerar, Szöcs Geza. Omul ăsta e hotărât. După ce s-a instruit prin cele străinătăți get-beget ungureşti şi a constatat cum au fost maghiarizați slovacii, nemții, românii, evreii, croații, sârbii, ucrainienii şi prietenii lui țiganii, s-a hotărât să aplice şi în România metoda. Prima etapa ar fi transformarea României într-o *no man lands*. Nu-l condamn pe acest lup tânăr, dușman declarat al românilor. N-am de ce. Luptă pentru poporul lui pe

orice cale. Condamnabil este Guvernul român, care-l tolerează, îi permite să-şi desfăşoare activitatea în România, îi dă salariu de parlamentar român şi-i permite să călătorească pentru a lua instrucţiuni de la Budapesta, îi permite să stabilească legături cu partide politice din afara graniţelor României (precum odinioară comuniştii kominternişti) şi, prin intermediul acestora, să exercite presiuni asupra autorităţilor româneşti şi, în ultima instanţă, asupra poporului român. Să ne fie de bine! Se pare că cineva vrea să folosească minoritatea maghiară ca un mijloc de şantaj economic. Şi Stalin a procedat astfel cu comuniştii kominternişti. La fel a procedat şi Hitler în 1940 -1944, cu unii legionari credincioşi lui Horia Sima [fără acordul acestuia din urmă, evident].

Iată ce spune Eugen Cristescu [ce credea el] în privinţa şantajului hitlerist aplicat României: „Aceasta era presiunea care se făcea în spatele nostru ca să cedăm în chestiunile economice şi militare. Ori cedaţi, ori vine Horia Sima". În acelaşi mod este folosită şi minoritatea maghiară de unele cercuri occidentale interesate, ba chiar şi de Uniunea Sovietică. Ori cedaţi, ori vin maghiarii şi vă iau Transilvania. Unii ne şantejează numai economic, alţii ne şantajează economic, politic şi mai cu seamă naţional. Cum se explică faptul că azi – într-o situaţie similară cu a românilor în decembrie 1989/martie 1990 – Occidentul cel "generos" nu sare-n sus de revoltă la tragedia kurdă? Cum să înţelegem dezinteresul domnului Bush faţă de ceea ce face Saddam după ce Occidentul şi-a redobândit puţurile cu petrol din Kuweit? Dar dezinteresul faţă de românii din afara graniţelor României, dezinteresul faţă de estoni, lituanieni? Dreptatea Occidentului valorează cât un puţ de petrol. Astfel de interese, de conjunctură, au făcut ca autorităţile americane să se uite-n gura unui biet agent ungur de talia lui Tökes, să trateze cu dispreţ o ţară şi un popor – poporul român – şi să promită Universităţi, autonomii şi autodeterminări ungurilor din România. De ce nu acordă Guvernul SUA Universităţi spaniolilor de pe propriul lor teritoriu? Acolo negrii vor să înveţe

împreună cu albii, iar la noi ungurii luptă să nu înveţe cu românii nici măcar în aceeaşi clădire. Ei sunt rasa superioară. Deci, în ţara ta, având conducere românească, ungurul şovin [secregator şi autosegregator], minoritar, te tratează ca pe un paria, pe tine, majoritar şi alcătuitor de ţară. El este elită şi elita nu poate învăţa în aceeaşi clasă cu tine şi nu poate face aceasta invocând, chipurile, „democraţia". E strigător la cer. Iar, conducerea noastră, înghite aceste virtuţi false din teama de-a nu supăra Occidentul şi din teama de-a nu fi acuzată de „comunism". Trăiască Szöcs Geza, „democratul" segregaţionist şi aliaţii lui ţiganii!

(NAŢIUNEA, an II, 40(13), 1991, pag.2 şi 8, semnat George URSA)

CORNELIU FLOREA

Recent, am primit un plic, o revistă, câteva articole şi-o poză de la dl. Corneliu Florea din Winnipeg, Canada. Dl. Corneliu Florea este român şi ţine să rămână un *bun român*, un patriot. Revista LUMINA din Oradea, de sub conducerea dlui Fl. Dudaş, îi dedică un număr special, nr. 8, pe 1990.

Corneliu Florea s-a născut la 5 ianuarie 1939, în România. Este medic şi, din 1980 – am înţeles -, trăieşte în Canada. Despre străinătate spune: „Am trecut prin lagărul din Traiskirchen, din Austria, în drumul meu spre celălalt *lagăr*, al liberei concurenţe pentru existenţa materială confortabilă şi al cărui habitant activ am devenit adaptându-mă şi eu la străinătate, cum se adaptează ţăranul român la colectivizare". La rugămintea domniei sale, publicăm mai jos un articol care-i aparţine. Totodată, îl rugăm pe dl. Corneliu Florea să ţină legătura cu redacţia revistei NAŢIUNEA.

(NAŢIUNEA, anul II, nr.42 (15), 1991, pag. 8, semnat George URSA)

NEDUMERIRI / VORBE DE NEUITAT

„Haosul moral care se infiltrează până şi în conştiinţa noastră" spune dl. P. M. Băcanu la un miting al *Alianţei Civice*. Frază antologică. Tare am vrea să ştim de unde atâta inspiraţie la dl. P. M. Băcanu? Şi ce o fi vrut să spună dl. Băcanu atunci când a rostit fraza de mai sus? „Românii, maghiarii, ţiganii sunt din nou împreună" (!!!). Nu reţin femeia fatală care a rostit această perlă la acelaşi miting al Alianţei Civice, dar mă îngrijorează. Domnii minoritari sunt *împreună* cu românii atunci când este nevoie să fie tulburată ordinea publică. În rest, contra, tot timpul. De ce oare, la tulburări, sunt împreună cu noi drăguţii de ei? Dar nu sunt cu românii, ci împreună cu doamna Doina Cornea şi Ana Blandiana. Ciudat acest secol românesc. Plin de femei bolnave de politică. Una mai catastrofică decât alta. Elena Lupescu, fată serioasă! Alcov, politică şi bani. Ana Pauker [altă „romăncuţă"] – ce să mai vorbim?! Elena Ceauşescu, cea mai celebră din toată istoria românilor. Şi, acum, Doina Cornea şi Ana Blandiana? Deocamdată, doar ridicole. Numai că – Doamne fereşte – să nu ne facă să plângem pentru că le-am considerat ridicole şi atât!

(NAŢIUNEA, an II, nr. 43(16), 1991, pag. 2, semnat George URSA)

DIN FUGA TRENULUI

Mai zilele trecute, mânat de treburi, am călătorit prin ţară. Dincolo de Floreşti (Prahova) într-un frumos lan de grâu păşteau, în voie, turme de oi. Mai încolo, o ceată de ţigani păşunau caii într-un lan de grâu şi, mai încolo – pe lângă calea ferată Bucureşti-Braşov – , din păduricile, cândva frumoase, rămăseseră doar cioatele. În gara Ploieşti o ceată de beţivi înţoliţi în blugi, lăţoşi şi nespălaţi, cântau şi jucau pe muzică

ţigănească, înjurau şi spuneau vorbe obscene trecătorilor. Poliţiştii treceau pe lângă ei fără să le zică nici pardon. Mai departe, în albia râului Prahova, zac – milioane de tone de gunoaie. Pe lângă casele din zona de munte (ce se anunţa de la Câmpina către Sinaia), copaci tăiaţi (brazi, fagi ce vine la rând). Ce să mai vorbesc de pomii din curţile unor întreprinderi, IAS,CAP? Pretutindeni, semne ale jafului din ceea ce numin „patrimoniu naţional". Se taie pădurea cu o furie dementă! Sute de grajduri şi alte construcţii, în care s-au băgat miliarde de lei, zac în paragină după ce au fost jefuite de toată instalaţia şi lemnăria. Cei mai „isteţi", dintre bravii noştri cetăţeni, au furat ţigla, cărămida şi căpriorii iar pe locul fostelor construcţii ale CAP-urilor zac grămezi de moloz. Doamne, în ce veac trăim, în ce ţară?

(NAŢIUNEA, an II, nr. 43 (16), 1991, pag. 4, semnat George URSA)

ATITUDINI / PIRAŢII CABLULUI NEW-YORK- EZ

[- adaptare -]

În luna martie/aprilie, sute de telespectatori din Queens, cartier popular al New York-ului, au avut o dezagrabilă surpriză. Spre deznădejdea lor ecranul receptorului rămânea fără imagine. Crezând că este o pană la reţeaua cablată, telespectatorii au telefonat depanatorilor de la *American Cablevision* căzând astfel în prima *cursă electronică* (s.n.) „Pana" televizorului era provocată în mod deliberat de către *American Cablevision* pentru a-i repera astfel pe toţi acei care piratizează reţelele de transmisie prin cablu, fără să achite abonamentele. Un virus electronic, dirijat până la capul reţelei cablate, a distrus instalaţiile pirat. Răspunzând apelurilor telespectatorilor nemulţumiţi depanatorii de la *American Cablevision* se mulţumeau să ridice capacul de decodare a imaginilor pentru a găsi componentul (virusu) pirat. În felul acesta neinspiraţii piraţi (s.n.) au fost puşi în faţa fraudei constante şi vor trebui să facă faţă hărţuielilor judiciare în urma

cărora pot fi obligați să plătească până la 100.000 de dolari amendă. *American Cablevision*, filială a lui *Time Warner*, afirmă că această acțiune spectaculoasă nu este decât prima etapă a unui plan de luptă contra piraților care jefuiesc – prin neplata abonamentului – firma de mai multe sute de milioane de dolari.

Iată că şi cetățenii celui mai „democratic" stat din lume (nu doar cei din fostele state comuniste) dau dovadă de ... ingeniozitate când e vorba de a săvârşi găinării. Numai că, acolo, găinăria îl costă scump pe cel ce o săvârşeşte.

(Națiunea, an II, nr. 45 (18), 1991, pag. 2, semnat George URSA)

ÎNTREPRIZĂTORII FRANCEZI PE LOCUL 6 ...

[- adaptare -]

Guvernul României aşteaptă, după vizita în România a dlui Francois Mitterrand, noi credite pentru restructurarea industriei. Până acum România era un partener de afaceri de mică importanță pentru Franța. Schimburile comerciale, cu România, era deficitare pentru Hexagon. Anul 1990 a adus un oarecare echilibru. Printre investitorii din România francezii se află pe locul 6, cu 6 miliarde de dolari în anul 1990, dar sunt mult în urma germanilor care se găsesc pe primul loc cu 22 miliarde [?] de dolari.

Dacă România a comandat firmei *Airbus Industrie* 3 A/310 pentru suma totală de 272 milioane dolari, firma *Alcatel*, în concurență cu *Siemens*, s-a văzut obligată să piardă, de curând, un important contract pentru construirea în România a unor centrale telefonice. Firma *Bonyques*, însă, reuşeşte să se revanşeze şi va semna la Bucureşti un contract pentru construcția, în oraşul de pe Dâmbovița, a unui centru de comerț internațional. *Renault* şi *Citröen*, care ar ajuta construirea, în România, a unui fel de Renault 12, care cred că ar fi mai bine plasate pentru noi colaborări.

Avânt deosebit a luat colaborarea culturală cu România. Sprijinindu-se pe aşa zisa idee de francofonie, cooperarea culturală este cea care s-a dezvoltat cel mai mult. Bugetul francez destinat acestui fel de colaborare era de peste 5 milioane franci înainte de 22 decembrie 1989 pentru a sălta, în 1991, la peste 70 milioane franci. Au fost create trei centre culturale noi la Iaşi, Cluj şi Timişoara, un liceu bilingv s-a deschis la Bucureşti şi s-au acordat circa 250 de burse de studiu din totalul de 700 acordate întregii Europe de Est. În plus, *Radio France International* emite, deja, 17 ore pe zi pe frecvențe medii. Au fost create *Fun Radio* şi *Radio Nova* iar TVR preia 2 ore pe zi din programul SEPT etc.

* După cum se vede, Franța este bine înfiptă. Să spună cineva că nu sunt receptivi guvernanții noştri democrați. Părinții lor ne vârau părinții noştri în colhoz şi ne forțau să învățăm limba rusă, ne îndemnau să frecventăm *Academia Ştefan Gheorghiu*. Toate acestea le făceau pentru a deveni parte a marii Uniuni. Noii democrați (fii de azi) ne oferă *Fun Radio* şi posibilitatea de a deveni colonia brucanilor franțuziți.

[Articole adaptate] după *Le Monde*, aprilie 1991.

(NAȚIUNEA, an II, nr. 45(18), 1991, pag.I, semnat George URSA)

„PROFETUL" ... BRUCAN

Ne tot întrebăm, de vreo trei ani, ce vrea acest „ghiuj-ghiuj" numit Silviu Brucan? Ce vrea el de la viața amărâtului popor român? Din 1921 comuniştii de teapa lui şi altora de acest fel (Köblös, Pauker, Colev, Tismăneanu, Moghioroş, Brainer, Rangheț, Răutu etc.), ba ne-au făcut stat imperialist, ba cereau să fim federalizați, ba ne-au creat regiunea Mureş Maghiară, ba ne-au băgat în colectiv, ba ne-au făcut „legionari", ba ne-au făcut aşa, ba ne-au făcut altfel. Azi ne fac comunişti. Vechii comunişti alogeni şi fiii acestora acuză de comunism românul neaoş. Risum teneatis, amici!? Pe bună dreptate, cineva-l numea pe dl. Silviu Brucan a cincea putere în țară. Întrebat pe

cine reprezintă dumnealui, dl. Brucan – hlizind – , răspunde că el este „independent"[chiar şi de directoratul rabinic?]. Bine, bine, - îmi zic – eşti „independent"!? Păi şi nea Costică e *independent*. Cum de n-are şi el acces la TV, pentru a-şi expune inepţiile? „He, he"... ne-ar răspunde dl. Brucan şi cu asta nea Costică rămâne la locul lui – un anonim – iar domnul Brucan la locul lui, pe ecran, unde-şi debitează, când are chef, filosofemele. Şi ce ne învaţă, moşul? Ne învaţă că unii „au apucat cu amândouă mâinile noile drepturi pe care le oferă democraţia, dar nu şi riscurile"... Aceşti oamnei folosesc democraţia pentru a „pune piedici trecerii la economia de piaţă"... Apoi, dragă dle Brucan, de ce nu ne-ai lăsat dumneata în 1944 în „economia de piaţă"! Unde eram, pentru că azi n-am mai simţi acest „proces social foarte dureros" de a trece, din nou, acolo de unde am plecat? Dacă ar fi trebuit cineva pedepsit în decembrie 1989, acela nu era bietul cizmar Ceauşescu, ci tocmai „intelectualii" ca dumneata, care militau între 1921-1944 pentru instaurarea „celei mai drepte şi luminoase orânduiri – orânduirea socialistă şi comunistă". Voi trebuia să fiţi pedepsiţi! El era un fost meseriaş neinstruit. Dar voi eraţi „intelectuali". N-aţi mai fi fost! Toată gaşca de la revistele de stânga, toţi sunteţi vinovaţi. Acum – după 70 de ani – vine dl. Silviu Brucan şi – tocmai el – spune despre dl. Alexandru Bârlădeanu: „ce caută această tristă figură a nomenclaturii comuniste în fruntea Senatului?" Nemernicia dl. Brucan este absolută. Aceeaşi întrebare i-o punem şi noi dlui Brucan (nu pentru a-l apăra pe Alexandru Bârlădeanu, ci pentru a face dreptate): ce cauţi tu „figură tristă" de activist al anilor 1945, săptămână de săptămână, la TV pentru a ne dăscăli cu inepţiile tale? Dumneata, un „om de formaţie sovietică". Toţi aceşti oameni – ca dvs. – trebuie trimişi acolo unde le e locul „la lada de gunoi a istoriei". Întrebuinţez această expresie pentru că erau la modă pe vremea tinereţii revoluţionare a dlui Brucan. Îi mai spuns câteva: „lagărul socialist", „capitalismul e în putrefacţie", „Stalin şi poporul rus/ Libertate ne-a adus", „URSS/ Bastionul păcii e!" În interesul

„păcii" ne-a furat circa 50.000 km pătraţi din teritoriul naţional, cu oamenii ei cu tot. Din 1812 mereu o îmboldeşte „pacea" către Vest. Ne tot „liberalizează" în medie cam o dată la 20 de ani. Şi cozi de topor găseşte mereu. *Brucani* găseşti cu duiumul. Între 1812-1917 Imperiul avea o coloratură. După 1917, el, şi cozile de topor, au îmbrăcat „rubaşca roşie". Deci, de atunci banda cu *rubaşcă roşie* conduce, iar opera lor e *brucaniada, deşliada, kiralyada* etc. Ceea ce este comic şi tragic din decembrie 1989 încoace este faptul că blestemaţii de foşti kominternişti şi ordaslele lor au schimbat macazul, dar militează pentru acelaşi ţel: lichidarea românismului. Cum de se întâlnesc ei în atitudini exact cu ungurii kominternişti ai anilor 1921-1958 şi cu revizionişţii segregaţionişti unguri ai aceleiaşi perioade şi actualei perioade? E oare întâmplător? Nu! De ce-l atacă totuşi pe Alexandru Bârlădeanu? Doar pentru faptul că a provocat în Parlament acest „borş rusesc" şi a discutat – tot în Parlament – ceea ce nu se cădea, adică probleme interne de partid? Nu ne vine să credem! Dar ultima intervenţie – pe micul ecran – a domnului Brucan, ne-a lămurit definitiv pe cine serveşte acest vechi stalinist, or poate troţkist. Ne-am convins că sângele apă nu se face. Ne-am convins definitiv că această „tristă figură a nomenclaturii comuniste" (e vorba de Silviu Brucan) e ros de vechea lui ambiţie: aceea de a fi *number one în piaţă*, nu în fruntea statului. Aceasta este motivaţia psihologică a acţiunilor lui, pe lângă „obligaţiile de serviciu" trasate de mafia internaţională bine cunoscută. Închei cu un verset din Noul Testament (cu o uşoară modificare): Omul „viclean şi desfrânat cere semn, dar nu i se va da decât semnul lui Iona prorocul". Nu ştiu dacă merită să mai scriem vreodată despre dl. Brucan, dar mă întreb cine le dă imbold redactorilor de la TV să tot plimbe pe ecran această „tristă figură a nomenclaturii comuniste"?.

(NAŢIUNEA, an II, nr. 45 (18), 1991, pag. 7, semnat George URSA)

DIZIDENŢII STALINIŞTI

Toată lumea a fost încântată mai anul trecut şi se pare că n-a avut ce să-l reproşeze dizidentului, opozantului, dacă vreţi, Constantin Pârvulescu. El a criticat, în plin Congres, pe Nicolae Ceauşescu şi a fost *felicitat* (după cum s-a observat şi singur mărturiseşte) de ambasadorul URSS. Prin însuşi acest fapt – că a fost felicitat tocmai de un reprezentant al ţării care a impus comunismul în lume – el s-a descalificat în faţa adevăratului popor român. De ce l-o fi felicitat ambasadorul URSS? Evident, nu pentru opoziţie faţă de comunism. În plină eră brejnevistă, dl. Constantin Pârvulescu îl atacă pe Nicolae Ceauşescu şi e *felicitat* de ambasadorul sovietic la Bucureşti. Acest fapt miroase a trădare.

Mânat de curiozitatea de rigoare, când e vorba de apostaţi, m-am apucat să frunzăresc „opera" doctrinară a d-lui Constantin Pârvulescu. Iată ce titluri am găsit:: *Puritatea rîndurilor partidului. Garanţia forţei sale de neînvins* (Editura Partidului Muncitoresc Român, 1951, 48 p.); *Despre morala proletară* (Bucureşti, Editura Partidului Muncitoresc Român, Colecţia „Societatea pentru Răspîndirea Ştiinţei şi a Culturii", 48 p.); *Critica şi autocritica, forţa motrică a construcţiei socialismului* (Bucureşti, Editura pentru Literatură Politică 1954, 64 p.); *A XXX - a comemorare a morţii lui V. I. Lenin, 21 ianuarie 1954* (Bucureşti, Editura pentru Literatură Politică 1954, 32 p.); *Cuvîntarea rostită la adunarea festivă consacrată celei de-a 39-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie – 6 Noiembrie 1956* (Bucureşti, Editura de Stat pentru Literatură Politică, 1956, 24 p.). Halal dizidenţă! Cum de-a acceptat acest „dizident" nedreptăţile şi crimele anilor 50 şi n-a făcut pe „dizidentul"? Dimpotrivă, a acceptat lucruri mult mai dure decât cultul personalităţii, din era amărâtului Ceauşescu. Căci iată ce scrie dl. Constantin Pârvulescu în broşura *Puritatea rîndurilor partidului:* „Partidul marxist-leninist este arma cea mai puternică şi mai sigură a proletariatului în lupta pentru eliberarea sa de sub exploatarea şi asuprirea

capitalistă" (p. 5). Ei bine, dl. Constantin Pârvulescu nu suporta capitalismul, dar îl suporta pe exploatatorul Stalin, iar astăzi suportă şi capitalismul, la a cărui reinstaurare a contribuit. Ce nu suporta atunci şi n-a suportat nici sub Nicolae Ceauşescu? Nu suporta naţionalismul lui Lucreţiu Pătrăşcanu! Nu-l suporta nici pe Iosip Broz Tito, dar o lăuda pe Ana Pauker şi o dădea drept exemplu de urmat în viaţă. Pe ea, pe Haia Lifşiţ, pe Bella Brainer, Pavel Tcacenco şi Donca Simo. De ce a luptat el să-l înlăture de la putere pe Nicolae Ceauşescu, dar nu a luptat contra cultului personalităţii lui Stalin şi l-a slujit pe acest duşman declarat al poporului român, pe acest pătimaş al dezmembrării României? Pentru că este un filosovietic şi nu numai atât! Iată ce mai scria el în epoca deceniului de foc: „Lenin şi Stalin au arătat că unul dintre principiile de bază ale acestui partid – ale partidului comunist bolşevic (n. n.) – e lupta necruţătoare şi necontenită pentru apărarea unităţii sale politice, ideologice şi organizatorice" (p. 5, aceeaşi lucrare). Deci, ceea ce-l deranja pe „dizidentul" nostru la Ceauşescu era abaterea acestuia de la „puritatea ideologică" a partidului bolşevic, abaterea ideologică de la principiile Anei Pauker. De aceea şi trebuia partidul periodic epurat pentru a rămâne „avangarda proletariatului", cum bine se exprimă autorul.

Lucrurile în Partidul Comunist din România – ca linie fundamentală de conduită – s-ar fi îndreptat spre bine, după autor, de la Congresul al V-lea. Congresul al V-lea a avut loc, după cum se ştie, lângă Moscova. Poate chiar de la acest congres s-o fi lămurit şi impus „spiritul muncitoresc, sănătos, necruţător faţă de duşmani". Probabil pentru dl. Constantin Pârvulescu „muncitorii", cu „spiritul" lor, erau tot Haia Lifşiţ, Bella Brainer, Ana Pauker, Saul Brukner, Alexandra Sidorovici etc. Nici nu m-ar mira dacă ţinem cont că şi "tovarăşa Ana" spunea despre sine că „am lucrat" – sau cam aşa ceva – după chiar cele spuse în „opera" purtând titlul *Despre morala proletară,* produsă de tovarăşul Constantin Pârvulescu. „Tovarăşa Ana" ar fi declarat la încheierea nu ştiu cărui congres cam aşa: „Ne-a fost dragă această casă" – ţara

noastră (??!) – chiar „atunci când am *lucrat* (s. n.) în ea sub biciul stăpânilor, dar pe ei i-am urât şi am luptat pentru a-i zdrobi." (p. 33; *Despre morala*...). Dacă „lucrat" înseamnă pentru Ana Pauker şi dl Constantin Pârvulescu strigatul lozincilor şi furnizarea de informaţii unui alt stat, executarea fidelă a politicii acelui stat, atunci ea şi lăudătorul ei au fost nişte *mari muncitori*.

În concluzie, părerea mea este că, în măsura în care Ceauşescu promova interesele românilor, nu ale sovietelor şi filosovieticilor, el era exact ceea ce trebuie să fie un român conducător de stat. Dar, ţinând cont că el a făcut prost acest românism – dovadă explozia de azi a antiromânismului şi victoria categorică a **paukerilor** şi **brucanilor** – este de condamnat. Dar nu duşmanii românismului au dreptul de a-l condamna pentru că, prin practicarea unui românism rău făcut, el le-a adus un serviciu lor, acestor duşmani. Aşa că ceea ce i se poate reproşa lui Ceauşescu este toleranţa de care a dat dovadă, în casa lui şi a noastră, faţă de *brukano-tokeşişti*, când logic şi normal ar fi fost să-i mături din bătătura ţării. Doar *pukerii* şi *pârvuleştii* i-au tratat şi-i tratează pe românii adevăraţi ca pe nişte „excroci intelectuali" (*Despre morala proletară*, p.33). Nicolae Ceauşescu trebuia să-i „trateze" cumva înainte de a părăsi scena istoriei. N-a făcut-o şi l-au aranjat ei pe el. Iar acum ne călăresc. Istoria să-i ierte oare pe criminalii anilor 1944-1964, să-i readucă în faţă...şi să-l pedepsească numai pe Nicolae Ceauşescu? Nu este corect ca Nicolae Ceauşescu să fie singurul ţap ispăşitor! Văd că asta o vor *brukanii* şi urmaşii lor, „dizidenţii".

(NAŢIUNEA,anII,nr. 45 (18),1991,pag. 4, semnat George URSA)

OMUL DE AZI, OMUL DE MÂINE...

Există oameni cărora le lipseşte **instinctul percepe**rii adevărului. Văd *numai* adevărul lor. Mărunta lor personalitate şi-a *făcut* o schemă şi prin acea schemă *vede* realitatea

istorică. Există, deci, oameni în care istoria se împiedică. O împiedică, se împiedică în ei. Există oameni mărunţi cu ambiţii mari şi pretenţii în discordanţă flagrantă cu puterile personale pe care le deţin. Istoria merge clar spre centru-dreapta. Istoria secolului XXI va fi conservatoare. „Reacţionară" şi *creatoare*! Profund creatoare, ocrotitoare a tuturor claselor sociale, organică. În aceste condiţii, când deja clopotele bat, oamenii – *omul vechi*, omul de stânga, aceştia nedotaţi pentru a intui adevărul realităţii ce vine, ne împiedică, *pe noi*, să înaintăm. Fraţilor, vă zicem retrageţi-vă! Tot ceea ce este a-organic, adică lipsit de viaţă, va fi înlăturat. Se apropie timpul *omului creator*. A *omului adevărat*! Acest om n-are nimic comun cu omul de stânga, dar nici cu ceea ce C. A. Rosetti numea *ruginiţi*. El este omul profeţit de Mircea Eliade. Scriu aceasta pentru a se pricepe, prin analogie. Omul aric, *europeanul*, care-şi înţelege limitele şi a renunţat la fanatismele prozelite, misionare ale „creştinismului" iudaic. Trebuie să-i înţelegem pe toţi cei care vin. Şi când spun pe toţi, înţeleg că toate particularismele au dreptul la existenţă *cultural istorică*! Cât de bogată ar fi lumea, dacă orice *trib* care a existat pe planetă ar fi avut *şansa* de a se realiza universal! N-a avut-o! Ele [triburile] au fost lichidate în favoarea altor *aleşi* (romani, englezi, francezi, evrei, ruşi etc.). Or, noi n-avem dreptul să *lichidăm* oamenii pentru *omul unic*, acelaşi din insulele Japoniei spre Vest – până în California. *Omul* abstract nu înseamnă nimic. Nu vrem să militäm pentru acest ideal. Şi domnii aceştia, care au „coordonat" aşa-zisa cultură a României de după 1950, nu reuşesc să înţeleagă un fapt esenţial: vremea lor a trecut. De aici înainte se va scrie aşa cum ai lovi cu *sabia*. Sabia adevărului! Direct, frust, pentru că noi n-avem timp nici suflet pentru producerea de fraze goale, aranjate frumos. Frazele noastre, a celor ce venim, sunt fraze de *muncitori* pentru ţară. Clare, precise, faptice. Noi vorbim înfăptuind ! Îndemnându-ne! Logica după care ne conducem n-are nimic de-a face cu palavrele *criticilor*. Critica şi criticile sunt profund necreatoare. Cei care *au fost* până ieri trebuie să înveţe să asculte de noi,

de cei ce nu ne-am manifestat, pentru că nu ne-au *lăsat ei*. Palavragiii şi căprarii, intriganţii nercreatori. Noi nu luptăm cu x, cu y, ci cu *mentalitatea* acestor x, y. Atenţie, la căprarii mărunţi! Marii căprari au fost înlăturaţi. *Micii căprari* ne mănâncă zilele. Aceştia sunt prin excelenţă oameni dornici să conducă, dar incapabili să o facă. Ei *ne amărăsc zilele*. Dar zilele lor sunt numărate, chiar dacă vor mai domni 50 de ani. Aceştia – căprarii – se dau drept ceea ce nu sunt. Au alcătuit, după 22 decembrie 1989, mici *bande* şi-şi exercită teroarea pe mici grupe de oameni. Noi, însă, va trebui să acţionăm ca şi cum acest soi de domni nici n-ar exista, ca şi când ei ar fi *nimeni* şi un timp va mai trebui să-i ascultăm. Şi-i vom mai asculta şi le vom lăsa impresia că-i urmăm şi-i ascultăm. Puterea de a asculta de liota aceasta până la timpul potrivit este adevărata noastră putere, adevărata dimensiune şi piatra viitoarei forţe creatoare. E puterea de a asculta – temporar – de prost, pentru a-l scoate din istorie definitiv. *Prostul* (căprarul) strigă tare şi crede că-i învăţat şi că de aceea îl urmează lumea. Să-i dăm impresia că *de aceea*, până va veni vremea.

(ŢARA NOASTRă 1 (4), martie 1991, pag. 7,semnat George URSA)

15 MARTIE 1991

Ani de zile de propagandă ne-au vârît în cap „înfrăţirea" românilor cu ungurii în anii 1848-1849! Nimic mai fals ca această axiomă cu nimic verificată de documentele istorice. Pentru a câta oară să amintim că, la 1848, românii n-aveau cum să se „înfrăţească" cu asupritorii lor. Amintim – a câta oară? – Guvernului, repentent la lecţia istoriei, tragedia cumplită a românilor din Transilvania: 250 de sate arse, 40. 000 de români morţi, ucideri de conducători ai românilor, dispreţ şi sălbăticie turanică. Atunci s-a inaugurat oficial „dreptul" ungurului de a ucide valahi. Românii, oficialităţile române, nu pot participa la sărbătoarea acestei zile. Această zi este o zi de jale şi blestem pentru neamul românesc. Ne seacă inima auzind că se va

„sărbători" din nou, pe pământul românesc această zi a crimei. Nici un reprezentant oficial român, de la orice nivel, n-are dreptul moral să cinstească – prin prezenţă, felicitări etc. – această zi a începutului genocidului săvârşit de unguri în 1948-1949. Oficialităţile române nu pot permite sărbătorirea zilei de 15 martie pe teritoriul României. E ziua când a început punerea în practică a devizei lui Kossuth, deviză cu adevărat „europeană", „progresistă". Să-i fi şoptit ruşii, oare, această deviză? Aşa s-ar părea dacă ne-am lua după mintea lui Szocs Geza: *„Să înroşim cerul cu sânge de valah"*. O elementară mândrie ne cere s-o tratăm ca pe o zi de doliu naţional.

N. B. În România anului 1991 s-a sărbătorit din nou această zi cumplită pentru românime. Celebra - de pe acum - TVR în limba română ne-a prezentat una, TVR română în limba maghiară alta. Din emisiunea ultimei am dedus că, 15 martie, e un fel de *ziua Transilvaniei* unde se batjocoreşte moartea românilor la 1848 în fiecare an de aici înainte. Ba mai mult, românii sunt invitaţi să defileze sub steagul Ungariei în cinstea foştilor călăi de la 1848. Într-adevăr, suntem în ţara nimănui.

(ŢARA NOASTRĂ 1(4), martie 1991, pag.6, semnat Nicolae George MUREŞANU)

REFERENDUM SUB TANCURI

„...ar trebui să fie săpat în piatră că nimănui nu-i este permis să scrie aşa cum a scris Lăncrănjan. Să se odihnească în pace. *Numai spiritul* său (s. n.) să nu mai învie niciodată" (*Nepszabadsag* 7 martie, 1991 „La vestea morţii lui Ion Lăncrănjan"). Acum când încerc să scriu despre „referendumul" din Moldova dintre Prut, Ceremuş, Nistru şi Marea Neagră s-ar părea că nu se potriveşte să încep cu citatul de mai sus. Dar nu e tocmai aşa. M-am cutremurat văzând câtă bucurie revarsă, printre rânduri, autorul acestui articol din care am reprodus frazele de mai sus. Şi aceste fraze le-am legat de „referendum". Şi o să vedeţi de ce. Cum se încheie acest necrolog? *„Numai spiritul său să nu reînvie*

niciodată" (s.n.). Adică spiritul românesc, spiritul românis-mului conştient, să nu se trezească acest spirit doreşte ungurul iredentist [revizionist]. Marele imperiu din Răsărit doreşte exact ce visează şi... „marele" vecin de la Vest: spiritul românesc „să nu reînvie niciodată". Au, deci, aceleaşi obiective strategico-spirituale cei doi duşmani milenari ai românismului. De aceea am dat citatul. Doream să ilustrez că duşmanii se întâlnesc, în aspiraţii sufleteşti, spirituale şi...teritoriale. Românii din provinciile ocupate prin Pactul Molotov - Ribbentrop sunt victime ale unui duşman puternic militar şi economic iar, până mai ieri, şi ideologic. Acest duşman le-a interzis să fie ei înşişi – români adică – aşa cum încearcă şi ungurii să ne interzică dorinţa şi puterea de-a fi noi înşine. Ambii vecini ne impun sărbători străine, nouă, pe propriile noastre teritorii. Acum 47 de ani se organizează un „plebicist" (vorba lui Nenea Iancu) pentru a consulta românii dacă vor să rămână în „Uniune" sau nu. Românii au refuzat să participe la această farsă. De ce? Pentru că un teritoriu nu poate fi înstrăinat prin asemenea metode. Chiar dacă românii ar fi acceptat „referendumul", stilul în care a fost propusă această consultare nu poate fi tolerat. Tancuri, armată, vot în unităţi militare, nesiguranţă fizică, teroare psihică şi morală, nici un sprijin extern pentru românii dintre Prut şi Nistru. Şi, întocmai ca în 1940, doi duşmani la pândă. Unul la Est, altul la Vest. Cel de la Est vrea să păstreze ceea ce a dobândit prin rapt şi să adoarmă, definitiv, spiritul românesc abia trezit; cel de la vest doreşte acelaşi lucru prin şantaj internaţional. Ce face autoritatea românească legal constituită? Nimic! Exact nimic nu făcea nici în 1940, o altă autoritate la fel de slăbănoagă. Autoritatea actuală s-a mulţumit cu vagi proteste lipsite de eficienţă. Parcă s-ar fi înţeles cu Uniunea Sovietică să protesteze de formă. Pe fondul acestei indiferenţe guvernamentale are loc, la Bucureşti, o demonstraţie de sprijin pentru Basarabia şi Bucovina. Credeţi că a existat înţelegere, între demonstranţi, în urmărirea intereselor naţionale mai presus de politicianismul ieftin? Nici pomeneală. Politicieni, rău intenţionaţi, au umblat după capital

politic dând cu furie din clanţă. Şi în acest context de clănţăneală stradală, de pasivitate guvernamentală – tocmai când imperiul roşu organizează „referendumuri" – la Bucureşti, demonstranţi, cu o doză cumplită de inconştienţă politică, ajung – atunci când un consens general ar trebui să funcţioneze – la certuri penibile, la bătaie chiar, spre hazul duşmanilor noştri. Deh!, „oameni mari", deh! Luptători! Nişte caraghioşi. Halal aspiranţi la conducerea maselor spre un ţel politic! Capete neorganizate, lipsite de voinţa necesară în obţinerea unui rezultat, palpabil, politic. Ceea ce ne lipseşte nouă, românilor, este voinţa de-a asculta, voinţa de-a înţelege că unora le-a trecut vremea. A trecut vremea stângismului şi vremea anarhismului [de dreapta şi de stânga]. Ce bine ne-ar prinde – azi – un centru - dreapta bine organizat. Am, totuşi, certitudinea că - l vom constitui. Şi vreau să cred că el va fi constructiv, puternic şi că va scoate, el şi noi, din marasm şi abulie aceste mase dezorientate. Şi sper că vom avea tăria să înlăturăm gunoaiele antiromâneşti ce ne-au invadat viaţa politică şi culturală. La Bucureşti, pe 16 martie 1991, n-am fost în stare să le înlăturăm, nici la nivelul străzii, nici la nivel guvernamental.

(ŢARA NOASTRĂ 1(4), martie 1991, pag.8, semnat Nicolae VEGA)

ORFELINII COMUNIŞTI

Ce sunt orfelinii comunişti? Sunt acei inşi care-l minţeau pe şeful statului şi conducerea din perioada 1944-1989 scriind reportaje elogioase despre agricultura socialistă, despre industria socialistă etc. Sunt acei care au creat cultul personalităţii tuturor conducătorilor comunişti, care şi-au încheiat cariera în anii 1989/1990. Aceşti scribari sunt principalii vinovaţi de dezastrul comunismului, nu [neapărat numai] Securitatea cea mult blamată. Ea era cel mult al doilea instrument. O parte a ei. Apoi ea era un organism sub ordin. Deci avea o justificare. Politrucii analfabeţi şi lăudătorii lor, cu

condeiul, iată adevăraţii vinovaţi de dezastrul României de azi. Ei sunt acel soi de oameni care nu vor, cu nici un chip, să vadă realitatea, s-o recunoască. Scribarii orfelini le-au creat politrucilor – prin laude scrise – iluzia că sunt oameni geniali. Ei le scriau discursurile, le dedicau osanale, îi ridicau deasupra plebei. Ei îi împiedicau – prin laude scrise – să vrea să vadă realitatea. Iar mintea nu-i prea ducea pe politruci prea departe. Generaţia de politruci din epocile Dej - Ceauşescu suferea de-o boală gravă – boala gâdilării scrise. Aşa au băut şi au mâncat brânza, băieţii de la gazetele partidului, de la zeci şi sute de colective, IAS-uri şi ferme. Din aceste deplasări la IAS-uri şi CAP-uri se întorceau cu reportajul laudativ şi cu realitatea măsluită. Aici, în aceste reportaje, întâlneai cartoful cât dovleacul, oaia cât viţelul, strugurele cât găleata, întâlneai frăţietatea adamică între români şi unguri şi chiar „poporul unic muncitor". Această gâdilătură scrisă de actualii orfelini comunişti în vechile publicaţii le dădea politrucilor senzaţia de siguranţă şi abia după aceea venea *siguranţa* [oferită de], braţul înarmat al partidului – ramura politică a Securităţii. Această pletoră orfelină formează azi, o mafie şi se numesc unii pe alţii „profesionişti". „Profesionişti" ai măsluirii realităţii. Ei nu scriu cu fraze şchioape ca noii veniţi. Ei măsluiesc cu „meşteşug" – aşa cum au învăţat prin îndelungata exersare – realitatea la modul „profesionist". Mint profesional. Doar asta le era meseria. Înainte erau activişti cu pana, acum sunt „profesionişti". Treptat vor reacapara – toate publicaţiile . Să le fie de bine şi nouă de cap, că-i suportăm.

(TARA NOASTRĂ, 4(7), 1991 luni, 8 iulie, pg.8, semnat George URSA)

BĂRĂGANUL SE LEAPĂDĂ DE C. A. P.- uri

După ce ai urcat în trenul „cursă" – cum scrie în „Mersul Trenurilor" – Bucureşti-Galaţi, care transportă în satele câmpiei muncitorii ce au lucrat schimbul trei în Bucureşti, te izbeşte ca măciuca-n cap politica şi crăpatul – între dinţi – a semințelor de

floarea soarelui. Băbuţe simpatice, grădinărese unele, îl foarfecă pe „bărbosul" nostru „rivoluţionar" Geluţu, cel cu antisemitismul, pe dl. Petre Roman, pe cutare, pe cutare, iar după ce trenul porneşte în direcţia „Câmpiei Soarelui" – după expresia unui fost bard proletcultist – discuţiile dintre călători alunecă spre drame locale. Drama cea mare e pământul. „Pământul ăsta a zăpăcit pe toată lumea", spune o mătuşă cu ochi albaştri, îmbrăcată în negru, cu nelipsita paporniţă alături.

Privesc, pe fereastra trenului, terenurile Bărăganului, înecate în apă şi buruieni. Buruieni mari, zdravene, de un verde bolnav, invadează totul. Între Fierbinţi şi Dridu am urmărit, fascinat, un lan uriaş de ... scaieţi. Un codru de scaieţi. Înalţi de aproape 2 metri, şi, din loc în loc – în acest lan – , croite cărări de trecere. Lucerna cosită, pe câmp, da în putrezire după atâta ploaie. Porumbul, pe majoritatea tarlalelor, nerăsărit, sau abia răsărit, era acoperit de bălţi. Floarea soarelui – în unele locuri – năltuţă, dar năpădită de ochiuri de apă.

M-am oprit la Moldoveni, un sat ales la întâmplare de pe traseu. Pe tarlale, puţină lume. Bătrâne şi, mai rar, câte un tânăr de 14 -15 ani, câte un navetist de vârstă matură, venit de la oraş. Pământul e jilav şi cu greu poate fi săpat. Colţul porumblui e năpăit de buruieni înflorite. Satul, deşi mare, aparţine de comuna Dridu, aşa că autorităţi administrative n-am găsit. Localitatea speră să redevină comună, aşa cum era mai demult.

Am găsit-o pe dna inginer Nica Mariana, de la Ferma 4 Moldoveni, aparţinând de C. A. P. Dridu, muncind de zor la hârţoage. Singură le dovedea... Doamna inginer mi-a fost ghid prin cele două aşezări, pe câmp, pe la ateliere, la Primărie, la clădirile C. A. P. şi la autorităţile comunei. Doamna inginer face parte din *Comisia de Lichidare a C. A. P.* şi, de aceea, se şi spetea la munca pe registre. „Uitaţi! – şi îmi arată un vraf de registre de aproape un metru înălţime – pe acestea le-am terminat. Am scos pe toţi locuitorii satului cu câte zile-muncă au pentru a putea, până la toamnă, să terminăm cu toate

angaralele scriptografice şi să le dăm şi pământul, şi animalele!...” Pământul am înțeles că nu e prea mult, circa 1700 de ha – face parte din categoria „sărătură” şi se va împărți la toți cei care au depus cerere. „Autoritățile C. A. P.-ului au căutat – până una, alta - o formă de a lucra pământul până la eliberarea actelor de proprietate de către Primărie”... Deocamdată, „s-a dat” ceea ce s-a semănat: grâu (300 ha), sfeclă de zahăr (23 lei arul de sfeclă pentru cumpărător), floarea soarelui (24 lei arul). Numai că aproape nimeni nu a plătit, pentru că țăranii n-au bani. Unii cer să li se permită să plătească în rate. Chiar în timpul „discuției” mele cu dna inginer au venit trei femei să întrebe când se împarte porumbul semănat şi dacă nu s-ar putea aranja în alt fel plata. „Să ni se dea nouă 70% din recoltă şi să ia statul 30%. Că noi n-avem bani ca cei plecați, că noi ne-am chinuit aicia 20 de ani şi ne-am ales cu pensie de nimic, iar, după desființarea C. A. P., nici aia n-o s-o mai avem, iar ei au fugit la bani, şi ei stau în București, şi acuma au de unde plăti. Noi am decăzut atâta de rău şi am ținut-o şi via şi toate şi acuma ei au luat-o; iar banii să-i dăm măcar în rate...” S-au împărțit şi animalele: caii şi ceva vaci. Cai sunt puțuni. Aproximativ 6 perechi, şi vor trebui plătiți de cei ce îi vor primi (prin licitație, din câte am înțeles). Oamenii spuneau că un cal cumpărat de la C. A. P. poate ajunge la 40. 000 de lei. Căruțe, unelte agricole nu există pe măsura nevoilor. Satul e destul de sărac. Zilele trecute a fost furată, de un anume Emil Crozman, de 22 de ani, o pereche de cai, aflați deocamdată în custodia C. A. P.-ului. Infractorul aranjase deja cu un geambaş din Bărbulești (sat mixt: romi şi români), de lângă Urziceni, să-i paseze marfa. Dar i-au ținut calea plutonierul Dobre Sorin, şeful postului de Poliție din comuna Dridu, şi adjunctul său, dl. Nica Tudorel, aşa că geambaşul a rămas mofluz, iar hoțul s-a ales cu ceva puşcărie.

Ce să mai vorbim de problema tractoarelor! Brigada are 14 tractoare, din care 10 casate; dar se lucrează cu ele în continuare. Numai că „se lucrează” e un fel de-a spune. Mulți tractorişti, angajați ai S. M. A. Fierbinți, vând motorina, se pun

pe băute şi nu fac mai nimic. Ori preferă să lucreze la un particular, în grădină, şi nu se duc unde sunt trimişi de un „C. A. P. în lichidare”. Aşa că greu se poate face ceva cu 6 perechi de cai, 6 căruțe şi lipsa de capital. Ba şi aceste 6 perechi de cai erau să fie scoase la licitație imediat, dar s-a opus acestei cerințe a locuitorilor *Comisia de Lichidare a C. A. P.*, pentru că, altfel, până la toamnă, nu aveau cu ce să transporte recolta. O altă problemă controversată şi aproape irezolvabilă este aceea a cadrelor cu pregătire medie şi superioară de la C. A. P.-ul acum în lichidare. Pentru a putea fi valorificate cunoştințele dobândite de ei în şcoli, ar fi necesare înființarea unor Asociații formate din țărani şi specialişti. Nimeni – însă – nu se îndeamnă la aşa ceva, pentru că acest gen de Asociații implică un risc şi nimeni nu e dispus să-şi rişte averea în vreun fel.

Nu departe de Moldoveni funcționează încă – dar nu pentru mult timp – un *Complex* pentru creşterea berbecuților. Terenul pe care era amenajat acest complex, complex-crescătorie, aparținea satelor şi comunelor Dridu, Maia, Brazi, Coşoreni, Jilavele (circa 100 ha). Carnea o mâncau musulmanii şi am văzut, pe una din ulițe, o maşină cu „T. C.”. Spuneau localnicii că posesorul maşinii ar fi interesat în cumpărarea sau finanțarea acelui *complex*. „Capital străin şi salahorie românească” – zice cu năduf un cadru medical veterinar din localitate. Iată consecințele „rivoluției”. Numai că țăranii din comunele amintite mai sus şi-au cerut pământurile pe care este construit *complexul*. Au organizat un fel de manifestație, strigând şi o lozincă: „Jos Bica!”..., Bica fiind unul din conducătorii Complexului; aşa că crescătoria este pe cale de a fi lichidată. Haosul e atotputernic. Au mai fost şi alte manifestații de acest fel. De data aceasta împotriva inginerului şef de la C. A. P., dl. Constantinescu („Jos Constantinescu!”) S-a făcut apel la Prefect pentru temperarea zelului „rivoluționar”.

Câteva gânduri ale intelectualilor din satele vizitate: „Până la toamnă (până-şi primesc actul de proprietate), lucrăm aşa, cum putem, să iasă recolta” – aceasta, à propos de lipsa

pieselor şi a carburanţilor pentru utilajele mecanizate, a unei soluţii creatoare, a unei autorităţi decizionale respectate. „Cine e cinstit şi-şi vede de treabă n-ajunge în funcţie de conducere" – aceasta, à propos de selecţia competenţelor. „N-am intrat în nici o consignaţie, că mi se scurg ochii, şi mai bine nu intru" – aceasta [dacă ne gândim la] sclipiciurile occidentale ce fac cu ochiul din vitrinele magazinelor bucureştene. „Eu aş vrea să văd măcar un spectacol de teatru, dar nu reuşesc decât să merg la serviciu şi să vin acasă, să fac naveta Dridu-Moldoveni – şi cam atât... Dar iată, m-am ales cu o pungă de muşeţel din naveta asta..." îmi spune, râzând, dna învăţătoare Nicoleta Boraciu. Acestea [sunt] posibilităţile şi satisfacţiile intelectualităţii de la sate.

În Dridu l-am întâlnit pe primar, dl. Mihai Glonţaru de profesie învăţător. Un bărbat chipeş şi tânăr. Dânsul – era după amiază – mergea, în căruţă, alături de soţie, la munca [ogorului propriu]. Gospodar, adică. Problemele? Destule: „Acum suntem în faza hârţogăriei". Da, a avut probleme. Chiar şi bătăi pentru case, pentru pământ. Dl. Mihai Glonţaru se grăbea şi, aşa din fugă, ne-a declarat că este un om care nu face politică, nu este membru al nici unui partid. Oamenii l-au ales şi Prefectura l-a confirmat („ei zic că ne-au numit!"...). L-am întrebat dacă va candida la viitoarele alegeri locale. Mi-a spus, destul de neentuziasmat: „Vom vedea!"...

Violenţa, în adevăratul sens al cuvântului, nu a pus stăpânire pe oamenii din satele vizitate. „Ciorovăiala există. Se reclamă unul pe altul cu pământurile astea, dar nu sunt probleme acute. Am avut, în ultimul timp, cazul ăla, ştiţi cu furtul a doi cai. Dar l-am prins" – ne spune dl. plutonier Dobre Sorin, şeful Postului de Poliţie Dridu. Nici dânşii, poliţiştii, „n-au mijloace". Totuşi, există speranţe că or fi dotaţi, cu chiu cu vai, cu o motocicletă. E un pas înainte.

O mare tristeţe iese la suprafaţă din toate. O bulversare atât de profundă, cum a fost colectivizarea, care a dislocat mase întregi de oameni, e urmată acum de o nouă bulversare, la fel de profundă, care vrea să le redisloce în sens invers. Şi nu în

10, 20, 30 de ani, ci în 2, 3 ani. Să ne putem juca în asemenea hal cu demografia, cu psihologia oamenilor, fără frică de consecinţe? „Tare mă tem că vom ajunge să ne risipim în cele patru vânturi, că ţara o să se destrame, pur şi simplu" – mi-a spus, în trenul care m-a întors la Bucureşti, un navetist. Nu i-am răspuns nimic. Ce i-aş fi putut răspunde?

(NAŢIUNEA, an II, nr.25(52), IULIE 1991, pag.4–5, semnat George URSA)

Azi: CÂMPIA ARDELEANĂ / SLUGĂREALĂ? NU!

În faţa gării din Arad, de doi bani fericire şi „libertate". La dughene improvizate se vinde „libertate": ţuică („noi de-aicea nu plecăm, nu plecăm acasă/ Până nu vom câştiga ... ţuica noastră...") cu 50 de lei şnapsul, ţigări şi mici cu muştar. Aceasta-i „libertatea" pe care ne-am câştigat-o? Da! Acum putem bea, la ora 1 noaptea, şnapsul nostru, putem să ne cărăm în Ungaria, ca să vindem şi pe dracu, şi pe tată-su, pe nimica toată, şi să avem pământ („pământul pe vecie ţăranilor", vorba dlui Corneliu Coposu). Numai că ţăranul nu-l prea mai vrea. Ţăranul bătrân de azi. O dată, că unii s-au obişnuit să se facă a munci la colhoz; a doua oară, că el, ţăranul, e bătrân, fără vlagă şi fără auxiliarele de rigoare: animale de tracţiune, unelte, tineret (capitalul biologic de continuitate a profesiei de ţăran). Cine are drept ideal, azi, să fie ţăran? Nimeni! Satul Cuied nu face excepţie de la această regulă. Satul a fost colectivizat cu forţa după încheierea oficială a colectivizării (1962), pentru a acoperi o găinărie a autorităţilor locale (Primar era un anume Druia, cu patru clase, adus din cele patru vânturi). În prezent, satul este o lume care moare lent. Localitate de deal, colectivizarea i-a adus cinci belele:

1. Tineretul a plecat aiurea să-şi caute un rost; la fel au procedat şi cei din generaţia de mijloc şi o parte din generaţia vârstnică. Şi-au asigurat o pensie; 2. Distrugerea terenurilor arabile prin lucrări proaste şi prin proastă întreţinere;

3. Bicisnicirea morală a unor oameni; 4. *Sbegul* (cuvânt local): adică invadarea dealurilor de către tufişurile de spini, muri, porumbi, ciulini, şâşcă şi scaieți. Buruienile şi lobodele sălbatice sunt cât omul pe coastele dealurilor; 5. Distrugerea pomilor (cireşi, pruni, nuci, meri), pentru a se realiza, chipurile, aşa-zisa „mare agricultură". Rezultatul acestei acțiuni necugetate: paguba. Pomii fructiferi aveau două meniri în areal. Aduceau fructe şi împiedicau spălarea păturii superficiale de cernozion a solului de către ploile torențiale. Veselii băieți (ingineri, personal cu pregătire medie, activişti), veniți cu patalama de pe băncile Institutelor Agronomice şi a liceelor agricole, zeloşi în executarea „indicațiilor" cine ştie cărui neghiob, necunoscători ai practicelor locale şi dornici să se afirme, au luat măsuri „radicale" de scoatere a tuturor pomilor fructiferi, cu rădăcinile în sus, şi arderea lor, pentru a se putea ... lucra mecanizat, cu tractorul, care va să zică. Rezultatul: vârfurile dealurilor lucrate şi îndopate cu chimicale, au produs recolte slabe şi, apoi, n-au mai produs decât buruieni. Cam aşa gândeşte orice țăran bătrân, dacă ai răbdare să-l asculți: „Terenurile greu de lucrat au fost abandonate pârloagelor. Aceste soluri sărăcite, sărăturizate sunt redistribuite azi țăranilor. Numai că pământurile s-au schimbat, aşa cum s-au schimbat şi oamenii şi cum s-au schimbat şi vremurile. Tânăra în blugi, singură la părinți, după ce s-a „cultivat" cu produsele lumii occidentale (cu surogatele ei), nu va mai bate cu sapa-n buruieni pentru un cocean de porumb. Nici părinții n-o lasă. Bunicul şi bunica au pensie, tata şi mama salar. Ea trebuie să-şi trăiască viața!". Cam aşa îmi spune Gheorghe Stoia şi îşi reia „trasul" la coasă. Se opreşte şi continuă: „Eu sunt pensionar, dar când eram tânăr, mă urcam până-n vârful cireşului, culegeam cireşele azi, iar mâine, la ora 3, le puneam în cocie şi mergeam cu ele la Ineu, ori la Sebiş, ori cu trenul, la Brad, şi le vindeam cu 2 lei kg. «Hai, doamnă, ia ...», spuneam, şi doamna strâmba din nas. «Nem trebe la mine...», zicea. De-abia le vindeam. Dracu ar mai vinde aşa ieftin azi. Să vină orăşanul, cu neamul lui, s-o facă...

Mama îndopa toamna gâşte şi le vindea, să plătim impozitele. Gâşte grase. Dar dacă aveau «pete pe nas», nu le lua doamna, pentru că nu-i dădea voie să le mănânce măcelarul ei special. Şi trebuia să le dea „la rumuni". Chiar aşa spunea: «a avut gâsca pată pe cioc, sub smocul de pene, şi nu lăsat la noi să muncăm şi dat la români». Apoi judecă şi dumneata! Păi, asta era soiul de gâscă! Şi românul o mânca. Hei, hei! Vremuri din astea o să vină iar. Domnii miniştri pot să viseze la anii '30, când țăranii în izmene de cânepă („încai țăranii zburdă pe la sate", vorba poetului, n. n.) vindeau pe nimica toată ce puteau. Satele se duc, bătrânii, pur şi simplu, nu mai vor pământul (domnii Coposu şi Câmpeanu sunt înjurați de-adevăratelea, n. n.), pentru că n-au cu ce-l lucra şi cu cine. Nu-i tineret..." Ceea ce regretă unii, după câte am înțeles eu, ar fi un soi de „socialism tolerant". În naivitatea lor, unii țărani cred, poate, că vina tuturor relelor o au forțele politice nou apărute în viața noastră. Numai că adevărul este altul. Altele sunt forțele care trag sforile. Vestul României, Crişurile-n special, parcă dormitează. Ele sunt lăsate să dormiteze, cu toate că cea mai frământată provincie a României este Transilvania. De ce? Pentru că aici există o masă compactă de români. Istoria se făureşte pe laturile triunghiului Timişoara-Bucureşti-Târgu Mureş. Restul României, aparent dormitează. Aşa mi-au dat a înțelege cei cu care am discutat aici, la Cuied.

Deci la țară s-ar părea că timpul curge încet, că istoria curge încet, că totul zace în acea linişte adamică, mult dorită de toți. Între timp, sătenii au devalizat clădirile colhozurilor şi animalele au fost risipite sau luate de cei tari de gură. Termenii în care mi se vorbeşte sunt duri, dar reali. Înainte de război, mi se spune, existau aici şi „domni". Nu atât români, se înțelege. Un soi de hibrizi de rasă incertă (combinații: nemți, unguri, evrei; „elita" de ...). Ei dețineau ceea ce se numea *pământ gin pustă*. Acesta a intrat în componența I.A.S.-urilor. Pământurile țăranilor erau numite *gin țarină*. Aşa-zisa „pustă" aparținuse cândva grofilor. De aici denumirea. Aceştia au parcelat-o în moşii şi au vândut-o unor arendaşi şi mici întreprinzători

hrăpăreți. Aceşti arendaşi boieriți îşi munceau dealurile cu țăranii satelor. „Domnii" aveau *birişi* (adică slugi care lucrau cu animalele arendaşului, slugi angajate), iar în campaniile de vară (secerat) şi toamnă (cules) angajau zilieri din sat. Fostele „moşii" sunt acum I. A. S.-uri.

În multe sate din provincia românească de peste munți I.A.S.-urile – după cum arătam în prima parte a însemnărilor noastre – şi-au organizat „diagrama" după structura vechilor „moşii". Adică şi-au angajat, după constituire, zilieri permanenți („angajați") şi zilieri sezonieri. Ele s-au profilat pe pomi, vie, animale. Revenirea la mica gospodărie țărănească nu va da rezultatele scontate. Ceea ce se cere e cu totul altceva. Nu poți întreține țara şi exportul cu gospodării de 5 - 10 ha şi cu lipsa unui întreg auxiliar: tractoare, unelte agricole, mijloace de transport şi îngrăşăminte de proveniență animală şi chimică. „Este necesară crearea unor ferme de 20 – 25 ha pământ arabil, apte să producă pe măsură şi să-şi vândă la oraş produsele. Dar nu numai atât. Trebuie înființate aceste „ferme" şi pentru a asigura sănătatea şi îndestularea celor ce şi-au ales profesiunea de țăran". Aceasta mi-o spune un „țăran" şcolit, Gheorghe Oprea, care continuă: „În caz contrar, cel mai bun lucru ar fi revenirea la un fel de asociații, de gospodării, cu câte circa 100 de ha fiecare. În felul acesta ar dispărea, poate, ineficiența gospodăriilor mici. Cine ştie ..."

Oamenii au memorie. Circulă pe aici o expresie: „Nu vrem să vină liberalii şi să umblăm iar în pantaloni de cânepă! Dar nici ăştia noi... nu ştim ce vor! Oricum, nu mai vrem să ne rupem oasele pentru alții!"

Agricultură de sacrificiu, în România nu mai e dispus să facă țăranul român. S-o facă, zice el, ăia care l-au vârât în colectiv, s-o facă străinii care l-au asuprit, să desțelenească ei pământul îmburuienat şi înrăit de nelucrare. Țăranul român de azi nu mai are 10 prunci, din care cel puțin 5 zdraveni, apți să slugărească străinului ca zilier „pa Banat". („neamțul, mi se spune, avea 60 - 80 de pogoane în *banat*, dat de Austria, iar românul 2 – 3 ha, *pe deal*. Aşa vor unii să fie şi azi. Aşa vor să

fie noile «împropietăriri»"). Țăranul are azi unul cel mult doi prunci, destul de bine şcoliți, fără pic de respect pentru „domnul" venit de aiurea. „Primul şi al doilea război ne-au măcinat copiii prin toată Europa, pentru păstrarea României, dar ne-a dat totuşi ceva: voința de-a învăța. Acum, nu le mai merge «domnilor» cu noi. Dacă vrei să fii «domn, fii omule, la tine în țară! Sau plăteşte-ți sluga cum te plăteşti pe tine însuți dacă-ți trebuie slugă! Aşa gândesc azi, ai noştri, aici în Ardeal. Cum o să gândească mâine, vom vedea. Dar slugi la străini liberaloizi, românii nu vor să mai fie niciodată. Crede-mă!" – îmi spune tata, fost slugă la neamț „pa Banat", în „fericita" epocă a „românce" Elena Lupescu.

(NAȚIUNEA, an II, nr.28(55), IULIE 1991, pag.4–5)/ miercuri/ 31 iulie 1991, semnat George Ursa);
NAȚIUNEA, an II, nr.29(56), AUGUST 1991, pag.4)/miercuri/7 august 1991, semnat George URSA).

ŢARA TRIBUNILOR*

Dacă am vrea să scriem numai din respect pentru rațiune, ne-am mulțumi să înțelegem lucrurile şi să tăcem, să le acceptăm ca necesitate istorică fără să scriem. Aşa s-a întâmplat în 1918 cu Ardealul şi Banatul. Ne-am înclinat în fața puterilor occidentale, acceptând granița de azi, nu cea firească şi promisă, de pe Tisa. Pierderea strategică şi etnică este imensă. Dar câte pierderi de acest fel nu ne-au covârşit? După 73 de ani, o parte a României Mari, atât amar de vreme subjugată, e iată, liberă, dar „independentă" de România. Ea se numeşte Republica Moldova. Normal ar fi ca să se unească cu actuala Românie şi, până atunci, să-şi spună Republica Română a Moldovei, sau Republica Românească Moldova. Iar „bucuria" realizării acestui act – independența Basarabiei – nu trebuie să ne umbrească durerea că ea, Basarabia, este atât de ciuntită.

„Aranjat" de ac. Ilie Purcan

Sudul ei e ciopârțit, iar la nord sângerează Bucovina. Cercetați cei 216 ani tragici (1775-1991), și veți constata că istoria, la noi, s-a făcut prin ciopârțirea continuă a hărții; iar [pe] pionii de sacrificiu (românii), cine i-a întrebat ceva? Acum, totuși, momentul e de înălțare și sărbătoare. În Piața Chișinăului, după ce Independența a fost proclamată, preoții au sfințit-o în limba cazaniilor și a lui Eminescu. L-au sfințit și pe președintele noii republici independente, așa cum Teoctist îl sfințise pe Ștefan cel Mare pe câmpul de la Direptate, la 14 aprilie 1457. Dumnezeu, însă, ne-a părăsit. Dumnezeu sau istoria? Harta Basarabiei de la 1812 a fost de multe ori sfârtecată în cei 156 de ani de ocupație. Și, dacă, între 1856 și 1878, mica Românie - sau Principatele Unite „realizaseră" unirea cu trei județe ale Basarabiei – le-a pierdut din nou, în urma „păcii" de la Berlin. Basarabia a suferit mereu și mereu, din 1812 și până în 1918 și din 1944 până în 1989; românii ei au fost deportați în lagăre, li s-au luat pământul, limba, cultura, tot. Le-au rămas totuși [oarece] mândrie și demnitate. Le-au rămas pavăza Eminescu și sufletul lor neîntinat. De aceea, cei 156 de ani de asuprire n-au produs aici, în conștiințe, ravagiile produse de hungarism în Ardeal, în cei 1000 de ani de exploatare – „conviețuire". Republica Moldova, cu românimea de aici, este flacăra neamului nostru azi. Priviți-i poeții, priviți-l intelectualii! Sunt adevărați tribuni! Seamană cu un Cicero, cu un Coriolan, cu un Vasile Lucaciu, cu un Micu - Klein. Și priviți-i și pe acei emasculați proveniți din Ardeal, pe acei orbi care nu văd drama românilor din România, drama românilor din Peninsula Balcanică, drama românilor din secuime, drama românilor pierduți pentru noi în „europeana" Ungarie. Destui dintre ei și-au uitat limba, și-au uitat identitatea, au uitat cine sunt și nici nu mai vor să fie ce-au fost – români. Citiți revista „*Piatră de hotar*", apărută între cele două războaie și veți vedea puzderia de sate românești lăsate dincolo de graniță, în Ungaria. Ele, se zice, nu mai există azi. Românii din Basarabia, cu toate vicisitudinile sorții, există! Intelectualii lor și-au făcut datoria, în

clandestinitate și cu riscuri supreme. Rusificarea nu s-a produs la nivelul sufletului, și ei, acești români, au reînviat din cenușă. Maghiarizarea sufletului, însă, la românii din Vest, a reușit nu o dată. Ei, sau mulți dintre ei, sunt altceva, azi. Sufletul lor s-a turanizat. Cel mai numeros neam indoeuropean (traco-dacii) pare să fi ajuns o biată frunză în bătaia vântului. Hai să zicem că se va redresa economic. Dar cât este de răvășit sufletește! Pe noi, cei din România, ne pândește sud-americanizarea, așa cum pe românii din teritoriile ocupate îi pândește mancrurtizarea. Cum să ne apărăm? Ce strategie să aplicăm pentru a ne reconstrui sufletul? Problema românilor din România și a românilor de pretutindeni aceasta este: reconstrucția sufletească. Această problemă a fost și este mereu valabilă, din 1918 încoace. Câțiva oameni politici au încercat câte ceva pentru ea, dar, de fiecare dată, au fost opriți în întreprinderea lor de forțe dușmane neamului. De fiecare dată, aceste forțe au fost mai puternice decât noi. Oare așa se va întâmpla și în secolul XXI? Dacă-i privim pe basarabeni, avem credința că nu! Uitați-vă la Snegur, la Vieru, la Druc, la Lari! Ei sunt [ceva mai] adevărați români și conducători ai românilor. Priviți-i și pe sud-americanii noștri, care se gudură pe lângă Sörös, pe lângă Tökes, și faceți o comparație! Uitați-vă la un Mircea Dinescu, care n-a scos un cuvânt în fierbințile zile dintre 18 și 27 august, uitați-vă la Buzura, la un Cărtărescu, ca să ne oprim doat la câțiva dintre oamenii noștri de litere, și comparați ce fac (ce nu fac) ei pentru România, pentru lupta celorlalți, a celor de peste Prut! Ei, ceilalți, sunt făuritori, nu demolatori. Ei pun temelie, nu dărâmă.

Poate că tu, Basarabie, ne vei reda ceea ce ne lipsește: voința și puterea de a fi noi înșine – români!

(NAȚIUNEA 34(61) septembrie 1991, pag.3, semnat George URSA)

SEGREGAŢIA CEA DE TOATE ZILELE (I) (II)

[I] Trebuie să încep prin a-mi face autocritica. Scriu despre judeţul Harghita şi nici măcar nu sunt abonat la ziarul „*Adevărul Harghitei*". Acesta este singurul organ de presă în limba română din judeţ. Înainte de război apăreau în zonă mai multe. Citez câteva titluri: „*Gazeta Ciucului*" (la Gheorgheni), „*Astra Ciucului*", „*Dacia*", „*Ţinutul secuiesc*", „*Ţinuturi secuizate*", „*Viitorul Ciucului*" (Miercurea Ciuc), „*Secuimea*", „*Gazeta Odorheiului*" (Odorheiu Secuiesc). Azi apare un singur ziar; şi, după cum vom vedea, şi acela obstrucţionat. În orice caz, se cuvine un respect deosebit colectivului de redactori (Gheorghe Chiper, Iuliu Condrat, Ştefana Drăghici, Ana Ogrezeanu ş. a.) condus de dl. Mihai Groza. Acest colectiv este însă la discreţia unor tipografi cu apucături de cenzori. Ziarista Ştefana Drăghici a fost agresată de un anume Baricz cu fraze de genul: „*Eu sunt ungur şi tipăresc ziar unguresc; voi românii, să vă duceţi în ... cu senatori şi politicieni cu tot*!" De, „european" băiatul!

Un ziar pe care „rasa superioară" îl decretează „az mocskos" („ziar murdar"). Un ziar care trebuie sprijinit, şi moral şi material.

Iar noi, ce facem? Venim în această zonă fierbinte, „ne documentăm" două-trei zile, fugim înapoi la Bucureşti şi scriem un articol, hai două, şi cu asta ne-am socotit „misiunea" încheiată. Or, noi, românii, trebuie să venim aici pentru a rămâne. Dar cine are tăria s-o facă.

Harghita, unde ungurii sunt majoritari, este un bastion al antiromânismului. Economic, administrativ, informaţional, judeţul este orientat spre Ungaria. Peste tot, firme legate de Ungaria şi de emigraţia maghiară din S. U. A. şi Canada. Orice se întâmplă la Miercurea Ciuc se comunică imediat Budapestei. Sistemul administrativ românesc al zonei e trasat către cel unguresc. În acest scop iridenta [revizionismul] maghiară (maghiar) şi-a propus eliminarea elementului românesc din administraţie, susţinând că românii au fost „nomenclaturişti"! (Numai românii au fost, unguri n-a fost nici unul!). Începând cu administraţia, segregaţionismul îşi face de cap pe toate planurile, sub ochii îngăduitori ai Guvernului de la Bucureşti. Lucrurile se petrec, de regulă, după acelaşi scenariu. Ungurul U. D. M. R. - ist pune, de pildă, ochii pe o clădire, una cât mai arătoasă, o ocupă (apelând pentru asta la toate mijloacele, inclusiv greva), o unge apoi cu vopsea roşie, pune pe zid o inscripţie ungurească şi se instalează acolo. Românul acceptă, Guvernul dă din umeri, TV şi ziarele îi acuză de „incitare" pe cei care, în numele românilor, protestează, declarându-i „şovini". Dacă lucrurile vor continua tot aşa, secuiul din Miercurea Ciuc, nu va şovăi să vopsească mai toate străzile şi clădirile cu vopsea roşie, plantând din loc în loc săgeţi să le indice românilor ţarcurile (tot mai înguste) în care au voie să se mişte.

Şi aici, ca şi în alte zone transilvane, asaltul, la ceasul de faţă, se concentrează, nu întâmplător, asupra şcolilor, luate cu japca de la cei în drept. Şcoala în care nu intră decât copil de secui şi dascăl secui a devenit o realitate. Copiii români şi dascălii lor sunt izgoniţi şi înghesuiţi în localuri improprii. La Şcoala nr. 9 din Miercurea Ciuc, populaţia de elevi segregată – cea românească – învaţă, incredibil!, în trei schimburi. La protestele celor care, totuşi, se află în ţara lor, secuimea incitată de UDMR, răspunde invariabil: „*Facem grevă la el şi profesori, şi părinţi, şi elevi, să nu între rumun în clădire unde intre secui!*".

În rest, la Miercurea Ciuc e linişte. Oraşul, privit din unghiul inscripţiilor stradale, este un loc al plantelor şi animalelor. Aceasta, dacă excludem „Piaţa Libertăţii" (a cărei libertăţi; ?!); ba, să nu uit: există şi un bulevard al Timişoarei, („Temesvarii"). Piaţa, la Revoluţie, era încă în construcţie. De atunci, în incinta ei nu s-a mai întâmplat nimic. Macaralele au îngheţat în poziţia în care le-a lăsat „odiosul". Epocii „odiosului" i se datorează, de fapt, construcţia acestui oraş cu un centru monumental. Ce s-a făcut atunci, aceea a rămas. Buruienile cresc acum printre macarale şi printre blocurile neterminate, cu

fațadele nefinisate. În rest, cum spuneam, e „liniște". La adăpostul acestei „liniști" se petrece cucerirea orașului și a județului de către iridenta [revizionismul] maghiară [maghiar]. O cucerire pașnică, fără acele zgomotoase manifestări revizioniste de anul trecut, deși la Lutița (localitate unde au fost omorâți români) s-a cântat imnul Ungariei, în prezența unei oficialități maghiare, fără ca aceasta să deranjeze autoritatea românească. Vrea și ea, s-ar părea, „liniște", cât mai multă liniște. E, oricum, mai multă liniște, acum, ca înainte, fie și numai pentru faptul că județul a fost părăsit de peste 2000 de intelectuali și muncitori români, din cauza ne-traiului la care au fost obligați de „majoritari".

Despre ce se ascunde, totuși, mai profund, sub această „liniște" – în reportajul viitor.

[II] Lucian Blaga, în piesa „*Avram Iancu*", scrie o frază memorabilă și extrem de actuală (dar când n-a fost actuală, pentru români, fraza care ne propunem s-o citățm?) : „Astăzi e tare greu să fii român, că s-o rupt lanțul și-au fugit verigile-n toate părțile". Mi-am amintit de ea la Harghita, unde neamul românilor (20 - 25% din populație) se risipește, sub asaltul „majorității" maghiare. Aminteam, în prima parte a însemnărilor noastre, că de aici, din acest județ românesc, s-au băjenit spre alte zări 2.000 de români. Care le-a fost vina? Unul dintre aceștia, preotul Eugen Micu – gonit din mijlocul enoriașilor săi din comuna Praid – întreabă: „Puteți dvs. să-mi explicați de ce, fără a face nici cel mai elementar gest de acest gen (e vorba de «obstrucționarea victoriei revoluției», care i s-a pus în cârcă de către extremiștii maghiari), am fost considerat terorist?" E un „terorist" părintele Micu? E, de fapt, pentru cei care l-au alungat, mai rău: e un preot român, neclintit din misiunea de păstor al turmei ce i-a fost încredințată: „Sunt român – declară sfinția sa -, unul din mulții, fără dorință de ascensiune, fără ranchiună împotriva nimănui; dar umilirea mea personală este umilirea poporului român". În fața unei astfel de declarații, simpaticul nostru ex – Guvern, vorbitor de limbi străine, n-a avut nimic de spus.

În Harghita, [revizionismul] maghiar își concentrează atacurile împotriva a două categorii sociale, decisive, din veac, pentru păstrarea și apărarea românismului: **preoțimea** și **dăscălimea**. La aceste atacuri sunt asociați și copiii. Elevii unguri fac greve (!), pe motiv că „nu mai vor profesor român la ... limba română". Dacă elevii români din țară ar face, la rândule, grevă, refuzând să participe la orele de curs la care predă un neromân? Ce-ar mai vocifera „comunitatea europeană", d-nii Ellie Wiesell, Lantos Tamas, cei doi Geza de la conducerea UDMR etc.! Întregul mapamond „comunitar" ne-ar condamna ca „șovini"!

Bine – se va spune -, dar în aceste locuri nu există forțe românești capabile să se opună?. Există, dar timorate și dezorganizate. La cei 20 - 25% români din Harghita există F.S.N, Liberali, Alianța Civică, Liga Democratică (filială a „Vetrei Românești")... Puțini români, multe formații politice sau apolitice. Sunt, pe lângă ziariștii amintiți mai sus, și alți oameni de bine, ca dl. Mihai Filimon, dna Maria Cotfas ș. a., care încearcă să-i adune pe români în activități de apărare și consilidare a ființei etnice. Dl. Filimon este și președintele organizației locale a F.S.N. („Nemzetmeg - mentési elnök"). Sediul este la Prefectura județului. Aici, domnia sa mi-a prezentat problema românilor în termeni care exclud orice speranță. Școlile, cum am văzut, sunt practic, sub „ocupație". Cât privește comerțul, acesta e complet maghiarizat. Un șef local, Santha Páll Vilmos, ar fi declarat că, în comerțul din Miercurea Ciuc, nu vor mai lucra români. La Congresul UDMR de la Târgu Mureș, problema s-a pus pe față, cerându-se ca în județ să fie promovat doar personalul cunoscător de limba maghiară (cea oficială, româna, nu trebuie – „nu e nevoie!" – nici măcar să fie cunoscută!). Personal medical românesc, practic nu există. Cel care a existat a fost silit, prin metode administrative, să părăsească locurile. La Biblioteca Județeană nu lucrează nici un român, la Casa de Cultură, doar unul, de „reclamă", la Muzeul din Toplița s-au „restrâns" două posturi și-au rămas pe drumuri doi români (Obiectivul ungurilor este, s-ar

părea, transformarea tuturor muzeelor româneşti în muzee secuieşti: tot ce este tezaur românesc, ca de exemplu tezaurul de la Sâncrăieni, a fost închis în depozite). Până la înfiinţarea „*Fundaţiei Miron Cristea*", în judeţ nu s-au dat spectacole în limba română.

Peste tot, segregaţie economico-socială. Circa 750 de români sunt înregistraţi ca şomeri (după cele declarate de dna Iulia Bogdan, de la *Direcţia de Muncă şi Ocrotiri Sociale*), ceea ce, raportat la numărul lor, nu înseamnă chiar puţin. Sunt concediaţi nu numai români, dar chiar şi unguroaice căsătorite cu români. Un exemplu e concedierea soţiei ziaristului Gheorghe Chiper, după 20 de ani de activitate la o întreprindere de tricotaje.

„S-o rupt lanţu' şi-au fugit verigile-n toate părţile!" Din vina cui?

P. S. *Reportajul de mai sus a fost scris înaintea evenimentelor legate de „ţara secuilor". Era firesc – credem noi – să se ajungă la asta, în condiţia în care, în ciuda unor evidenţe strigătoare la cer privind ofensiva revizionismului maghiar în zonă, guvernanţii noştri n-au luat nici o măsură!*

(NAŢIUNEA Anul II nr. 39 (66), octombrie 1991, pg. 4, semnat George URSA)

(NAŢIUNEA Anul II Nr. 40(67), OCTOMBRIE 1991, pag.4, semnat George URSA)

SINGUR CUC ÎN ORAŞUL LUI BENIUC

Sebişul, oraşul celui ce ştia „şase limbi şi ruseşte", este un mic centru la poalele codrului Moma. În parcul oraşului, monumentul, de rigoare, ridicat la 23 August 1949. Pe latura sa din dreapta sunt gravate, în marmură de Moneasa, versurile celui mai vestit dintre fiii urbei, Mihai Beniuc („toth" la origine – zic unii localnici - , adică slovac): „Fiecare ceas tihnit de azi / E plătit cu sânge de viteaz. / Pentru fiecare bucurie / Au căzut de-ai noştri o mie. / Au căzut să fie pace, pâine / Şi-o

nădejde cu temei de mâine". Pe latura din stânga, versuri de Victor Tulbure: „Muşcat de moarte cu grenada-n mână, / Poate-ai căzut cu fruntea în ţărână"... etc. Iar în faţă, înscripţia: „Glorie eternă celor căzuţi pentru eliberarea patriei noastre de sub jugul fascist".

E ceea ce ne-a rămas din vechiul regim. În cel nou, zona e un adevărat **no man lands.** Paragină şi pustiu. E greu şi să ajungi aici. Autobuzele, care fac legătura cu satele din jur (Sebiş – Chisindia, Sebiş – Moneasa , Sebiş – Cuied, Sebiş – Buteni etc.) circulă când vor şi când pot. În zilele de sâmbătă, de duminică şi de sărbători legale, nu circulă deloc. Fiecare face aici ce vrea. De la şofer de autobuz la cine vrei şi nu vrei.

Fac ce vor, mai ales, bogătaşii urbei. Există aici o stradă a milionarilor. Ea există încă de pe vremea lui Ceauşescu, aşa cum existau şi milionarii, locuitori ai acestei străzi. Aceştia sunt vestiţii cojocari ai urbei, mari meşteri, dar şi, cel puţin unii din ei, mari şnapani. Cum s-au îmbogăţit, o ştie tot omul. Dacă-i duceai unui astfel de „meşter" 8 – 10 piei de oaie sau miel, îţi făcea (şi nu repede, el fiind supra-aglomerat de comenzi, ci cu chiu cu vai, într-un an, ba, uneori, chiar în doi) un cojoc... şi scurt, şi strâmt. „Meşterul" trebuia să se aleagă cu cel puţin 2 – 3, dacă nu 4, piei, din cele 10.

Sebişul este un oraş de „putrezi". Aşa-i merge faima. „Îs putrăz gi bogaţ!" se spune despre sebişeni. Da, *şăbişâanii* sunt bogaţi, au de toate, au gară, au autobuze, au automobile, au mici ateliere prospere şi, bineînţeles, disprețul de rigoare faţă de locuitorii satelor din jur. Are, şi băieţi şi fete, îmbrăcaţi (te) „la modă", cu fel de fel de sclipiciuri, care se plimbă, fără treabă, pe străzi, vorbind tare, cu accent. La fiecare propoziţie, înşii îi trag câte o înjurătură porcoasă, fără să ţină cont de prezenţa copiilor sau a femeiilor. Ba, consoartele lor – dacă sunt prezente – le ţin hangul. Pentru ei şi pentru ele, slujbele sunt un fel de datorie a statului faţă de nemaipomenita lor persoană. Se duc la slujbă când vor, pleacă de la ea când vor şi, în rest, „fac ciubuc". Ca mai toată lumea, de altfel. „*Pântru o sută* – îţi va spune, de pildă, un tractorist – *nici nu ma dau jos*

gi pa combină!" Asta, apropò de obligația de a-ți secera holda de grâu, după ce i-ai plătit suma datorată legal (3. 500 – 6. 000 lei). Dacă nu-l cinsteşti cum crede el că „merită", îți întoarce spatele. Cel în cauză, solicitantul, înclină fruntea şi pleacă. Comentariul „meseriaşului", după plecarea solicitantului: „Dă-l în p... mă-si, că vine el iar şi dă cât trebe!"... În vara asta, holdele din jurul Sebişului au rămas, în mare parte, nesecerate. Doar tractoriştii şi-au secerat propriile lor terenuri. Anul trecut „au făcut ciubuc", de căciulă, de câte 50 – 60. 000 lei pe lună. Acum rânjesc gros la porți şi înjură porcos. O lume câinioasă, de care este bine să te fereşti. Să nu-i „aminteşti", cumva, vreunui ins din această tagmă, că nu este bine ce face, că îți otrăveşte păsările din curte. Şi asta ar fi cea mai mică răzbunare. Altfel, te bate cu parul rupt din gard. O răutate nelimitată bântuie viscerele tuturor. Ciobanii îşi pasc oile în holdele oamenilor, fără teamă de nimeni. De la sat (adică de la Primărie) şi până la județ (la Prefectură), „pa tăț i-am cumparat!", îți zbiară, în nas, ciobanul, dacă încerci să-l opreşti să-ți distrugă holda. „Ia, ca brânca, le-am dat, salam, şî la milițan, şî la tăț ăşcia, aşâa că du-ce-n p... mă-ci inge vrei, că aşâa cum meri aşâa vini!..." Nu-ți rămâne decât să-ți iei lumea-n cap. Nu circulă autobuzul, nu-ți seceră tractoristul grâul, îți fură cojocarul pieile, nu-i deschisă farmacia, nu găseşti la magazine un bec, brutarul îți dişmuieşte făina, morarul îți bagă gunoi [şi multă apă] în grâu, piețarul te jefuieşte, băiatul cu „sclipici" pe haine te scuipă... Numai milionarul, cu burta revărsată, peste cureaua pantalonilor, rânjeşte satisfăcut, în poarta vilei sale cu 8 – 10 camere uriaşe, pline de mobilă scumpă şi de aparatură electronică. În urma cu zece minute, insul a terminat de „tras", pe casetă, ultimul film porno apărut pe piața Ungariei. Totul e „OK!" O înjurătură de Dumnezeu şi una pentru domnul Iliescu pigmentează, totuşi, o vagă nemulțumire pe viață.

(Națiunea Anul II Nr.42(69) noiembrie 1991, pag. 4, semnat George URSA)

AMOR ŞI TÂLHĂRIE ÎN CARTIERUL Ț. Ț. M.

Ț. Ț. M. este porecla de batjocură a fostei mahalale Mandravela! Ce înseamnă în traducere, inițialele de mai sus! „țărani, țigani şi moldoveni"! Eu pot spune, în cunoştință de cauză, că există în acest cartier şi foarte mulți ardeleni. Dar, mă rog, bancul e banc. Există aici, de fapt, locuitori din toate provinciile României. Cartierul se întinde între Dâmbovița, Popeşti-Leordeni, Big Berceni, strada Dumitru Petrescu, Vitan - Bârzeşti şi IMGB. Aici se adună tot ce varsă Oltenița, Giurgiu şi satele din sudul fostului județ Ilfov. De regulă oameni nevoiaşi, navetişti, mici vagabonzi, mici găinari şi mărunți afacerişti. Punctele de atracție pentru toate aceste categorii sociale sunt: Magazinul Big, stația de metrou Piața Sudului şi zona cu stația aferentă de la Apărătorii Patriei. Cartierul are un singur cinematograf („Cultural" pe bulevardul Metalurgiei). Despre teatru sau ceva similar ce să mai vorbim? Vis-à-vis de gura de metrou de la *Apărătorii Patriei*, fostul gigant muncitoresc IMGB a construit o Casă de Cultură. Începută pe vremea „regretatului odios" clădirea nu e finisată în interior, nu e mobilată etc. Şi probabil nu se va reuşi nimic cu ea, iar drept consecință va fi cedată pe te miri ce unui întreprinzător venit de aiurea. O mizerie greu de descris bântuie zona! Locuri virane pline de bălării, blocuri, cu fundamentele începute şi părăsite, zac nederanjate de muncitori. Pe scurt: un cartier imens semi-oraş, populat cu blocuri în care se adună o populație amestecată de circa 30-40 de mii de oameni, din toate colțurile țării. Loc ideal de „operație" al tâlharilor, borfaşilor, găinarilor, proxeneților, vagabonzilor şi beților. Din categoria acestora face parte şi numitul Cărămizaru Marian de 18 ani, țigan din Zimnicea. Acolo îşi are domiciliul, pe strada Portului la nr. 3. Numai că, țiganului nostru, nu i-a plăcut oraşul natal, aşa că l-a părăsit pentru „Capitala scumpei noastre patrii" - [Municipiul] Bucureşti. Aici s-a aciuat, fără forme legale, pe strada Boian la nr. 68 în vestitul cartier Ț. Ț. M. Cartea nu i-a plăcut. Dovadă faptul că este analfabet. Hai să zicem – cu

indulgență – un semi-analfabet. Şi ce poate face un semi-analfabet, în Bucureşti, ca să trăiască, dacă ținem cont că munca nu-i place? Se pune pe furat! De furat s-a apucat şi Cărămizaru Marian al nostru. De furat şi de amor. Una fără alta, nu merg. Locul de operare: localul „**Zodiac**" (propietar Moldovan Ilie). Aici, la o țuică, la o berică, sunt „filați" drojdierii, țuicarii care-şi beau ultimul ban câştigat în fabrică. Un „drojdier" care se respectă, bea până ajunge să meargă pe două cărări. Cărămizaru M. îi „reperează" pe beţivanii cu bani, pe acei tipi care-şi trântesc sutele pe masă cerând, în gura mare, să le dea ospătarul de băut. Pe numitul P. S., Cărămizaru l-a ochit pe la miezul nopții, l-a atacat la întretăierea străzii Creţuleşti cu Măcieşi, când l-a lovit în cap, doborându-l. După ce P. S. s-a prăbuşit, Cărămizaru i-a aplicat câteva picioare în coaste, apoi l-a deposedat de portmoneu. Cei 3100 lei şi i-a însuşit iar actele omului jefuit le-a aruncat undeva pe holdele din preajma stației de metrou Depoul IMGB. Pe 4 noiembrie 1991 Cărămizaru e prezent, din nou, la bar-bodega „**Zodiac**". E cam lefter, dar îl vede pe numitul A. C. înțolit la trei ace, însoțit de un amic, pe nume D. N. Se pare că, A. C., pe lângă faptul că era bine înțolit, era şi „bine făcut". Galant, Cărămizaru se oferă să-l servească pe patron şi să-l „ajute" pe A. C. să părăsească barul-bodegă. Asta se petrecea pe la ora 20. Odată ajuns cu victima în stradă, „îl ia la omor". Îl bate până-l desfigurează, îl dezbracă şi-i trage un picior în fund, cum s-ar spune. Acest Cărămizaru Marian are multe la activ. Probate de organele de urmărire penală sunt cele două fapte expuse mai sus. Între „lovituri" eroul nostru se ocupa şi cu amorul. Acosta minore! Evident, romănce! Le viola, apoi le promitea că le ia în căsătorie. Aşa au pățit M. A. şi G. D. Țiganul avea „tehnică". După viol le ținea o săptămână, le împărțea cu amicii după care le „dădea papucii". De ce proceda astfel? Ei, avea el „teoria" lui! Această „teorie" se reducea la o singură idee: cât stăteau „căsătorite" cu el, minorele nu mai prezentau „urme" ale dezvirginării consumate, iar fetele, stând cu el de bună voie, două-trei săptămâni, nu

mai puteau emite pretenții. E drept că una dintre ele, chiar şi-n prezența organelor de cercetare a spus că vrea să trăiască cu infractorul. Dumnezeu să le mai înțeleagă! Depistarea „muncii" țiganului de la Zimnicea s-a făcut în urma reclamației unuia dintre părinții celor două fete violate. M. A. a depus reclamație abia după ce a luat o bătută de la amorez.

Țiganul a „altoit-o" pentru a întreține relații sexuale cu alți patru „bruneți". De unde se vede că şătrarii noştri vor să se înmulțească. Dacă nu mai rău.

(Infractorul Anul 1 Nr.18/19-26 noiembrie 1991, pag.7, semnat George URSA)

TÂLHAR AMATOR

Pojar Florin, de 18 ani, din Bucureşti, muncitor la Centrala Progresul, săvâşeşte o tâlhărie pe 6 noiembrie 1991. Iată, pe scurt, filmul acțiunii lui Pojar Liviu. Băiatul se dotează cu o gioarsă de cuțit fără plăsele şi se înființează la uşa bătrânei Ghenaş Elena de 63 de ani, invalidă, căsătorită, locatară a unui apartament în Apărătorii Patriei. Micul tâlhar cunoştea tabieturile şi obiceiurile bătrânilor, pentru că le zugrăvise apartamentul nu cu mult timp în urmă. Le zugrăvise apartamentul împreună cu taică-su. Ştia deci, că soțul bătrânei o ia de dimineață după cumpărături, după ziare etc. Bazându-se pe aceste amănunte se înființează la uşa femeii, cere să fie primit în apartament invocând că şi-ar fi uitat ceva scule. Dna Ghenaş cunoscându-l îl lasă să intre. Odată intrat în locuință, Pojar se face că-şi caută sculele, apoi se repede la dna Ghenaş, încercând să o sugrume. Tentativa nu-i reuşeşte, aşa că se foloseşte şi de cuțit. După ce-şi răneşte victima, cotrobăieşte prin apartament şi îşi însuşeşte bruma de bani a unor pensionari amărâți. La țipetele celei rănite, tâlharul o ia la sănătoasa. Infractorul n-a putut fi prins de vecinii alertați de victimă. A fost arestat, totuşi, pe 8 noiembrie 1991 la serviciu, la locul de muncă cum s-ar spune. Bravo, tineri compatrioți!

Dați-i înainte! Furtul – mijloc sigur de asigurare a unei existențe... la „mititica".

(Infractorul an I, nr.19, 1991, 26 noiembrie -3 decembrie 1991, pag.3, semnat George URSA)

„VIOL" -uri ÎN CARTIERUL „R. F. G." !

„Rahova – Ferentari – Ghencea" - este o altă mahala amărâtă din sectoarele 4 şi 5 ale Bucureştiului. Aici se luptă cu infractorii secțiile 18 şi 19 Poliție. Un caz deosebit ne-a fost prezentat de dl. locotenent Motoc Ion, de la judiciarul Secției 19 Poliție. Iată cazul: în perioada august-noiembrie, 7 fetițe între 3 [ani] şi zece luni şi 9 ani sunt violate. Violurile – făptuite pe raza de activitate a Secției 19 – erau consumate, de obicei, pe scările unor blocuri sau în lift. Ineditul acestor violuri abominabile era „tehnica"... Fetițele erau deflorate cu degetul. Dată fiind vârsta victimelor, infractorul şi-a putut desfăşura fără probleme „activitatea". Fiind sub 9 ani, victimele nu erau în stare să-l descrie. Cum proceda?! Le urmărea cum se joacă în fața blocului. Când una din fetițe se depărta de grup şi se îndrepta, pe scări, către apartament – de regulă singură – îi lua urma. Victima odată ajunsă era imobilizată. Cu mâna stângă îi astupa gura ca să nu țipe, iar cu un deget de la mâna dreaptă rupea himenul de la organul genital al fetiței. Unora le dădea jos chiloței, altora nu. Deflorarea avea loc, în cel de-al doilea caz, prin chilot. Cu una dintre victime – o fetiță de trei ani şi zece luni – s-a dedat la perversiuni. A urmărit-o, pe scări, a băgat-o în lift, sub pretext că o ajută să ajungă mai uşor la uşa apartamentului -, a blocat liftul şi înainte de a o dezvirgina, cu degetul, a lins-o în organul genital. Pentru prinderea lui, au fost cercetați toți infractorii înregistrați cu astfel de antecedente, domiciliați în Municipiul Bucureşti, Sectorul Agricol Ilfov şi în județele limitrofe. Greutatea era – cum am spus mai înainte – că fetițele nu puteau da semnalmentele necesare alcătuirii portretului robot al infractorului. Penultimele victime fiind fetițe

mai măricele, de 9 ani, au putut să-l descrie cât de cât. Individul le atacase pe amândouă, în aceeaşi zi (31 octombrie 1991), la ore diferite. Pe una din victime nu reuşise să o defloreze complet pentru că cineva l-a surprins pe scări. Pe a doua fetiță – tot de 9 ani, cum am amintit mai sus – , reuşise să o dezvirgineze pe scările unui bloc, aflat chiar în spatele clădirii Secției de Poliție 19. Aceste două victime l-au descris cu aproximație: un ins de 20-25 de ani, îmbrăcat într-o geacă de fâş cu dungi roşii, cu tulei pe față şi un început de mustață. Cu aceste date s-a pornit la pieptănarea atentă a zonei de „lucru" a infractorului. În 10 noiembrie este surprins în „acțiune". Individul nu recunoaşte. Se iau probe de sânge de pe chiloței victimei şi de sub unghiile infractorului. Sunt aduşi martorii care au văzut câte ceva şi cele nouă victime. Fetițele de 9 ani îl recunosc imediat, dintr-un grup de patru persoane apropiate ca vârstă. La anchetă a declarat că făcea acest lucru pentru că „nu avusese nici un contact sexual" şi „din curiozitate". Voia „să vadă ce-i acolo la sexul ăsta slab". De ce ataca fete de vârstă atât de fragedă? Răspuns: „pentru că mă simțeam mai apropiat sufletește de această vârstă". Infractorul se numeşte Tudorache Ştefan, locuieşte pe strada Aleea Sălaj, în Municipiul Bucureşti, nu departe de Secția 19, este născut în februarie 1972, are 10 clase şi şcoală profesională. Nu prestase nici un fel de activitate înaintea arestării! Vagabondase! Cazul este cu totul inedit, spun polițiştii. Chiar nu s-au confruntat cu aşa ceva, până acum.

P. S. *L-am întrebat – la sfârşitul convorbirii – pe domnul locotenent Motoc Ion, ce vrea să spună expresia „Cartierul Veseliei". Se referă la zona Ferentari, Rahova? Răspuns: Nu. Există această denumire în argou. E o extincție de la strada Veseliei, stradă din cartierul Ferentari, populată cu țigani ursari, infractori deosebit de periculoşi. Aici – pe această stradă – a avut loc, nu demult, un conflict. Țiganii Duduianu Nicolae şi Dragomir (trei frați, mai au un frate) au atacat echipaje ale Poliției venite să-i aresteze. Conflictul avusese loc între cei pomeniți mai sus şi alte familii de țigani din sectorul 2. În timpul bătăii s-au folosit coase şi cuțite tip baionetă.*

Ţiganii de aici nu operează în zonă, loviturile se dau în cartierele bogate, în sectorul 1 şi 2, în centru. De regulă cu minori, puşti sub 14 ani, cunoscuţi ca mari hoţi de toată Poliţia Capitalei.

(*Infractorul*, Anul I nr. 21/10 - 17 decembrie 1991, pag. 4, semnat George URSA)

ROMÂNISM şi ROMÂNITATE

Joi, 21 noiembrie şi vineri, 22 noiembrie 1991, a avut loc la sediul Uniunii Naţionale *Vatra Românească* – Filiala Bucureşti – o dezbatere cu tema: „Românismul – Românitatea. Coordonate istorice, spiritual-culturale, psiho-etnice, sociale, existenţial-caracteriologice, economice şi cele statal - teritoriale, geopolitice – dintotdeauna şi contemporane". Dezbaterea a fost organizată de ALMA MATER – **Asociaţia Naţională de Filosofie şi Ştiinţe Social-Umane - împreună cu Asociaţia Română de Drept Umanitar, redacţia ziarului „Curierul Naţional", „Societatea Naţională de Ştiinţe Istorice",** în colaborare cu Uniunea Naţională Vatra Românească – Filiala Bucureşti.

Reuniunea-dezbatere a fost deschisă şi condusă de dl. prof. Ioan Călin, preşedintele Asociaţiei ALMA MATER. Actuala întâlnire, a 11-a, dintr-o serie, deschisă imediat după evenimentele din 1989, a fost organizată – a relevat domnia sa – datorită faptului că „românismul trece printr-o criză gravă şi serioasă", iar astăzi se pune chiar problema „raţiunii de a fi românităţii". Generaţia noastră are obligaţia de a „relua dezvoltarea organică a naţiunii române". Totodată, a arătat vorbitorul, avem şi datoria de a ne face cunoscuţi în lume, pentru a nu mai fi văzuţi, cum spunea mai deunăzi un francez, „în clar-obscur".

Au mai luat cuvântul, în prima zi, prof. Ion Coja, prim vice-preşedinte al Filialei Bucureşti a Uniunii Naţionale Vatra Românească, George Ursa, redactor la revista „NAŢIUNEA", conf. univ. dr. Gh. D. Iscru, cercetătorul ştiinţific Gh. Stroe,

prof. Constantin Mocanu, prof. Mihai Pârlog, prof. Ana Bazac ş. a. Prof. Ion Coja a vorbit cu deosebire despre ceea ce se conturează tot mai clar la adversarii noştri – anume, antiromânismul. Conf. dr. Gh. D. Iscru a pus accentul pe redefinirea conţinutului termenului de „naţionalism", pe redefinirea mai tuturor termenilor rău definiţi în dicţionarele de ştiinţe umanistice. George Ursa a pus problema definirii românismului: documentar-teoretic, instituţional, propagandistic şi mai cu seamă educaţional-politic. Românismul trebuie realizat practic, politic, adică statal, şi pentru aceasta este nevoie de formarea unor oameni şi a unor caractere apte să poarte în lume un românism viu. O intervenţie elevată a avut dl. Mihai Pârlog, cu privire la pericolele contemporane care ne pândesc. Se recroieşte harta lumii, a spus domnia sa. Şi se recroieşte pe o graniţă dintre catolicism şi ortodoxism. Dl. Gheorghe Stroe a pus accent pe rolul juridicului în definirea românismului.

Ce-a de-a doua zi a dezbaterilor s-a bucurat de participarea domnilor Marian Munteanu, Paul Anghel, Marian Ţuţui (de la revista „Europa") ş. a. Dl. Marian Munteanu a definit românismul şi prin prisma credinţei ortodox-creştine. Creştinismul trebuie cultivat în rândul românilor pentru a reactiva latura morală a românismului în lume. La aceasta, dl. M. Munteanu a adăugat necesitatea abordării unui naţionalism activ, comunitar, apt să trăiască în orice condiţii, chiar şi în cazul inexistenţei statului.

Un punct mult mai dezbătut a fost cel al curăţeniei morale a celor care vor acţiona pentru românism şi românitate. Cei care în anii 1944 -1989 au acceptat să coopereze cu alogenii la distrugerea românismului, să stea - s-a spus – de o parte.

La sfârşitul dezbaterilor s-au luat unele hotărâri de importanţă deosebită. După ce aceste hotărâri vor fi analizate de un grup de specialişti, se vor lua măsuri pentru aducerea lor la îndeplinire. Să sperăm că ne va ajuta Dumnezeu să le înfăptuim.

(NAȚIUNEA Anul II Nr.46 (73) DECEMBRIE 1991, pag.2, semnat George URSA)

LUPOAICA S-A ÎNTORS LA TG. MUREŞ

De curând a avut loc la Tg. Mureş, solemnitatea dezvelirii „**Monumentului latinității**": Lupoaica. Monumentul a fost reamplasat în fața Prefecturii, pe vechiul său loc, din 1924, după ce, acum 41 de ani, părăsise oraşul. Căci lupoaica şi „puii" ei, Remus şi Romulus, a fost luată de aici, în septembrie 1940, de cei ce o dăruiseră oraşului. Aceştia au luat-o ca s-o scape de o iminentă distrugere. Cine avea interesul s-o distrugă, se ştie: „europenii" de la vest de Tisa, împreună cu „europenii" de pe teritoriul României, adică extremiştii maghiari. E un obicei mai vechi al lor de-a dărâma, arde şi distruge monumente, biserici şi sate româneşti (În plus, mai au şi obiceiul de-a omorî români, ştiind că nu vor fi pedepsiți!).

Dar să vedem ce s-a întâmplat mai departe. Firesc ar fi fost ca, în 1944, când autoritatea „europenilor" asupra Transilvaniei a încetat, lupoaica, şi puii ei, să revină la Tg. Mureş. Dar comunismul kominternist şi chiar cel ceauşist şi slugile lui aveau alte treburi, în nici un caz cultivarea latinității noastre şi – iarăşi în nici un caz! – să „jignească" privirea maghiarilor cu un monument românesc. O dreptate târzie i s-a făcut Lupoaicei abia acum. La solemnitatea celei de-a doua inaugurări, în fața Prefecturii din Tg. Mureş, au participat senatori şi deputați români, Prefectul județului, conducerea PUNR şi a Uniunii Naționale Vatra Românească, preoți, ofițeri şi soldați, comandanți ai Garnizoanei Mureş, un numeros public românesc. S-a intonat Imnul Național, s-a defilat, s-au cântat cântece patriotice. Solemnitatea a avut, totuşi, un aer trist. Era tristețea celui mereu lovit de soartă. Căci, ce poate fi mai trist pentru un popor decât să nu fie lăsat să-şi țină datinile şi să nu fie lăsat să-şi aibă monumentele lui!

(NAȚIUNEA Anul II nr.48 (75), DECEMBRIE 1991, pag. 11, semnat George URSA)

UN MORT ÎN PIAȚĂ!

Vineri, 13 decembrie 1991 în Piața Sudului (piață agro-alimentară), zeci de oameni se agitau în jurul unei mese de ciment. Lângă ea zăcea un om. Era mort! Un amărât, fără identitate. Încălțat cu cizme de cauciuc, îmbrăcat într-un fel de şubă de şantierist, cu barbă şi chelie. Înțepenise cu capul puțin ridicat într-o parte. Galben şi rigid aştepta lângă masa de piatră -spuneau piețarii – de două zile. „Nea Ion" îi ziceau aprozariştii. Asta denotă că omul era „cunoscut" fără a i se şti cu adevărat identitatea. M-am dus să-l văd şi eu. Era pe la orele 17-18. Avea zeci de lumânări aprinse de necunoscuți, cumpărători şi vânzători de legume. În acest interval a venit şi Procuratura. Văzând că notez, un ins s-a înghesuit în mine întrebându-mă de ce iau notițe. Am zis că sunt ziarist. Cam fără vlagă e adevărat. Era frig. Insul mi-a cerut să mă legitimez. Cerându-i şi eu acest lucru (doar nu era să mă legitimez aşa, la derută, în fața unui civil cu mustață) cetățeanul n-a catadixit. La fel am procedat şi eu. Domnul cu mustață s-a adresat unuia care nota şi el: „tov. Procuror, e şi presa aici...!" Procurorul a răspuns: „În momentul de față pentru noi presa nu există!..." Just! Nu există. De fapt n-a existat niciodată. Mortul a fost luat de brancardieri, băgat în maşină şi transportat – probabil – la morgă.

O poveste tristă de iarnă.

(Infractorul Anul 2/ NR.1, 7-1 ianuarie 1992, pag.2, semnat George URSA)

VIOL ÎN STAŢIA DE TRAMVAI!

În urmă cu câteva zile, o doamnă, C. P., iese din schimbul II de la Combinatul „Presa Liberă" şi se îndreaptă către staţia de tramvaie de lângă Pavilionul de Expoziţii. În staţie lume multă ieşită din schimbul II. Soseşte şi tramvaiul aşteptat de C. P. Femeia urcă printre ultimii în tramvai, pe scări! Tramvaiul porneşte fără ca vatmanul să închidă uşile. În acea clipă C. P. este smulsă de pe scări de o mână de bărbat şi coborâtă de-a buşilea din vehicul. Tramvaiul s-a îndepărtat şi C. P. rămâne în staţie ţinută strâns de braţ. Răpitorul o ameninţă cerându-i să întreţină raporturi sexuale cu el. În caz contrar – zicea individul -, o să facă uz de „un spray" care o s-o adoarmă şi „va fi mai rău" pentru ea. Până la urmă femeia se supune. Tipul îi dă jos pantalonii, chiloţii şi... îi face felul. Individul, dezaxat, bântuie zona. Atenţie, domnilor poliţişti. Poate-i daţi o bătută boschetarului şi-l vindecaţi. Insul aşteaptă – pe frigul ăsta!! - femeile care lucrează în schimburi de noapte. Orele de „lucru": 22-23!

(Infractorul Anul 2, NR. 1(24), 7-14 ianuarie 1992, pag.3, semnat George URSA)

ROMÂNII [ŢIGANII] SE ORGANIZEAZĂ: FURĂ ÎN BANDĂ [Hoţii, spargeri, violuri!]

În mahalaua „RFG" majoritatea „loviturilor" sunt date în grup. Începând cu 1990, pe raza Secţiei, infracţiunile „au făcut explozie". În top, pe primul loc, se situează grupurile de infractori alcătuite din minori. Sunt operativi şi eficienţi. Vom puncta telegrafic o serie de informaţii cu privire la astfel de grupuri de „bătrâni" şi „tineri", meseriaşi ai furtului şi spargerilor. De la începutul anului până în noiembrie 1991 au avut loc peste o sută de spargeri de locuinţe, maşini, magazine, consignaţii, alimentare etc. Iată câteva cazuri:

➢ Grupul condus de Marin Vasilică şi Cuţan Octavian Gabriel. Băieţi în jur de 20 de ani. Aceştia au furat pe tot parcursul anului 1990 şi au provocat pagube de peste 2,3 milioane lei. Spărgeau consignaţii (*Sellena, Valentino*), locuinţe, maşini, alimentare. Furau aparatură electronică, bani şi cafea. Cuţan Octavian Gabriel fusese arestat la un moment dat, apoi eliberat, pentru că se îmbolnăvise. Se îmbolnavise pentru că, în perioada când era liber, făcuse greva foamei la mitingul maraton de la Piaţa Universităţii. Greva o făcuse din considerente politice. Fiind o constituţie mai şubredă, organismul îi slăbise. Arestat pentru furt şi depus la arest se îmbolnăveşte şi este eliberat până la condamnarea definitvă. În timpul acesta este prins din nou furând din maşini. Ziua stătea în zona Universităţii, noaptea opera.

➢ Alt grup care a operat în cursul anului 1990/1991 a fost grupul *Otvos*. Acesta era format din puşti între 13 şi 16 ani. Ţigani unguri şi ţigani români. Liderii grupului erau Otvos Nicu, Bogdan Nicu şi unul zis „Câine". Puştanii aveau o metodă ingenioasă de a fura. Reperau blocuri, cu patru nivele, care aveau ţeava de gaze montată pe exteriorul blocului. Dădeau lovituri numai noaptea. Cum procedau? Fixau apartamentul apoi treceau la atac. Scenariul era următorul: unul spărgea geamul apartamentului – situat de regula la etajul I -, cu o piatră şi aştepta să vadă ce se întâmplă pitindu-se într-un boschet. Ceilalţi aşteptau la intrarea în bloc. Dacă în 10-15 minute nu se aprindea lumina sau nu apărea nimeni la geam, nu se alertau vecinii, puştiul care spărsese geamul escalada ţeava de gaze, intra înăuntru, apoi deschidea uşa apartamentului pe unde îi introducea şi pe ceilalţi. Închideau uşa, devalizau apartamentul şi, încărcaţi cu sacoşe, plecau liniştiţi pe scări. Furau obiecte de valoare, bani şi aparatură electronică. La fel procedau şi în magazine. Au la activ peste 50 de furturi.

➢ O tâlhărie cu vătămare corporală a săvârşit şi o anume Ciora Gella, de 24 de ani, locatarei unui apartament de pe Caporal Burlacu Ion nr. 61, sector 5. Individa ducea o viaţă

dezordonată. Căsătorită pe hârtie dar trăind, în fapt, despărțită de bărbat, se ocupa de furt şi prostituție. În urmă cu patru săptămâni, în peregrinările ei, ajunge la Constanța, unde se „împrieteneşte" cu o puştoaică de 17 ani, Pătrui Mirela. Aceasta, naivă, o găzduieşte la ea o săptămână. Când pleacă – în absența stăpânilor apartamentului – Ciora Gella îşi însuşeşte bunuri din locuința celei ce o găzduia. Mama fetiței se deplasează împreună cu fata la Bucureşti să-şi recupereze obiectele de la Ciora Gella. Ciora Gella nu numai că nu le restituie ceea ce furase, dar le ia la bătaie. În focul „disputei" o vătămează grav pe Pătrui Mirela. O răneşte la un ochi. Fata se pare că va rămâne infirmă pe viață. Este arestată preventiv pentru întrebuințarea violenței în scopul păstrării unor bunuri care nu-i aparțin. Suplimentar i se adaugă şi furtul.

➢ *Grupul Barbu Marin, Cucu Dumitru, Vintilă Ion.* Infractori deosebit de periculoşi. Recidivişti cu multe condamnări. Înrăiți ai lumii interlope. Trecuți de prima tinerețe (33, 44, 50 ani). Au la activ, în perioada 1990 -1991, circa 20 de furturi probate până acum. Furturile sunt săvârşite pe raza întregului Municipiu Bucureşti. Au săvârşit furturi din locuințe. Faptul că dispuneau de maşină, le dădea un mare grad de mobilitate. Autoturismul aparținea lui Cucu Dumitru. Până la urmă au fost înhățați. Se află în cercetări deoarece nu li s-au dovedit toate faptele.

➢ *Grupul „Pecineaga"* alcătuit din minori. Grupul de hoți este condus de Constantin Ion Iulian (zis „Pecineaga") şi frații Tompas (Lucian şi Gabriel). Băieți de o rară ingeniozitate. Săvârşeau furturi din avutul obştesc – alimentare, consignații. Furau pe raza tuturor sectoarelor Capitalei. Unele „lovituri" date de ai au fost deosebit de mănoase: 100.000-150.000 lei pe perioada 1989 -1990. „Pecineaga" este celebru în dosarele Poliției Capitalei. Fură de la 11 ani. Acum a depăşit cu câteva luni 14! Frații Tompas (se pare „europeni" mai bruneți) sunt şi ei cam de aceeaşi vârstă. Unul sub 14 ani, celălalt de 16 ani. Majoritatea acestor hoți, de vârstă minoră, provin din familii

dezorganizate, din mahalale cu populație amestecată, de certă infleunță indiană.

➢ Banda condusă de Puşcă Remus. Un puşti solid de 17 ani. Violent! Banda este formată din 6 indivizi. „Liderul" lor este acest Puşcă Remus şi, în absență, un altul cam de aceeaşi vârstă – Stoica Valentin. Săvârşeau tâlhării. La arestare, Puşcă Remus s-a împotrivit. În disperare de cauză, a muşcat un ofițer de mână şi a dat bir cu fugiții.

➢ O grupă formată din trei țigani (Ilie, Fudulică şi Cacaia) violează o tânără în grup. Fata a fost luată cu forța şi obligată la tot soiul de „fantezii" de Ilie, Cacaia şi Fudulică. Au fost condamnați la 4 ani închisoare. Li s-a dat cam puțin, dacă ținem cont că unul din ei recidiva în acest gen de „muncă".

Proliferarea furturilor, tâlhăriilor şi violurilor în bandă este un fenomen social cu grave consecințe pentru societatea românească post-decembristă. Şi nu-i de mirare. La legi moi – hoți mulți!

(Infractorul Anul 2, NR.1(24), 7-14 ianuarie 1992, pag.3, semnat George URSA)

EXPLOZIA PREŢURILOR / - Cronică parlamentară-

După bătălia cu legea SRI în săptămîna 20-24 ianuarie, membrii Adunării Camerei Deputaților (între o pauză şi-o gustare la bufet) s-au „războit" cu Ministerul Agriculturii şi cu creşterea galopantă a prețurilor. De interpelările şi discursurile deputaților dl Petre Mărculescu – ministrul Agriculturii- nu s-a prea speriat. Ba, în ambele dăți, de participare la dezbateri, a plecat înainte de a se termina discuțiile pe marginea activității acestui Minister. S-a vorbit aici – în incinta Adunării Deputaților- de furturi de combustibil, de furturi de „produse agro-alimentare" (vorba „regretatului odios"), de dezinteresul personalului funcționăresc, subordonat Ministerului, în atribuirea titlurilor de proprietate, de pletora inginerilor agronomi care frânează procesul de privatizare. Un deputat

liberal vorbea chiar despre un fel de „tehnică" a plimbării solicitantului şi despre grija de care au dat dovadă unii ingineri faţă de ei înşişi, autoîmproprietărindu-se cu 10 ha. Din pământurile cele mai bune ale comunelor şi „împingerea" ţăranilor către pământurile arabile de proastă calitate. Dl deputat Varjan Vosganian a ţinut un discurs vehement, în care a atacat **statul patron** care-şi permite să practice şi să fixeze preţuri mai mari decât cele de pe piaţa ţărănească. Când e întrebat, dă vina pe cei mai umili slujbaşi care, chipurile, şi-au depăşit atribuţiile. „...E posibil, să fie vândut borcanul de smântână - de jumătate de kg. – cu 70 de lei la alimentară, iar la ţărani cu 50 de lei? În virtutea cărui principiu, saltă preţurile în alimentare dincolo de orice bun simţ?" – a spus domnia sa. La acest soi de intervenţii, pe banca guvernamentală se zâmbea maliţios. Dl deputat Octavian Căpăţână a pus şi el, în una din zilele acestei săptămâni, punctul pe i – urile haosului din agricultură. Tractoriştii şi personalul ce deserveşte utilajele agricole (combine, prăşitoare, semănători etc.) s-au transformat în stăpâni ai acestora şi a combustibilului care le-a fost încredinţat. Lucrează doar pentru ei, lucrează în interesul lor personal şi al rudelor apropiate, deservesc preferenţial pe ţăranii care îi mituiesc şi practică un soi de sabotaj prin care-şi rotunjesc veniturile. Adică – pe scurt – vând combustibilul, unele piese de schimb, lubrefianţi, particularilor sau personalului de la IFET – uri. Se face troc: lemne contra motorină, iar porumbul şi grâul au putrezit pe câmpuri. Circa 5 – 6 milioane ha. sunt neînsămânţate. Problema tractoriştilor este una din cele mai cumplite, dacă o privim din punct de vedere moral. Această mică armată face ce vrea în agricultură. Fură, vând, îşi umplu hambarele de recoltă, nu deservesc ţăranii comunelor, ci pe cine au ei chef. Şi fac aceasta cu utilajul statului, cu motorina statului. Un alt deputat (dl Boştinaru) a atacat frontal Ministerul Agriculturii pe o temă politică şi pe una economică. Cum de permite ministrul să se fure ca în codru, în „aceste Societăţi pe Acţiuni" sau cum le-o fi mai zicând (fostele IAS, CAP, SMA etc.)? Nu e sancţionat nici

un organ superior de control, iar carnea a ajuns în alimentare cu preţul de 1500 lei/kg. Şi mai mult decât asta – spune dl Boştinaru – „Ministerul Agriculturii să înceteze să mai fie Comitetul Central al Partidului Democrat Agrar Român" şi să se ocupe doar de rezolvarea problemelor agriculturii. „Cum e posibil ca un sindicat – întreabă dl deputat - , dintr-un Minister, să devină un partid politic?" Mister! În această atmosferă de nemulţumire trona, totuşi, o condamnabilă lejeritate. Mulţi deputaţi participau sporadic la dezbateri, ieşeau mai tot timpul din sala Adunării Deputaţilor chiar în timpul supunerii la vot a unor hotărâri şi concluzii pe marginea dezbaterilor, interpelărilor şi întrebărilor puse. De aceea şi închei această cronică, cu o remarcă gravă făcută în cursul acestei săptămâni de către dl Marţian Dan, preşedintele Adunării Deputaţilor. Citez cu aproximaţie: „Nu cred că există în nici un Parlament din Europa, că pe alte continente n-am fost, parlamentari care în chiar timpul votării unui articol de lege să iasă afară din sală. Aceasta denotă un fapt de-o gravă iresponsabilitate şi ea mă îngrijorează pentru ţară". Subscriem şi noi, ca o concluzie a acestei săptămâni dintre 20 – 24 ianuarie 1992.

(Naţiunea Anul III Nr.5(82) FEBRUARIE 1992, pag.2, semnat George URSA)

8 ŢĂRANI DIN IEUD LA ADUNAREA DEPUTAŢILOR

Joi, 23 ianuarie 1992, opt ţărani din comuna Ieud (Maramureş) conduşi de Ţiplea Ioan şi Hodico Vasile băteau pe la porţile Adunării Deputaţilor. De la o uşă la alta! Abordau pe oricine intra sau ieşea din clădirea Adunării Deputaţilor: ziarişti, deputaţi, băieţii de pază şi protocol etc. Dacă-i întrebai ce-i doare înjurau pe comunişti. E la modă de altfel. M-au abordat şi pe mine şi au început să-mi povestească păţaniile lor din ziua de 22 ianuarie 1992. Zic ei: „Ne-au plimbat – autorităţile n. n. – de la Casa Poporului (?) la C. C. , de la C. C. la Ministerul Agriculturii, de la Ministerul Agriculturii la Adunarea Deputaţilor; şi tot aşa; ei credeau că noi ne ducem

acasă! Dar nu ne ducem de aici, măcar de ne culcăm aici! Nu scapă ei de noi aşa uşor. Că noi şi aşa, noi ţăranii, suntem, iarna, în concediu"...

Dar, despre ce este vorba? Iată despre ce: în anul 1952 primarul comunist al comunei Ieud, Bizan Ştefan (în prezent decedat), a predat Ocolului Silvic Dragomireşti 70 – 80 ha pământ arabil din averea ţăranilor. Acest act de forţă avea menirea, chipurile, să-i determine pe ţărani să intre în colectiv. I.F.E.T.-ul a împădurit terenul predat din avutul comunei. Restul pământului comunei a fost colectivizat. O parte din locuitorii comunei s-au înscris în G.A.C., o parte nu. Indiferent de opţiunea pe care au avut-o ţăranii, pământurile le-au fost trecute la G.A.C., apoi la C.A.P. I.F.E.T.-ul a exploatat terenul primit plocon, prin tăierea pădurii crescute pe el. În decurs de aproape 40 de ani au avut două recolte de material lemnos. Cu toate veniturile obţinute în urma acestor tăieri, statul (prin IFET) n-a catadixit să-i despăgubească pe ţărani pentru pământul furat. După 22 Decembrie 1989, ţăranii din comuna Ieud şi-au „luat" pământul pe care-l avuseseră în proprietate cu ani în urmă. Ba, mai mult decât atât, unii au şi despădurit suprafaţa de pământ ce o avuseră în proprietate cândva. În urma acestor acţiuni Ocolul Silvic le-a intentat ţăranilor din Ieud un proces. Sentinţa s-a pronunţat în defavoarea lor şi cei care au tăiat pădurea de pe suprafaţa ce fusese cândva a lor au fost amendaţi cu 20, 30 de mii de lei. Locuitorii comunei Ieud au făcut tot soiul de contestaţii şi plângeri. La Ocolul Silvic Dragomireşti, la Direcţia Silvică Baia Mare, la Prefectură, Primărie etc. Cu toata plângerile şi contestaţiile problema a rămas nerezolvată. Văzând că lucrurile se tărăgănează şi amenzile rămân definitive s-au gândit să-şi ia traista-n spinare, merinde şi să-şi caute „dreptate" la Bucureşti, la Parlament. „Că zilnic ni-i dă la televizor, drăguţul de el!" La Parlament (adică la Senat şi la Adunarea Deputaţilor). La Senat au fost luaţi în primire de dl senator Morcovescu şi de „unul de la FSN", unul „de la Turda" spun ei. Cei doi reprezentanţi ai puterii legislative i-au plimbat prin clădirile enumerate mai sus. Rezultatele palpabile, mult aşteptate, nu s-au văzut simţite. În concluzie, cei opt ţărani sunt hotărâţi să obţină, prin intermediul

Parlamentului, anularea amenzilor aplicate pentru tăierea arborilor de pe terenul aflat în dispută şi obligarea Ocolului Silvic din Dragomireşti să retrocedeze terenul luat cu forţa în 1952. E drept că, primar grijuliu cu propriu-i scaun. Să reţinem şi anul şi să-l înţelegem pe funcţionarul Bizan Ştefan. Ţinând cont de faptul că pământul le-a aparţinut, se cuvine să le fie restituit. Numai că, a-ţi face „dreptate" înainte de vreme şi săvârşind un abuz de ... toleranţă am zice, riscăm să aruncăm tot ce există în haos. Sperăm totuşi într-o decizie care să mulţumească ambele părţi şi să fie o pildă prin care să se arate, că, nu putem săvârşi un abuz fără a fi pedepsiţi, dar nici nu ne putem face singuri dreptate fără a fi pedepsiţi.

(NAŢIUNEA Anul III Nr.5(82) FEBRUARIE, pag.4, semnat George URSA)

GRANIŢA CA LĂŢIME

Deşi voi vorbi despre altceva, nu despre economie, încep cu o „cugetare" a domnului Mugur Isărescu tocmai despre această latură a vieţii: Ea a fost rostită, ca o replică dată domnului Paul Everac, la sfârşitul unei reuniuni, încheiate recent, şi sună cam aşa: „Economia noastră era o economie, care pentru a funcţiona, avea nevoie de bici. Acum biciul nu mai există!" Extrapolând frazele de mai sus, putem spune că înainte de 22 decembrie 1989 legea – bună, rea – era respectată, cât de cât, pentru că exista un „bici" de care hoţii şi bişniţarii se temeau că le va atinge spinarea şi nu se încumetau să fure şi să devalizeze ţara, cu toptanul. Am făcut această introducere pentru că din multele şi măruntele dezbătute în cele două Camere ale Parlamentului, mă voi opri asupra discuţiilor pe marginea *Legii frontierei de stat a României* de la Senat. De ce este necesar să fie adoptată urgent această lege? Multe sunt motivele susţin domnii senatori: 1. Intensa contrabandă care se face dinspre România spre statele vecine. Are loc „deplasarea unor produse din România (produse de strictă necesitate; n. n.), cu preţ redus, la vecini ..." – spunea un senator ca argument pentru aprobarea

rapidă a acestei legi. 2. Grănicerii trebuie să aibă în mână un document în virtutea căruia, pe baza căruia, să acționeze contra răufăcătorilor de orice fel. Numai în cursul anului trecut s-a făcut contrabandă cu mărfuri însumând valoarea a **peste 40 milioane lei**. Granița de Vest a României, şi nu doar aceea, a devenit un fel de **Far West.** În preajma ei acționează rețele întregi de contrabandişti şi au fost descoperiți peste o sută de capi de rețele. Asta la graniță, dar - şi-l citez iar pe domnul guvernator Mugur Isărescu – „până şi portarul Băncii Naționale vinde valută pe stradă. Şi valuta de unde o are? ...[Ne întrebăm şi noi!]". 3. *Legea frontierei de stat* este absolut necesară pentru că este un instrument de apărare a țării în mâna grănicerilor. Desigur, nimeni nu a combătut direct, acest rol al legii. Discuții aprinse a stârnit articolul cu privire la distanța până la care să se întindă dreptul de control al grănicerului. Articolul sau paragraful cu pricina se referă la lățimea în kilometri pe care să se exercite acest drept de control: 5 m, 5 km, 20 km? Articolul de lege cere 20 km. O serie de senatori au invocat „drepturile omului" pentru a combate necesitatea acestor 20 de km. Nu-i nevoie să-i numesc! Primul care începe seria nedumiririlor este domnul Gabor Kojokar. Domnia sa ne ia aproape sentimental. Nu cunoaşte ce se petrece la frontieră decât din „auzite" deoarece el locuieşte (şi accentuează acest lucru) „în mijlocul țării" dar să ținem cont că există „probabilitatea ca acest text de lege să creeze abuzuri"(??). Domnul senator Moiş îi răspunde indirect, printr-un exemplu al cărui erou a fost şi nu a considerat că i s-au încălcat „drepturile omului". Anume, în Spania a fost ținut, la percheziție la frontieră, peste o jumătate de oră. La fel au fost ținuți şi alții şi nimeni nu a protestat că e nedemocratic. A urmat domnul Szabo, grijuliu de suveranitatea României. El a luat audiența în stil popular, ca de obicei, spunând: „bunurile au fost trecute peste graniță, pe la punctele de control" şi deci cei 20 de km ceruți de paragraful legii sunt inutili. Ba chiar ştirbesc „suveranitatea țării". şi nonşalant a încheiat râzând: „În numele domnului Ceontea eu mă opun

amendamentului. Nu putem reduce suveranitatea țării cu 20 de km". Râsete, printre domnii senatori! Cel înțepat nu era prezent în sala de şedințe! Un alt senator UDMR se mira sincer, că grănicerii „pot controla obiecte şi bagaje". Replica o primeşte de la domnul senator Predescu: „Eu, şi după cum arătați la față, v-aş controla!" Trebuie să remarc că, pe lângă gluma de mai sus, domnul Predescu a fost cel care a adus multe argumente în favoarea adoptării celor 20 km. Frontiera are un regim special de viață şi rolul grănicerului este să verifice şi să controleze pe oricine trece frontiera, pe oricine se apropie de frontieră. Aici nu încape prezumția de vinovăție sau nevinovăție. Câtă vreme granițele au fost deschise, ne-am vindecat de iluzii. Aşa s-a umplut țara de arme şi cărți de propagandă antiromânească. Deci, la graniță, pe 20 km, se fac „verificări". Cei care se opun votării articolului invocând „drepturile omului" ştiu foarte bine că nu despre asta este vorba, ci despre cu totul altceva. Dar şi cei care-i combat ştiu care-i adevăratul motiv pentru care cer aceşti 20 km. În final cei 20 km au fost votați cu toate că un deputat PNL, mi se pare, (dl. Petre Jurcan, dacă nu mă înşel) s-a declarat „extrem de profund impresionat" că senatorii au lăsat articolul să treacă. „Momental" (vorba lui nenea Iancu) parlamentarii se duc să se „odihnească" puțin şi să supravegheze alegerile locale.

(Națiunea Anul Nr. 6 (83) FEBRUARIE 1992, pag. 2 şi 13 George URSA)

POLITICA NOASTRĂ? INTERESUL NAȚIONAL şi CONSERVAREA NAȚIUNII ROMÂNE

- interviu cu dr. Zeno OPRIŞ, Preşedintele Uniunii Naționale „*Vatra Românească*"-

• *Fiind prezent la reuniunea Uniunii Vatra Românească care s-a desfăşurat la Lugoj, în Casa Fundației Drăgan, revista „NAȚIUNEA"* [prin redactorul George URSA] *a luat un interviu*

preşedintelui Uniunii Naţionale „Vatra Românească”, domnul ***Zeno Opriş.***

R. Domnule Zeno Opriş, am vrea să vă punem, din partea cititorilor revistei „NAŢIUNEA”, câteva (multe) întrebări. Ce scop şi-a propus această reuniune a U.V.R. desfăşurată la Lugoj, în casa Fundaţiei Drăgan, în zilele de 1 - 2 februarie 1992?

Z. O. Întrunirile periodice ale **Comitetului Naţional Director** şi ale **Consiliului Naţional Director de Coordonare** se ţin cu ritmicitate: lunară la **Comitetul Naţional Director** al UVR şi trimestrială la **Consiliul Naţional de Coordonare** al UVR. La ultima întâlnire care a avut loc la Arad, colegii de la Lugoj, au avut amabilitatea să ne invite la ei, să ne arate că au o filială puternică în acest oraş. Iată motivul.

R. Domnule preşedinte, am observat că, o parte din conducătorii filialelor UVR din judeţe, au lipsit de la această reuniune. Ne puteţi da o explicaţie?

Z. O. Da. Din păcate, da. Data nu este cea mai potrivit aleasă, pentru că ne aflăm în plină sesiune de examene universitare – drept care, o bună parte din cei [ce] sunt cuprinşi în circuitul didactic au lipsit. Pe de altă parte, distanţa şi frigul i-a împiedicat pe unii din membrii **Comitetului Naţional Director** să se prezinte la reuniune. Acestea sunt singurele explicaţii şi motivaţii.

R. Nu există, deci, motive de ordin politic, nici motive de dezbinare?

Z. O. Nu. Dovadă că din Bucureşti am avut delegaţii de la toate filialele (sunt numai 2 filiale – n. n.) chiar de la cele care se află în relaţii mai ciudate. Iar de la Cluj, am avut pe dl. prof. Barba, desemnat de Comitetul filialei din Cluj ca să participe la această şedinţă.

R. Aţi pomenit de „relaţii mai ciudate” la filiala din Bucureşti. Cunoaşteţi cum s-a ajuns la aceste relaţii „ciudate” ?

Z. O. În mare parte, da! N-am reuşit să adâncesc în întregime cercetările pentru că ar fi însemnat să fac investigaţii care pentru mine sunt efectiv penibile; şi ar fi urmat nişte destăinuiri pe care am preferat să nu le cunosc. Dacă s-ar fi putut ajunge la o înţelegere, fără a expune în mod necesar rufele, cărora, unii, le zic „murdare” în public, ar fi fost mai bine.

R. Consideraţi că această stare de lucruri poate continua?

Z. O. Nu. Este dăunătoare şi cred, totuşi, că, dacă am dovedi disponibilităţi pentru dialog şi convergenţă de interese, s-ar putea găsi un numitor comun. Dacă ar exista dorinţa de a renunţa la această atitudine de relativă intoleranţă, nişte manifestări mai ciudate, dintre oameni, ar dispare. Nu cred că ceea ce ne separă este dominant, ci ceea ce ne uneşte.

R. Cred că a fost singura delegaţie penibilă, ca să zic aşa, cu două reprezentanţe.

Z. O. Da. Mi-aduc aminte c-am avut discuţii la vremea potrivită şi la *Conferinţa Naţională* de la Tg. Mureş şi am convenit ca Bucureştiul să fie reprezentat printr-o singură filială, în ideea că va fi o filială mare, principală, dar – ţinând cont de populaţia Bucureştiului, care reuneşte ca număr populaţia câtorva judeţe – se poate justifica şi existeţna filialelor de sector.

R. Separaţia putea să se facă cinstit, nu aşa cum s-a făcut...

Z. O. Da. Aşa este...

R. Din punct de vedere moral, este de condamnat?

Z.O. Da. Aşa este...

R. Aţi spus, şi toată lumea ştie, şi dvs. aţi accentuat şi la această reuniune, că UVR nu face politică. Dar o politică trebuie să aibă, totuşi.

Z. O. Politica noastră este foarte simplu de exprimat: este politica interesului naţional şi a conservării naţiunii române. Mai pe scurt, politica intereselor naţionale.

R. Care sunt metodele de a realiza această politică?

Z. O. Noi am încercat să coagulăm lumea românească pentru a-i apăra interesele legate de alegerile locale şi apoi de cele generale. Am încercat să unim diferite opinii politice ale membrilor diferitelor partide şi formaţiuni politice către Vatră şi să apelăm numai la dorinţa fiecăruia de a fi în primul rând **buni români**, buni cetăţeni, neexcluzând şi alte etnii; pot fi buni români şi minoritarii trăitori în graniţele etniei române. Dacă am reuşit acest lucru, e bine... Dar noi considerăm că nu ne putem declara satisfăcuţi de rezultate. La acest apel al nostru n-au răspuns o parte din partidele politice situate în opoziţie, cu toate că aceste partide, prin tradiţia lor şi prin acest calificativ pe care nu-l consider peiorativ, de „istorice", ar avea un loc de frunte în paleta, în ierarhia simpatizanţilor din Vatră. Aceste partide politice, în special PNŢ-cd şi PNL, care au evitat să ne contacteze, consider că s-au marginalizat. S-au separat de noi în aşa manieră că, declaraţiile făcute în presă, în unele cazuri, au fost injurioase la adresa Vetrei. Mai mult, am fost calificaţi drept „extremişti", drept „şovini" de către aceste partide. Vă daţi seama că minoritatea extremistă, din minoritatea maghiară, a obţinut un sprijin nesperat de facil de la aceşti conducători ai partidelor istorice. Poate că n-am reuşit noi să-i înţelegem, dar considerăm că UVR-ul, este mult mai contemporan decât dânşii şi îi consider anacronici. Şi se pare că şi-au oprit istoria politică la nivelul anilor '45 - '47 şi nu mai reuşesc să se ancoreze în contemporaneitate.

R. Intenţionaţi să vă implicaţi în politică?

Z. O. Nu. Categoric nu. La vremea potrivită am refuzat să figurez pe listele de [parlamentar] atât la Senat, cât şi la Camera Deputaţilor, pentru primul loc. Am acceptat să particip pe listele de senatori, numai în poziţia a 3-a, cu şanse minime de a fi ales. Creditul moral de care mă bucuram avea efect asupra electoratului şi a şi adus mulţi alegători români pentru a vota listele noastre. Însă nu am intenţia în viitor de a candida. Motive foarte temeinice mă opresc; în primul rând această funcţie la Uniune. În al doilea rând: singurul lucru esenţial pentru mine este meseria mea. Consider că mai pot da încă

mult în profesia de chirurg ortoped. Mai am încă ceva ani buni. Pot încă să mă mai desăvârşesc profesional şi a întrerupe acum cariera profesională pentru un interimat de o legislatură, cel mult două, consider a nu fi benefic, atât pentru mine cât şi pentru cei ale căror interese politice le-aş reprezenta. Experienţa mea de viaţă poate că este valoroasă până la un punct, dar numai în domeniu profesional. În domeniul politic ar fi necesară o ucenicie care nu-mi mai stă la îndemână la vârsta mea; nu mai sunt copil, nu mai sunt tânăr.

R. Bun, dar reprezentaţi un simbol moral cu bune rezultate. Ar uni, politic.

Z. O. Am înţeles, dar ...

R. Şi, mai ales, mă surprinde felul dvs. de a fi; nu sunteţi nici suspicios, nici ţâfnos, cum am observat că sunt unii lideri. Mă scuzaţi că vorbesc direct; felul dvs. de a fi atrage oamenii; îi uneşte, nu-i dezbină. Acestea sunt nişte calităţi care ar fi bine să fie puse în slujba unei colectivităţi. În politică, nu neapărat într-o mişcare social-culturală, cum este Vatra. Această organizaţie poate să dea rezultate, poate să nu dea, pentru că nu dispune de pârghiile de acţiune de care dispune statul, sau un partid politic.

Z. O. Înţeleg... Dar să vă răspund la întrebări, metodic. Felul meu de a fi se datorează – pe lângă structura mea genetică, probabil – structurii mele de chirurg, de medic, înclinat să se aplece asupra defectelor oamenilor, sunt înclinat să am răbdare în a-i descoase pentru a-mi da seama cum pot să-i ajut. În acest sens am ajuns să fiu ceva mai tolerant şi să-mi dau seama că totdeauna calea binelui şi a înţelegerii armonioase este mai utilă decât calea dezbinării şi – mai mult – cu vârsta, apare o aşa zisă „înţelepciune" a dialogului. Aceasta este un aspect. În ce priveşte ideea dvs. care mă – de ce n-aş mărturisi-o – flatează până la un punct, vă mărturisesc sincer, totuşi, că aş renunţa la ideea de a mă angaja în arena politică, datorită lipsei mele de profesionalism politic, şi datorită faptului că nu am o sănătate prea bună. Sunt un *cardiac*

hipertensiv. Şi cred că experienţa pe care o am îmi dă dreptul, fără să mă afişez în primele rânduri ale luptătorilor, ci undeva în spate, ca tactician, să aduc servicii tot atât de valoroase naţiunii. Cred că se găseşte la noi în ţară, sau se va găsi în mod necesar, o persoană care să reuşească să polarizeze atât opţiunile politice majore cât mai apropiate interesului naţional. Eu mă mulţumesc, deocamdată, cu grija pentru slujirea naţiunii. Politicul îmi repugnă...

R. Vă mărturisesc că-mi pare rău. Din câte am citit, am înţeles că, un om politic, trebuie să fie un bun organizator, să aibă capacitatea de a uni şi nu de a dezuni. Să aibă şansa de a fi un simbol la un moment istoric. Dvs. le reuniţi pe acestea trei. Aceasta ne-ar da şansa de a uni românii. Acest lucru ne interesează în acest moment istoric.

Z. O. Da, vă dau dreptate. Scopul de a uni este un scop într-adevăr stringent, necesar pentru ţară. Dar maniera respectivei ierarhii, a celei politice, în care mă propulsează acest gând al dvs. este o ierarhie a măcinatului, a consumului nervos şi, fără a fi orgolios, aş face o afirmaţie: consider că pentru actuala etapă eu nu sunt suficient de rodat şi de pregătit să fac faţă cerinţelor unui interimat. Asta pentru că şi următorii 4 ani sunt tot ani de încercări. Sunt necesare trei sau patru legislaturi, hai să-i zicem de democraţie, de-acum înainte, pentru a putea spune că angajarea pe un drum se poate face fără cascada aceasta de învolburări şi căderi. Ori aceste dihonii, învolburări şi aceste şicane cărora trebuie să le facem faţă, mi-ar decompensa şi mi-ar scădea din capacitatea de a duce o acţiune eficientă.

R. Vă pun o întrebare care stă pe buzele tuturor. Cum vedeţi epoca de tranziţie a României? Cum putem trece peste ea fără a ne dezmembra şi fără să ne pierdem avuţia naţională? Aş vrea să reţineţi ambele laturi ale întrebării.

Z. O. Am reţinut. Deşi nu vreau să mă bag în politică, cu unele aspecte ale politicului şi economicului mă întâlnesc în ziare, la TV, în viaţă. Se pare că, toate ţările din jur, tributare

fostului lagăr, trec printr-o perioadă de constrângere. În primul rând materială! Trec printr-o perioadă de seisme politice. Unii le vor depăşi, alţii au depăşit deja seismul şi vor ajunge în stadii superioare, de linişte. Noi românii, poate avem şansa unică, dar să nu fim trufaşi, de a fi o naţiune inteligentă şi pentru ca noi să reuşim în această răspântie geo-politică în care este România, se cere să fim inteligenţi. Noi am ştiut să ne retragem când a trebuit pentru a ne conserva fiinţa naţională. Am reuşit să rezistăm în calea năvălirilor şi a vecinilor hulpavi pe care i-am avut. Dar, acum, nu cred că putem scăpa nescărmănaţi din această vâltoare. Economică, în primul rând; înţelepciunea noastră ar rezida în a scăpa neimplicaţi în convulsiile care vor avea loc în jurul nostru. Prăbuşirea imperiului sovietic, de ce n-am spune-o aşa, va atrage după sine nişte prăbuşiri în cascadă. Acest C. S. I. este, totuşi, rămăşiţa fostului colos ce purta numele de URSS. Noi state îşi caută dreptul de a fi. Cu o mică sau o mai mare motivaţie. Pentru noi se prefigurează o alianţă neplăcută: aceea dintre Ungaria şi Ucraina. Această alianţă ne deranjează! Un anume pericol îl avem şi din partea bulgarilor, care sunt în mod constant mai ciudaţi faţă de noi. Şi se confirmă astfel vechea afirmaţie că noi n-avem prieteni decât Marea Neagră. Cred însă că noi, ca naţiune, vom avea suficientă maturitate politică să scăpăm din acest cleşte.

R. Din acest cleşte ucraineano-ungar.

Z. O. Exact! Şi, dacă-mi permiteţi o expresie mai de toate zilele, să scăpăm nescărmănaţi ar fi o mare artă. Iar dacă ne-am pune serios pe muncă, dac-am avea grijă de această privatizare, care devine din ce în ce mai impopulară, şi după maniera în care este propusă, dacă am dovedi, din nou, apetenţă pentru cultură, atunci, cu aceste trei componente: muncă, grija de avuţia naţională şi dorinţa de a reveni la vechile surse de cultură, noi, românii, care am dovedit totdeauna arta de a supravieţui, vom învinge. Şi, probabil, într-un interval mai scurt decât cei din jurul nostru.

R. În perioada interbelică, mulți oameni de cultură cereau românilor mai puțină inteligență și mai mult caracter. Nu sunteți de aceeași părere?

Z. O. Da, aveți dreptate, simt nevoia să mă asociez și eu acestei păreri.

R. Deci, pe noi caracterul ne mănâncă ...

Z. O. Noi avem minte, dar undeva, caracterul lasă de dorit. Bănuiesc că vom avea șansa să șlefuim și niște caractere.

R. Cum credeți că ar trebui făcută privatizarea? Asta din punctul de vedere al președintelui UVR că, în perioada trecerii de la proprietatea de stat, la proprietatea capitalistă, este necesară privatizarea unui procent de 40. 50% pentru proprietaatea de stat, în sectoarele cheie, și atribuirea restului de 60-50% capitalului particular?

Z. O. O privatizare sălbatică, o liberalizare sălbatică sunt riscante pentru noi. Nu este absolut imperios să se vireze cu 180 de grade dintr-o economie cu structuri vechi și să se schimbe, de pe o zi pe alta, doar fațada. Ca într-o gospodărie, începi sistematic. De fapt, nimeni nu poate să-și facă o casă nouă de pe o zi pe alta. Metoda de privatizare a Executivului îmi scapă. Nu prea le am la îndemână. Nu sunt economist. Din ce am citit, am dedus că este incomplet stabilită această metodă. Este insuficient înțeleasă. Ridică multe semne de întrebare și rezerva care se exprimă față de ea depinde chiar din textul legii. Acest text este ambiguu și stârnește spaima zilei de mâine. Spectrul șomajului este absolut înspăimântător la o populație neînvățată cu așa ceva. Iar noi avem atâtea necazuri, că numai asta ne mai lipsea! Altele le-am îndurat. „Capul plecat, sabia nu-l taie". Am avut această artă de a supraviețui, chiar dacă ea implică o renunțare la o anumită morală a verticalității, dar am reușit să scăpăm, pentru că este preferabil un măgar viu... unui leu mort!

R. Unele ziare își bat joc de acest proverb și-l consideră un indiciu al lașității. Ce părere aveți?

Z. O. Nu este un semn de lașitate. Este un proverb care pliază pe biologic. Este o imprimantă biologică. Este imposibil

să renunțăm la el. Nu numai noi, ci toți oamenii. Ar însemna să ne sinucidem ca popor; or, noi am avut marea șansă de a supraviețui, în această răspântie geo-politică, tocmai datorită acestei inteligențe native de care am dat dovadă. Noi nu avem vocația sinuciderii. Nu avem vocație de damnați și e păcat s-o învățăm acum.

R. Explicați pentru cititorii „Națiunii" erorile recensământului. Faceți-o și pentru Executiv.

Z. O. Noi, cred că vom reuși să difuzăm – și cred c-o să vă rugăm să difuzați [și] dvs. – protestul pe care UVR îl face în legătură cu acest recensământ. Din experiența recensământului, făcut între 7-14 ianuarie 1992, rezultă foarte multe carențe. Din plângerile cenzorilor, din faptele constatate în teren, din maniera în care s-au făcut înregistrările, din rezistența pe care au opus-o mai ales minoritățile maghiară și secuiască față de înregistrare, din instrucțiunile pe care șefii lor le-au dat în teren, rezultă că nu avem, deocamdată, posibilitatea de a controla fidelitatea rapoartelor; exagerările în mod voit au fost dirijate; ba, mai mult, minoritarii maghiari au fost sfătuiți, prin mass-media, de liderii lor, să boicoteze oarecum recensământul. Așa că fiedelitatea acestei înregistrări o punem la îndoială. Este imposibil să poți controla prin organele de Poliție, chiar prin sondaj, dacă acest lucru a fost bine făcut. Suntem dezarmați în fața nesincerității. Dacă se vor distruge, cum s-a indicat în textul legii, imprimatele de recensământ și se vor menține numai dischetele magnetice, pe care nu se imprimă numele persoanei recenzate, am rămas la nivelul unor cifre a căror veridicitate o punem la îndoială. Și cheltuiala mare de energie și de bani, care s-a făcut, nu se va solda cu rezultatul scontat. Ba, există riscul să consfințim o minciună.

R. Am auzit zvonuri, - repet: zvonuri – că, la recenta întâlnire dintre delegația PUNR și președintele Iliescu, pe tema inexactităților săvârșite la recensământ, acesta ar fi declarat: „Ei, și! Ce dacă o să fie cu jumătate de milion [de

unguri; n.n.] mai mulți înregistrați?" Cum priviți acest răspuns? Puteți să nu răspundeți.

Z. O. Nu, nu, n-am de ce să-mi ascund părerea. După părerea mea este o dovadă de imaturitate politică, lipsă de răspundere, pentru că o astfel de ușurință în a face afirmații de acest gen și de a da girul prezidențial la ceea ce am putea numi „fals grosolan", acceptând cu ușurință cifra de o jumătate de milion, care este o cifră perfect fezabilă, înseamnă că din capul locului recunoaștem o cifră calpă, și nu e bine. Păcat - dacă zvonul se confirmă – că președintele României s-a aventurat să facă astfel de afirmații. Și aceasta întărește, cu atât mai mult, părerea că delegația PUNR, care l-a vizitat în acest scop, este perfect îndreptățită să nu recunoască recensământul. Și este posibil ca și alte formațiuni politice, sau chiar apolitice, să-i urmeze pentru că, sub ochii noștri și cu îngăduința noastră, nu este permis să aprobăm, mai ales că suntem avizați, un fals grosolan, care ne va aduce prejudicii foarte mari în viitorul apropiat. De aceste cifre aprobate de către noi se vor folosi alții și le vor întoarce împotriva noastră.

R. Pe plan internațional ...

Z. O. Sigur că da...

R. Ce erori tactice credeți că au săvârșit românii intrând în aliațele politice nefaste la alegerile locale de la 9 februarie 1992? Și în Transilvania, și în București. Vorbesc de români, pentru că asta e problema.

Z. O. Da, înțeleg. Situația trebuie departajată, după cum o privim de la nivelul Bucureștiului sau de la nivelul Transilvaniei. După aceea putem trece la nivelul întregii țări. Ținând cont că Transilvania a fost dorită, secole de-a rândul, de vecinii noștri, că a fost încorporată vremelnic în Imperiul Austro-Ungar, că a fost victima unui rapt teritorial, prin Dictatul de la Viena, ținând cont că în această zonă mirifică a țării noastre conviețuiesc români cu alții, care au fost aduși aici de vânturile istoriei, împotriva voinței noastre, fiindcă n-am fost întrebați atunci, s-a creat în Transilvania un sistem de conflicte inter-etnice, pe care, vrând-nevrând, trebuie să le recunoaștem, dacă vrem să

pornim cu adevărat la drum. Starea conflictuală se reflectă și în actuala luptă electorală, care s-ar părea – pentru cel neavizat – că are substrat politic și [dar] atât liderii UDMR, cât și românii, sunt conștienți că divizarea este de ordin etnic. Cunoscând faptul că, în ultima vreme, minoritatea maghiară reclamă privilegii, cunoscând faptul că nu a votat Constituția și s-ar simți îndreptățită moral s-o încalce, se va ajunge, în urma acestor aliațe, la aceea că, frâiele, puterii administrației locale, ar fi acaparate de ei. Aceasta ar crea în Transilvania o stare de tensiune extrem de neplăcută. Mai ales că am fost confruntați cu evenimente tragice, sângeroase, evenimente puse în evidență și de recentul *Raport Harghita-Covasna*, prezentat în Parlament. În aceste condiții, învolburările produse de conflictele etnice, vrând-nevrând, s-au răsfrânt asupra electoratului și-l divizează și uite-așa se prefigurează o partidă națională și o partidă anti-națională la români. Dintr-un spirit de democrație prost înțeleasă, din dorința de a ne alinia la spusele – doar la spusele – unui Apus, care se dovedește din ce în ce mai indiferent la zbaterile noastre, din dorința de a nu fi acuzați, de către răuvoitori, că suntem intoleranți și xenofobi unii s-au pliat la cerințele UDMR-ului. Probabil și datorită unei înțelegeri, unui troc; este clar că, într-o înțelegere, au existat termenii: „dai?", „dau!" Am sesizat atitudinea relativ pasivă față de problema națională. Ba, mai mult, uneori, înjurioasă, pe care au avut-o partidele istorice, aliate cu UDMR. Și considerăm că această scindare, în partida națională și în partida antinațională, a devenit o realitate obiectivă. Noi n-am dorit acest lucru, dar partidele s-au grupat, după această opțiune, în aceste două curente. Sunt și partide fără semnificație, fără simpatie populară, dar și ele dau un plus de culoare acestor două direcții: națională și anti-națională. Cei ce s-au aliat cu UDMR și-au amputat, din start, creditul electoral în zone întinse ale țării, în primul rând în Transilvania, unde șansele lor erau, oricum, mai mici și, după aceasta, în alte zone ale țării, zone care simpatizează cu Transilvania. Mai este un fenomen destul de ciudat: vrând-nevrând, au făcut

jocul acelor partide politice, care au nuanțe de stânga și le-au lăsat cale liberă, pentru că partidele istorice s-au sinucis electoral, au făcut jocul altora.

R. Formularea este foarte bună din punct de vedere politic. Altă întrebare: atât PUNR cât și Vatra n-au sediul central în București. Nu este o greșeală gravă că am ajuns să nu avem, numeric, un centru puternic în București și nici chiar sediu în Capitală, să nu avem, asta ținând cont că sunteți membru fondator al PUNR? Și, deși nu cunoașteți amănunțit disensiunile, cum ați și declarat, din cauza penibilului în care ați intra, cercetându-le, nu credeți că este util să se lămurească lucrurile și să se formeze o filială disciplinată politic și unită în acțiuni, atât la Vatră cât și la partid?

Z. O. În ce privește partidul, nu m-aș putea pronunța, pentru că depășește sfera mea de influență. Așa, ca președinte fondator, da, este necesar, dar rămân în sfera UVR. Aveți perfectă dreptate, dacă ținem cont de faptul că viitoarea ședință va avea loc în plen, într-o formă mult mai lărgită, la București, atunci cu această ocazie, noi vrem să discutăm cu membrii conducerii filialei din București și, dacă dânșii vor socoti necesar să aibă o ședință a plenului, a reprezentanților, a membrilor și a simpatizanților, vom dezbate câteva probleme de acest gen, fără dorința de a tutela activitatea lor. Sperăm că vom ajunge la un numitor comun și că cel puțin o parte din disensiunile care ne macină le vom rezolva. Nu este sigur că vom ajunge la o soluție globală, pentru că, chiar disensiunile care au apărut - vorbesc ca un chirurg acum -, ne interzic o măsură radicală, deoarece toți cei în cauză s-au dovedit luptători în felul lor și numai faptul că i-am pierde, ca element de luptă, este neplăcut. Dar este adevărat că, fiind ei factori de neliniște și destabilizare, s-ar putea să fie necesare și decizii radicale. Numai că genul acesta de decizii e bine să-l ia cei care sunt localnici, nu *Consiliul Național Coordonator*. În privința sediului. E gravă și dăunătoare lipsa unui sediu puternic. Este perfect justificabil ca în București să fie un sediu

republican, un sediu central, după cum sediul național se găsește la Tg. Mureș, pentru că de acolo a pornit organizația. Dar Bucureștiul are posibilitatea să vină în contact cu foarte multe personalități, cu organismele reprezentative ale țărilor străine și – deci – se poate lua legătura cu diverși oameni în timp util, fără să se tergiverseze, pentru că uneori deciziile se iau în intervale de ore sau minute. Bucureștiul poate să fie posesorul unor informații de date recente și din diferite surse. Asta înseamnă că, neavând acolo un sediu reprezentativ – unde domnește pacea iar munca se face ca într-o prisacă, unde albinele harnice își fac datoria fără trântori și fără băgători de fitile –, nu poate decât să ne dăuneze. Dar credem că va fi bine, totuși.

R. [Și printre] ultima [ele] întrebare[i], deși din tot ce mi-ați spus, din ce-am discutat, am dedus că o pun degeaba, o pun totuși: veți candida la viitoarele alegeri generale, din vară, la funcția de președinte al României, așa cum se aude?.

Z. O. Nu!...Nu intenționez să particip la aceste alegeri, pentru că n-am chemare pentru această funcție, în primul rând. În al doilea rând, consider că sunt alții mai apți decât mine, care pot să se lanseze într-o luptă electorală ce se anunță destul de strânsă și – aș spune eu – destul de puțin curată. În măsura în care experiența mea de viață îmi permite – și mă refer la experiența profesională – un anumit grad de curățenie și de cinste nu-ți permite să intri într-un joc în care nu crezi. Or, experiența pe care am avut-o până acuma dovedește că lupta în cursa prezidențială, inclusiv oamenii, care până acum s-au anunțat candidați potențiali, se va dovedi foarte colorată, respectiv foarte colorați politic. Dovadă este paleta viitorilor candidați la funcția prezidențială. Tot eșicherul: de la stânga la dreapta. Pe de altă parte, n-am visat niciodată la această funcție. Vă mărturisesc sincer! Am ajuns în postura de președinte al UVR datorită unor împrejurări care au avut loc numai în Tg. Mureș și probabil că, dacă nu eram un locuitor al orașului Tg. Mureș, n-aș fi venit decât mult mai târziu în

contact cu această organizație – U. V. R. -, care se dovedește totuși, valoroasă. Nu cred că am suficient potențial biologic și nici apetit, vă spun sincer, apetit veleitar pentru ca să-mi pun această problemă.

R. Arivistic...

Z. O. Da... Cei care s-au gândit – și s-au gândit! – la acest lucru, pentru că ceea ce ați auzit dvs. ați auzit din surse diferite – s-au gândit probabil, știu eu... la girul de stabilitate pe care l-aș putea da, la calm, la ponderare în această treabă. Dar, ca în orice înțelegere, este necesar acordul ambelor părți. Or, una din părți nu este de acord: eu.

R. Bun, domnule președinte, dar să zicem că vi s-ar impune de către români să candidați. Dvs. ați refuza totuși?

Z. O. Pe vremea comunismului erai obligat. Era sarcină de partid.

R. Exact...

Z. O. Nu cred eu că NAȚIUNEA pe care o servesc, totuși, va fi atât de ingrată cu mine și să-mi impună acest lucru.

R. Domnule președinte, vă mulțumesc pentru interviul acordat și pentru bunăvoința de care ați dat dovadă, acordându-mi-l!

Z. O. Și eu vă mulțumesc. Vă mulțumesc tare mult că nu v-am dezamăgit!

(NAȚIUNEA Anul III Nr.6(83) FEBRUARIE 1992, pag.3, semat George URSA)
(NAȚIUNEA Anul III Nr. 7(84) 15-21 FEBRUARIE 1992, pag. 4–5, semnat George URSA)

ÎNTÂLNIREA UVR DE LA LUGOJ

Sâmbătă, 1 februarie 1992, UVR filiala Lugoj, avându-l ca președinte pe dl. Ioan Barboni, a organizat la *Fundația Europeană Drăgan* ședința *Comitetului Național Director* al UVR. Un merit deosebit în susținerea logistică a ședinței l-a

avut dl. prof. dr. Josif Constantin Drăgan, președintele de onoare al UVR pe țară. Lucrările au început la ora 9 și au fost deschise și conduse de dl. Ioan Barboni. Cuvântul de deschidere a fost rostit de dl. Sorin Straja primarul Municipiului Lugoj. Dl. Gheorghe Luchescu a prezentat un scurt istoric socio-cultural al orașului Lugoj. Intervenții (aproximativ 6-8) și comunicări deosebite a avut dl. J. C. Drăgan. Acestea au fost de ordin cultural, economic, juridic și de management. Un alt vorbitor – dl. Zeno Opriș, președinte executiv al UVR – ne-a făcut o expunere interesantă a materialelor propuse de filiala UVR Tg. Mureș. Expunerea d-lui Zeno Opriș a avut un caracter tămăduitor în formă și neliniștitor în conținut (strategia UVR în Transilvania a înregistrat erori tactice). În timpul dezbaterilor au luat cuvântul domnii Ioan Valcan, președintele *Asociației pentru Înființarea Județelor Abuziv Desființate*, prof. univ. [dr.] Valeriu Tabără, prim vice-președinte al filialei Timișoara, Valentin Borda, prim vice-președinte al filialei București, prof. Traian Bândilă, Victor Popescu, președintele filialei Vâlcea, C-tin Verișan filiala Tg. Mureș, Sabin Făgărășanu, secretar executiv al filialei București etc. Dezbaterile și intervențiile participanților au cuprins întreaga problematică a românismului de la Pind la Nistru și de la Tisa până la Cetatea Albă, Hotin, Silistra, și evident, din „țara secuilor", unde autoritatea românească, de orice natură, aproape a dispărut. Autoritatea românească e deosebit de zâmbăreață, dar ne lasă în părăsire.

(Națiunea Anul III Nr. 6 (83) FEBRUARIE 1992, pag. 3, semnat George URSA)

LAZAR KOGAN (KAGANOVICI) *

(1893-1991)

A murit, la 25 iulie 1991, unul din cei mai mari criminali din toate timpurile: Lazăr Kogan (Kaganovici), fiu de cizmar evreu de lângă Kiev. Victime: circa 11-15 milioane de țărani ruşi şi ucrainieni. A fost spânzurat pentru această „operă" Lazăr? A fost declarat „coparticipant la genocid"? A fost declarat măcar un criminal obişnuit cum bunăoară țiganul din Bolintin? Cuțitaşul din noaptea de Înviere! Nimic din toate acestea nu l-au atins pe criminalul Kaganovici „arhitectul" crimei organizate contra țăranilor care nu voiau să intre în colectiv. Adolf Hitler este făcut în toate felurile. I se atribuie toate beteşugurile existente şi inexistente. Nimeni nu se indignează când e vorba de acest monstru Kaganovici care a omorât – numai el – de două ori şi jumătate mai mulți arieni decât a omorât Hitler evrei. Lumea tace. De ce?...

De ce acest criminal comunist nu este maculat cu toate epitetele cu care e maculat un Adolf Hitler, un Reinhard Heydrich, de pildă? (Care şi ei – ce-i drept – sunt conaționali – pe jumătate, or pe sfert – de-ai lui Kaganovici). Mister! De ce nu se ridică şi în cinstea acestor 15 milioane de victime ale acestui monstru un monument? Dar celor din România? Să scoatem la lumină, din arhive, numele celor ce au nimicit elita culturii şi simțirii româneşti începând chiar din secolul XIX. Ucigaşii de români de la mijlocul secolului XX sunt urmaşii acelor soi de inşi – *kogani* – care exploatau, la sânge, țăranii Moldovei, îi ortăveau cu băutură. Sunt acei *berkovici, kaufmani, orni, paukeri* etc. cocoțați în posturi de decizie care pe toate planurile vieții spirituale şi materiale ne-au distrus tot ce aveam românesc.

---

* *Articol propus lui Ilie Neacşu la revista* ***„Europa"*** *(1991). Nu l-a publicat. Eram boicotat de Ilie Purcaru la „Națiunea" şi mi-am zis că mă va publica Ilie Neacşu. Eram „naiv" vorba stimatului domn Valentin Borda. Cu toate că nu face parte dintre articolele publicate îl introduc în acest volum pentru că a fost dat spre publicare şi n-am primit nici măcar un răspuns la „poşta redacției".*

Elena Wolff – Lupescu nu este decât o înaintaşă capitalistă, de aceeaşi naționalitate, a Anei Pauker şi Ghizelei Vass din era comunistă. Iar cele două sunt înaintaşele **koganilor** de azi, din România anilor '90. Dar ce să mai comentăm acest lucru arhicunoscut? Ar fi instructiv, totuşi, să publicăm o listă cu numele celor ce ne-au distrus viața în secolul XX, cu numele celor ce au tăiat şi spânzurat, la propriu şi la figurat, români în aceste vremuri **koganiste**. Acum fosilele care au spânzurat şi fiii lor vor să ne învețe ... istorie. Dar ne arată istoria: Lazăr Kaganovici – şi câți ca el din aceeaşi stirpe – este vinovat de moartea a circa 11-15 milioane de țărani ruşi şi ucrainieni. Judecați singuri. Asta în Rusia. La noi, alții de aceeaşi teapă şi naționalitate, au făcut acelaşi lucru fără să-şi primească pedeapsa aşa cum nu şi-a primit-o nici Lazăr. Deci războaiele şi revoluțiile secolului XX au fost crime pe spinarea albilor. Slăbănoagă rasă putem fi...

„EXCEPȚIONALII" LUI SÖRÖS

Mulți cititori se întreabă cum de permite statul român ca Sörös (fundația acestui ins) să-şi facă de cap pe teritoriu țării noastre? Să achiziționeze clădiri, săli etc. de cea mai bună calitate, în plin centrul Bucureştiului, să coabiteze cu Uniunea Scriitorilor etc. Ba, în ultimul timp, să racoleze elevi excepțional dotați pentru a-i trimite în Occident la studii. Aparent, aceasta este o operă de binefacere, dar în realitate este o operă de rapt-racolarea creierelor româneşti! (Nu e necesar să reamintesc ceea ce spuneau anticii referitor la „investiții". Şcoala este cea mai sigură investiție). De ce n-a organizat acest Sörös un concurs de selecție a tinerilor dotați, anunțând următoarele condiții: **„După terminarea studiilor, tinerii absolvenți ai unor instituții în care şi-au însuşit ştiințe în domeniile de vârf, au obligația expresă de a reveni în România, pentru a întemeia laboratoare, institute, catedre, unde să predea ceea ce au învățat în Apus?"**

De fapt, Sörös se comportă, în România, ca într-un bantustan! Şi-a tipărit o carte cu banalităţi despre sovietici, iar un amărât de român aşteaptă cu volumele în sertar (capitaliştii români n-au fler, nu investesc în oameni, şi, apoi, capitaliştii români nici nu există. Ba, să nu mint: cică ar exista un miliardar român, la Slobozia). Adevărata nedumerire abia acum urmează. În ţările care se respectă, statul, Guvernul, Preşedinţia protejează, prin orice mijloace, industria, cultura şi toate aceste domenii considerate de interes vital pentru conservarea naţiunii. S. U. A. aplică protecţionismul comercial, atunci când observă că o altă ţară acaparează componentele economice ale naţiunii. Ungaria se îndatorează până în gât numai să poată duce o propagandă de intoxicare şi dezinformare a Occidentului, în ceea ce se consideră vital pentru ea: **raptul unei mari părţi din teritoriul României**. Nu mai dau alte exemple. Să mai adăugăm că mari proxeneţi şi comercianţi de literatură deocheată, actori din această ţară racolează fetele noastre pentru casele lor de plăceri şi scot parale din aceasta. Paralele scoase le investesc în lucruri sigure: case, pământ, bănci. România este cumpărată pe felii. Statul şi Parlamentul văzând că noi, oamenii de rând, nu avem cum ne apăra de acest atac frontal, pentru că nu dispunem de mijloace şi experienţă, trebuie să ne protejeze. E în firea lucrurilor. Părintele îşi protejează copilul 10 – 20 de ani. La început total, apoi din ce în ce mai puţin, până ce acesta poate să trăiască singur. Dar pentru aceasta îl pregăteşte. Statului nostru nu-i pasă de noi? Nu-i pasă de sine, de proprii lui prunci, de frontieră, de păduri, de liziere, de nimic? Nu-i pasă de creierele racolate de Sörös, pentru a lucra în Vest?

Citiţi în revista **„22"** nr. 6 (107) din 15-21. 02. 1992, pag. 7 domnilor care reprezentaţi Statul, ce **dosar de cadre**, face Sörös „catindatului" şi puneţi-vă întrebarea: „De ce este nevoie de un asemenea dosar?"

Noi, gazetarii, ne facem datoria de a atenţiona Puterea; dar să rămânem, oare, numai cu atât?

(Naţiunea Anul III Nr. 8 (85) 22 – 28 FEBRUARIE 1992, pag. 2, semnat Nicolae VEGA)

„DEZBATERI" / CRONICA PARLAMENTARĂ

Joi, 13 februarie 1992, la Cameră s-a pierdut o zi întreagă pentru alegerea vicepreşedinţilor, secretarilor şi chestorilor... Bârfă, poveşti, declaraţii – momente de umor pentru ziarişti, pentru alde Rică Venturiano, pentru „scârţa-scârţa pe hârtie". Bărbaţii noştrii politici vor să fie şefi! O fi salariu mai mare?! În orice caz circul – ca în multe alte dăţi – e provocat de Front. Dar poate şi-au schimbat culoarea unii domni de la F. S. N.? Vorba d-lui Cazimir, liber schimbistul, care declară: „Toţi cei care şi-au schimbat apartenenţa şi culoarea politică sunt membri de onoare ai Partidului Liber-Schimbist". Dl. Cazimir este aparentul *cetăţean turmentat* al Camerei Deputaţilor. Al acestei Camere pe care dl. Marţian Dan ne tot îndeamnă să o „respectăm măcar" ca „instituţie dacă nu din alte considerente". Noi, ziariştii, o respectăm! Cred că şi parlamentarii o respectă!! Incidente teribile au avut loc pe tot parcursul acestei zile de 13. Dl. deputat Petre Ţurlea s-a ridicat, la un moment dat, şi a spus: Există opt inşi care au funcţii administrative şi guvernamentale şi, dacă nu vor fi demişi din calitatea de deputaţi, „un grup de deputaţi suntem hotărâţi să nu votăm" pentru desemnarea vicepreşedinţilor, secretarilor şi chestorilor Camerei. La această declaraţie, dl. deputat Mircea Vaida, a spus că el şi toţi aceştia, ca demnitari, au fost supuşi unei umilinţe intolerabile şi – zice dl. Vaida – „eu nu-mi dau demisia, stau la post, în Parlament"! Secretarul de stat de la Ministerul Învăţământului spune că nu poate să-şi dea demisia – chiar dacă e încălcată Constituţia – până nu discută cu dl. ministru Golu, superiorul domniei sale. Conciliant – ca de obicei – intervine dl. Marţian, cu fraze de genul: „Eu zic să adoptăm o soluţie de compromis" (de încălcare a articolului din Constituţie, se înţelege); „Vă rog să vă ocupaţi locurile"; „Domnilor, vă rugăm foarte mult să păstrăm liniştea" şi „probabil va trebui să suspendăm şedinţa şi să dăm o pauză de calmare" (s-o „suspandăm"!). Între aceste fraze, aparţinând d-lui preşedinte al Adunării Deputaţilor a intervenit, încă o dată,

dl. deputat Mircea Vaida: „Puteam să nu fiu supus acestei umilințe şi vă rog să se consemneze în stenogramă că unui deputat i se interzice dreptul de a vota... Să se consemneze în stenogramă"!

Bănuiesc că s-a consemnat. A mai intervenit un alt deputat: „Nu este corect să-i luăm prin surprindere pe d-nii demnitari". Vociferările care au urmat l-au făcut pe dl. preşedinte să intervină, din nou, cu îndemnul: „Haideți, să discutăm civilizat". Lucru greu de realizat. Deputații s-au împrăştiat ca potârnichile pe coridorul circular din jurul Sălii Adunării Deputaților... În urma acestui fapt, dl. preşedinte a ridicat glasul: „Da', ce credeți că trebuie să punem în spatele fiecărui parlamentar câte un chestor, care să-l împingă în sală?"

În pauză şi în următoarele pauze, de dinainte şi de după votare, pe mulți deputați îi cuprinsese angoasa. Unii s-au pus pe citit ziarele, alții – pe şuete. O d-nă deputat... poetă... purta o discuție cu alți deputați şi, ca un ecou la dezbaterile pe marginea Legii Audiovizualului, spunea: „Cultura română trebuie protejată, nu favorizată". Marți după masă spusese altceva. Anume că ea, între Shakespeare şi Crăsnaru, trebuie să-l aleagă pe primul, adică îl favorizează pe primul pe postul național (Aceasta legat de controversatul art. 12 al Legii Audiovizualului). „Doar n-o să dăm toată ziua – spunea d-na deputat – pe Aurel Giroveanu şi Romica Puceanu". Just! E clar că nu aceasta e cultura națională. Numai că d-na deputat făcea o confuzie. Nu despre o astfel de cultură națională era vorba. La ora 19 nu se ajunsese la nici un rezultat. Aşa, fraților, bateți-vă pe funcțioare, pe declarații, pe chichițe! Spiritul dizolvat al d-lui Cazimir e în elementul lui. Încurajați tergiversarea şi pofta de cuvântări a domnilor parlamentari şi vom merge sigur spre dezastru. Doar nu degeaba se şoptea pe coridoare că această harababură ar fi opera unui grup pro... Dar să nu ne pripim. Poate de aceea, după **n** paze, la redeschiderea Camerei, pe la ora 19,15, d-nul Marțian a declarat că „asistăm la lipsă de fair-play parlementar".

(Națiunea Anul III Nr. 8 (85) 22 – 28 FEBRUARIE 1991, pag. 3, semnat George URSA)

DUPĂ SPECTACOLUL DAT DE NOI, OAMENII AU PLECAT CU LACRIMI ÎN OCHI!

- Interviu cu Ioan Barboni, preşedintele Filialei Lugoj „Vatra Românească"-

* Participând la reuniunea Consiliului Național Director al Uniunii Naționale „**Vatra Românească**" din 1-2 febroarie 1992 de la Lugoj, am luat un scurt interviu preşedintelui Filialei Lugoj a U. V. R. , dl. Ioan Barboni.

- Domnule Barboni, spuneți-mi ce funcție aveți la U. V. R.?

- Sunt, de aproape un an de zile, preşedintele Filialei Uniunii Naționale „Vatra Românească" din Lugoj şi sunt membru al Comitetului Național Director al Uniunii Naționale „Vatra Românească".

- Câți membri activi are filiala Lugoj, dacă nu este secret, se înțelege?

- Nu, nu este nici un secret. Membrii cotizanți sunt în jur de 200, iar simpatizanți sunt câteva zeci de mii în oraşul Lugoj.

- Ce acțiune a fost aceasta, la care am luat parte şi am înțeles că dvs. ați fost sufletul organizatoric, împreună cu dl. prof. dr. J. C. Drăgan?

- Acțiunea la care ați participat, ca ziarist, a fost clară, ca scop. S-a dorit ca în momentul în care se pleacă de la această reuniune din Lugoj, fiecare filială – în anul 1992 – să ştie ce are de făcut.

- Adică, participanții vor pleca având un plan de acțiune pe care filialele îl vor executa? Mă gândesc la un plan corect, de politică națională.

- Exact! În primul rând al politicii naționale, apoi al siguranței granițelor României și, comunicatul de presă, pe care îl vom da, ne va indica drumul de urmat.

- Membrii U. V. R. filiala Lugoj se implică în viața economică a orașului?

- Am încercat și am reușit o acțiune concretă de acest gen atunci când unii din membrii noștri au reușit să întemeieze o societate de servicii în Lugoj: uz casnic, zugrăvit, tencuit și lucrări de canalizare. Deci, o paletă largă de servicii gospodărești. Această societate cuprinde în jur de 20 de salariați, unii dintre ei au fost șomeri. Alții și-au părăsit serviciile, pentru că nu au avut siguranța zilei de mâine.

- Și capitalul de unde l-ați obținut?

- Capitalul a fost local, de proveniență românească.

- Ce activități culturale ați desfășurat de la înființare? Dar în ultimul timp?

- Ne-am implicat în viața culturală. Nici un partid politic sau organizație culturală, în afară de filiala „Vatra Românească" din Lugoj, n-a participat la sărbătoarea Zilei Naționale. Noi am organizat absolut totul legat de această sărbătoare. Implicarea oamenilor a fost de ordinul zecilor de mii și după spectacolul dat de noi, oamenii au plecat cu lacrimi în ochi. Am deschis manifestarea cu cântecul **„Treceți batalioane române, Carpații"** și am încheiat-o cu Imnul Național al României.

- Care sunt forțele politice locale ce acționează în oraș? Cam câte organizații politice sunt în oraș dacă, bineînțeles, dispuneți de informații?

- Partide – din informațiile de care dispun – sunt următoarele: P. N. L., P. N. Ț. C .D., Alianța Civică și U. D. M. R.

- Pentru alegerile locale, există alianțe politice la nivelul orașului?

- Da, s-au stabilit unele. Merg pe Convenția Democratică „Cheia", partidelor istorice și U. D. M. R.

- Care este oglinda alianțelor? Mai amănunțit!

- P. N. L., P. N. Ț. C. D., U. D. M. R., Alianța Civică, au format Convenția Democratică. F. S. N. -ul, din informațiile pe care le am, merge separat. La fel P. U. N. R. -ul.

- Uniunea Națională „Vatra Românească" pe cine sprijină? Puteți da numele candidatului?

- Nu putem da numele candidatului, pentru că nu vrem să ne implicăm, prin aceasta, în influențarea alegătorilor din oraș.

- Câți candidați la funcția de primar sunt în orașul Lugoj?

- Pentru orașul Lugoj sunt 11 candidați la funcția de primar. Destul de mulți și părerea mea este că, după primul tur de scrutin, nu va obține nici unul majoritatea absolută.

- Prevedeți un al dolea tur de scrutin?

- Sută la sută! Este părerea mea, ca persoană, nu ca reprezentat al organizației social-culturale Uniunea Națională „Vatra Românească".

- Despre activitățile U.D.M.R.-ului, ce puteți spune? Este implicat în viața economică a orașului? Adică: investește, cumpără, investesc unguri din afara granițelor, prin intermediul ei, prin oraș? Aveți date?

- Nu. În acest domeniu nu pot să vă dau nici o informație.

- Cum apreciați această ultimă întâlnire a U.V.R. de la Fundația Drăgan? Organizatoric, vreau să zic.

- Din punct de vedere al organizării... este ireproșabil.

- Vă asumați un merit în această organizare?

- Meritul nu este numai al meu, ci al întregului colectiv al Filialei Lugoj și al colectivului Fundației Europene Drăgan.

- Dv. ce profesie aveți?

- Sunt tehnician în telecomunicații.

- Ce publicații locale, de nuanță românească, sunt în Lugoj?

- Avem „*Redeșteptarea*", care apare la Lugoj și „*Renașterea Bănățeană*" care apare la Timișoara. Și mai sunt: „*Drapelul*" și „*Lugojul*". Politica lor? Ei se declară independenți dar, după părerea mea, sunt de nuanță „Cheia", merg pe Convenția Democratică „Cheia".

- Dar despre primarul oraşului, ce ne puteţi spune?

- Primarul oraşului este un om deosbit. Avem toată stima pentru dl. Sorin Straja. Politic, a fost echidistant faţă de toate partidele şi organizaţiile. I-a ajutat pe toţi. Şi pe noi ne-a sprijinit. Chiar am avut acţiuni comune cu dânsul. De exemplu, când ne-am deplasat la Alba Iulia, în 1990, autobuzul a fost pus la dispoziţia noastră de către Primărie.

- Cum staţi cu sediile? Majoritatea filialelor nu-s nici bogate şi nici nu stau bine cu sediile.

- Nu ne putam plânge de aşa ceva. Sediul nostru se află pe Republicii 9, la et. 2. Avem două camere. Le-am mobilat cum am putut. Sperăm ca, de săptămâna viitoare, să ne mutăm la Fundaţia Europeană Drăgan.

- Din populaţia oraşului, care este ponderea românilor?

- 85% sunt români. Restul sunt maghiari, germani şi ţigani. Ţiganii sunt cam 5-6-%. Probleme nu avem cu ei. Din punct de vedere al U.V.R., nici un fel de probleme.

- O ultimă întrebare: veţi candida la alegerile locale?

- Da, candidez la alegerile locale pentru funcţia de consilier. Independent, pe lista Frontului. Nu candidez pe lista P.U.N.R. pentru că în momentul când şi-au întocmit aceştia lista de consilieri, erau destui înscrişi şi lista era statutară.

- Vă mulţumesc şi vă urez succes în alegeri.

- Şi eu vă mulţumesc.

P. S. Interviul a fost consemnat înaintea alegerilor locale din 9 februarie. Adică 1-2 februarie 1992. Şi, deci, unele date ale inteviului au fost depăşite de evenimente.

(Naţiunea Anul III Nr. 9(86) 29 FEBRUARIE–6 MARTIE 1992, pag.3, semnat George URSA)

O CONFERINŢĂ!...

Joi, 19 februarie 1992, a avut loc, în sediul Guvernului din Piaţa Victoriei, conferinţa de presă a d-şoarei Yolanda Stăniloiu, purtător de cuvânt al Guvernului. Mărturisesc că n-

am participat până acum la conferinţe de presă ţinute de d-ra Stăniloiu, aşa că prima impresie contează. Mărturisesc că zâmbetul d-şoarei este şarmant. Mărturisesc că am slăbiciune pentru ochelariste şi pentru fete gen d-şoara Stăniloiu. La vârsta mea, însă, mai va reciprocitate! Lăsând gluma la o parte, conferinţa d-şoarei m-a dezamăgit. A durat circa 45 de minute şi răspunsurile – **dialogul** cu „scârţa-scârţa pe hârtie" – s-a rezumat la „da", „nu", „da-da", „nu-nu", „mă intersez" ş. a. m. d. E cam puţin. Apoi d-şoara face gafe pentru care ungurii o pupă pe frunte, dacă nu chiar pe botişor, după care chiar mă înnebunesc, soro! Cursuri la istorie a băgat el Ceauşescu şi la Politehnică şi la ASE şi la Hidraulică, Hidrotehnică, Hidro... etc., dar 'geaba! D-şoara crede că „sorgintea" noastră este balcanică (Păi, asta spunea şi Tökes Làzlò!). Aşa e, d-şoară, dacă am fi noi revizionişti. Dar noi nu suntem. Ştim şi noi însă, că neamul daco-geto-tracilor se întindea de la Carpaţi la Pind, de la Marea Neagră la Marea Adriatică şi Dunărea Panonică. Dar „sorgintea" noastră – a românilor de azi – nu e balcanică [la modul peiorativ]. Mai consultaţi un manual de istorie, d-şoară! Ne-a mai spus d-şoara că a fost în Grecia, unde a „discutat" cu „diaspora română". Acu, Dumnezeu să mă ierte, sper că „diaspora" asta cu care a discutat d-şoara nu e formată din chinezii Ion şi Ştefan, plecaţi după ce ne-au adus comunismul. De aceea am întrebat-o dacă nu s-a întâlnit şi cu liderii comunităţii istorice a românilor (vlahi, aromâni etc.) din Grecia. Răspuns: „Ei, (ambasada, „diaspora", n-am reuşit să aflu) nu fac această distincţie"! D-şoară, d-şoară, cu ei – cu aromânii – trebuia să vă întâlniţi. Ei sunt lipsiţi de faimoasele drepturi „ale omului". Şcoli n-au, biserici n-au, garanţii colective (vorba ungurilor!) n-au! N-au nimic. I-a ajutat Ana Pauker, sireaca, să le piardă. Apoi aţi adus, d-şoară, laude ziariştilor greci. Acei ziarişti care publicau, mai în vara trecută, un text de un scandalos rasism. Textul a fost publicat şi în ziarele româneşti. De ce nu i-aţi lăudat pentru acest „profesionalism", că tot ne vorbeaţi de el? D-şoară, d-şoară / mai mergeţi pe la... şcoală.

(Națiunea Anul III Nr.9(86) 29 FEBRUARIE–6 MARTIE 1992, pag. 5, semnat George URSA)

UN ÎNCEPUT DE DRUM PENTRU IDEEA NAȚIONALĂ?

• Institutele pe profilul ideii naționale sunt de mult timp o realitate în țările din jurul României. Nu mai departe decît vecina noastră, Ungaria, are patru astfel de institute – şi unul **central** care studiază şi propune modele pentru o posibilă viitoare configurație statală a Dunării mijlocii. În ceea ce ne privește, avem Muzee Naționale, Bancă Națională, Academii şi universități naționale, teatre de asemenea – dar ideea națională este vag urmărită în aceste instituții. Românii din diasporă s-au organizat, din acest punct de vedere, mult mai simplu: acolo unde există comunități româneşti solide există, de obicei, şi centre de românistică, unde se studiază, din afară, problema românească. Interesul pentru istoria românilor a crescut, în ultimul timp, în afara țării. Dl. **Keith Hitchins** - prieten, de altfel, al românilor – [elaborează], din America, un tratat de istorie a României moderne (1774 – 1947), carte de peste 1.000 pagini ce se va publica şi la noi. Dl. **Viorel Roman** [concepe], din Germania, o istorie a ideii fanariote în România, trei volume cu un total de circa 1.000 pagini, pe care, deasemenea, o vom avea în limba română. Istorii parțiale ale României ori ale unor partide politice româneşti au apărut, deja, în librăriile noastre – precum şi istorii ori panorame a revoluției din decembrie 1989. O coordonare a acestei pasiuni față de fenomenul românesc lipseşte înăuntru – şi, se pare, nici în afara țării nu este urmărită cu insistență. Este, să zicem, un interes spontan – pe care, oricum, trebuie să-l consemnăm ca atare, adică să ținem cont de el ca fenomen exprimat în litera tipărită a cărții. Iată de ce un Institut de Românistică este atât de necesar astăzi. Fie şi numai pentru a înregistra aceste producții editoriale externe ce au în centrul atenției istoria

României – şi un asemenea institut îşi găseşte rostul. El va trebui să adune inteligențe ceatoare interne care să răspundă zecilor de provocări din afară; provocări ce nu au, în majoritatea cazurilor, bune intenții. El, acest institut, va trebui să trezească din amorțire şcoala de istorie românească, să-i pună la lucru pe istorici, să-i unească într-o idee constructivă comună, aceea de a apăra trecutul poporului român. Eminescu a spus-o: iubirea de patrie, patriotismul, nu înseamnă iubirea gliei, a brazdei – ci iubirea trecutului românesc. O asemenea deviză ar sta bine pe frontispiciul Institutului de Românistică ce se vrea înființat cu participarea Vetrei Românești. Trebuiesc atâtea; dar, mai întâi de toate, oameni de caracter, bărbați adevărați care să reimpună iubirea de trecut ca normă, ca măsurariu al studiului istoriei. Să urmărim inițiativele care se derulează în acest sens, şi să le urăm scop bun.

• **INSTITUTUL PENTRU ROMÂNISM.** Vineri, 24 ianuarie 1992, a fost însrisă, la Tribunal, o instituție cu ambiții mari: **Institutul Național pentru Românitate şi Românism**. Preşedintele acestei instituții este dl. Romulus Vulpescu. Instituția porneşte la drum aproape fără sediu. Scopul ei? Conservarea, unirea, întărirea, dezvoltarea culturii şi românității din lăuntrul granițelor actuale şi din întregul areal balcano-danubiano-pontic. Enumerăm obiectivele ce trebuiesc atinse, nu înainte de a aminti numele câtorva din cei 21 de fondatori. Iată-i: prof. Ioan Călin, cercetător ştiințific Gh. Stroe, conf. dr. Gh. D. Iscru, scriitorul Romulus Vulpescu, criticul Mihai Ungheanu [acesta s-a dezis public într-un nr. din „România Mare" de această onoare], istoricul dr. Augustin Deac, g-ral Ioan Şuța, prof. Gh. Stepănescu, prof. Ilie Bădescu, George Ursa – ziarist etc. Obiectivele ce şi-au propus fondatorii şi inițiatorii acestei acțiuni sunt vaste: editură, revistă. Sediul va avea săli unde să se poată ține prelegeri şi comunicări ştiințifice, unde să se organizeze dezbateri şi unde – în primul rând – să se educe o generație nouă de oameni, în putere, hotărâți să ne poarte identitatea în istrorie. Avem sarcina să creăm caractere, oameni muncitori, asceți ai

românismului. Românii trebuie să ajungă la conştiinţa că identitatea şi ţara lor trebuie păstrate şi întărite. Se impune cu necesitate crearea unei catedre de educaţie istorico-politică a românilor, de educare a oamenilor tineri, pentru a deveni **învăţători**. Prima grijă ca o acţiune să reuşească este aceea de a îndepărta papagalii amatori de vorbe late, afaceriştii şi vânătorii de funcţii, pe acei care, prin chiar apariţia lor printre noi, compreomit totul. Alte obiective sunt: de cercetare, editare, publicare de materiale referitoare la istoria şi cultura românilor, de rescriere a istoriei adevărate a românilor, de punere în evidenţă a falsurilor săvârşite de istoricii alogeni, comanditaţi de Komintern şi oculta mondială financiară. Pentru că ambele oculte au aceeaşi sorginte şi aceleaşi scopuri, dar folosesc metode diferite. Unii – ideologia diversionistă, alţii – finanţa şantajistă. De fapt, folosesc când o metodă, când alta. Un alt obiectiv – şi acesta decurge din cel de mai sus – este dezintoxicarea opiniei publice mondiale de otrava şi falsurile istorice vehiculate despre români de iudeo-maghearime, care, vedem bine, şi-i asociază pe ţigani şi lumpen-ul ţigănizat al Europei. Antiromânismul a devenit un curent aproape european; **central** şi **est - european** – oricum. Aşa cum Consituţia noastră are un articol care condamnă antisemitismul, tot aşa ar trebui să aibă şi un articol care să condamne antiromânismul. Numai că nu-l are! Un alt obiectiv este cercetarea ştiinţifică temeinică a tot ceea ce a fost şi este românitatea. Cercetarea tuturor manifestărilor noastre în istorie; rezultatele acestor cercetări de ordin istoric, etnografic, arheologic etc. vor fi publicate. Va trebui să publicăm, apoi, cărţile acelor înaintaşi care au merite culturale pe acest tărâm (românism). Aceasta, pentru a pune la îndemâna tânărului cărţile de căpătâi ale românităţii. Revista ce se va edita va face, şi ea, faţă exigenţelor luptei care se anunţă. Un obiectiv prioritar va fi influenţa factorului decizional, total dezinteresat faţă de ceea ce numim românitate. În acest scop, se va crea un grup logistic apt să modifice concepţia instaurată la nivelul Puterii: aceea a lui „lasă-mă-să-te-las"! O sarcină ingrată, dar

necesară, va fi aceea de redefinire a noţiunilor şi termenilor consideraţi „compromişi". Ei au fost compromişi cu bună ştiinţă şi, de aceea, este utilă elaborarea unui dicţionar al noţiinlor zise copmromise şi să explicăm modul cum au fost deturnat sensul lor real în istorie, politologie, sociologie, psihosociologie, ideologie etc.

Institutul este un institut similar cu altele pe plan mondial: Institutul de germanistică, hispanistică, ungaristică etc. Nu e cazul să ne formalizăm; cu toate că, probabil, schelălăiala ocultei va face zgomot, după obiceiul ei. Dar suntem hotărâţi să mergem înainte!

(Naţiunea Anul III Nr. 9 (86) 29 FEBRUARIE – 6 MARTIE 1992, pag. 6, semnat George URSA)

„SFETNICUL DE TAINĂ"

Cum se face, cum nu se face, problema cu agricultura se dezbate în ultima zi a unei săptămâni parlamentare şi aşa scurte (16 – 19 februarie 1992). Prezenţi: 261 deputaţi în Adunarea Deputaţilor, Absenţi: 131. Numai că, înainte de a fi ascultat **Raportul** d-lui ministru al Agriculturii, Petre Mărculescu, s-a „discutat" (vorba vine) pe marginea celor afirmate de dl. Radu Câmpeanu privitoare la forma de guvernământ. Dl. deputat Petre Ţurlea a fost grav ca de obicei, iar dl. deputat Ştefan Cazimir...[„vesel"]. Ei bine, d-sa ne-a spus că „favoritul şi sfetnicul de taină (al regelui Mihai – n. n.) va fi... Ştefan Cazimir, ca unul ce a combătut energic întoarcerea lui pe tron". Dar „singura lui îngrijorare" (a d-lui Şt. Cazimir) este că „în loc de rege vom avea o regină". Acest incident de început al dezbaterilor de miercuri 19. II. 1992 a fost aplanat de intervenţia d-lui deputat Victor Surdu. O consider şi eu de bun simţ şi o redau în esenţă. Zice, dl. deputat Surdu: „să considerăm declaraţiile d-lui Câmpeanu ca un fapt divers" şi să nu uităm că „Guvernul actual este format din F. S. N., P. N. L., Mişcarea Ecologistă, P. D. A. R. şi

răspundem de tot ceea ce se întâmplă în țara asta". Încheiate aceste „incidente" s-a trecut la problemele de pe ordinea de zi: agricultura, Legea audiovizualului şi alte câteva mărunţişuri, plus pauza de rigoare. Ce putem reține din cele prezentate de dl. ministru Mărculescu?: 1) 28.000 de tractoare sunt în proprietatea țăranilor; 2) Acestea au peste 7 – 8 ani şi unele chiar peste 10 ani de funcționare; 3) Produsele industriale s-au scumpit de 10 – 20 ori, cele agricole doar de 7 – 8 ori. Exemplu: un cauciuc spate tractor costa 2.400 lei, acum costă 45. 000 lei. Un ou costa 1,80 lei, acum 13 lei. Deci, ...„potcoavele" unui cal, pe țăran îl costă un sac de grâu; 4) Agricultura are 108.000 tractoare, când necesarul este de peste 200.000. Şi aşa au fost înşirate toate: lipsa legislației, lipsa autorității publice, lipsa îngrăşămintelor chimice şi produselor industriale, haos juridic, dezmembrarea rapidă a CAP-urilor şi a altor forme a agriculturii de stat. La bunul mers al agriculturii, să nu uităm, concură **n** ministere. Şi de aceea, dl. ministru cere să fie chemați **toți** aici şi interpelați. În încheiere, dl. ministru ne-a adresat un îndemn mobilizator: „întreg neamul să facă cea mai înțeleaptă politică agricolă. Politica pâinii!" Să facă! Au urmat interpelările: sunt distruse perdele de protecție (liziere, păduri, pădurici), ne apropiem de un dezastru ecologic de proporții. Livezi de cireşi şi nuci sunt făcute una cu pământul şi puse pe foc. Se practică prețuri duble la motorină, în Minister se face politică P. D. A. R., îngrăşăminte chimice nu se fabrică decât la Slobozia şi prețul unui kilogram este de 37 lei etc. Dl. ministru Mărculescu a negat că se face politică P. D. A. R. în Minister...

Viu discutată a fost *Legea audiovizualului* şi aşa – numita Hotărâre a Guvernului nr. 59, cu privire la alegerea vice-primarilor. Legea audiovizualului n-a fost votată de grupul parlamentar U.D.M.R., pentru că art. 12, în forma în care a fost votat, împiedică „stimularea spiritualității dintr-o anumită zonă", „este o lege discriminatorie lingvistic" etc. Se înțelege, s-a invocat democrația finlandeză şi belgiană de către discursomani. Dl. Octavian Căpățână a cerut să fie invocată şi

„democrația ungară". Aşa am aflat că această „democrație" oferă 25 de minute în zilele lucrătoare pentru fiecare minoritate şi 15 minute sâmbăta. „Democrația originală" a românilor oferă 3 ore pe săptămână minorității maghiare pe postul național şi pe posturile locale, har domnului, din belşug! Totuşi, dl. Zsonda Attila a prezentat protestul şi „nemulțumirea" U.D.M.R.-ului, anunțând că „grupul nu va vota textul"... Aşa au şi făcut, nu l-au votat. Să le fie de bine.

(Națiunea Anul III Nr. 9 (86) 29 FEBRUARIE – 6 MARTIE 1992, pag. 7, semnat George URSA)

«COMANDAMENTUL MOMENTULUI»

Ziaristul acreditat este un om incomod. Incomod ca persoană, incomod ca „funcție". Pentru că el vede ceea ce alții nu văd. De aceea aş dori să le atrag atenția d-lor parlamentari că zidurile, coloanele, ba chiar şi placa de marmură fixată pe zidul Adunării Deputaților sunt zgâriate cu inscripțiile soldaților de la pază şi protocol. Ce conțin aceste inscripții? De regulă: „A. M. R. 10, 15, 100, 200 zile!" Adică atât le-a mai rămas de efectuat din stagiul militar respectivilor „scriitori". V-am ruga să-i atenționați pe d-nii comandanți ai acestor ostaşi să-şi instruiască subordonații.

Dar să revenim la „ordinea de zi". Alegerile locale s-au încheiat, Convenția Democratică a câştigat atât cât a ținut-o punga, iar restul de partidulețe au „luat" ce li s-a dat. Zilele acestea (5 – 26 februarie '92) a condus şedințele un alt „prezident". Se înțelege că d-lui a trebuit să facă mereu apeluri de genul: „Rog, pe d-nii chestiri să mobilizeze oamenii pentru a putea trece la votarea legii; rog, din nou pe d-nii chestori să facă apel la d-nii deputați care se află la galerie pentru a putea trece la votarea legii". Destul de discutată a fost Legea pentru aprobarea volumului maxim de masă lemnoasă ce se va extrage din fondul forestier în 1992. Cel care a prezentat legea la Adunarea Deputaților a fost însuşi ecologistul Marcian

Bleahu. D-sa a cerut să se taie 16 milioane m. c. pentru că trebuie „să înțelegem comandamentul momentului". Tot d-sa a mai cerut ca autoritățile să aibă grijă să dea „drum privatizării în industria lemnului". Ei, ecologistul taichii, păi tocmai dragii de privatizați ne-au ras pădurile în perioada interbelică! Erau „români verzi". Unul și unul, din popor. E drept, nu erau ecologiști... Ecologiștii, pledând pentru tăierea pădurilor mai mult decât permit acestea, dracu' a mai văzut în altă parte decât în România. Patetică în favoarea ocrotirii pădurii mi s-a părut intervenția d-lui deputat Radu Ciuceanu. După d-sa, pădurea este „coloana vertebrală a existenței nostre istorice", este „primul pulmon al unei națiuni". Iar tăieriler să se „facă după posibilitățiile de regenerare ale pădurii, nu după pofta de jaf a unora". Pentru că „toate aceste jafuri se fac dacă nu sub oblăduirea autorităților, atunci mizând pe indiferența lor". Numai că, „noi, cei de aici, nu ne vom angaja în hotărâri antinaționale" a spus dl. deputat despre sine și colegii din Cameră.

Iar la adresa d-lui ecologist pledant pentru defrișări, a folosit următoarea frază: „Încep să regret că l-am salvat din zăpadă în 1947"... Cu toate intervențiile **anti**, volumul cerut de dl. ministru al mediului – Bleahu -, 16 milioane metrii cubi, a fost aprobat.

La interpelările de marți, trebuie să scot în relief apelul *„Asoiciației pentru Cultul Eroilor din Miercurea Ciuc"*. Această Asociație face parte din *„Fundația Culturală Științifică Miron Cristea"* din aclași oraș. Asociația a cerut Adunării Deputaților prin dl. deputat Oancea, să analizeze actele de profanare a monumentelor din jud. Harghita și să oblige aurorițățile locale să refacă monumentele profanate sau distruse de localnicii extremiști, să treacă la dărmarea monumentelor străine de istoria României, ridicate în cinstea armatelor care au luptat contra armatelor noatre. Monumentele românești distruse sunt la Ditrău, Frumoasa, Sânmartin etc. Cimitirele eroilor neamului sunt menținute într-o stare jalnică iar în unele localități, precum Lazărea, există monumente cu inscripții și hărți ale altui stat. Autoritățile știu că Prefectul Pataky Imre refuză categoric să

aducă cinstirea cuvenită acestor monumente și cimitire românești, în schimb încurajează prin atitudinea lui distrugerea lor? Se pare că nu! Ba, mai mult, dl. Pataky se asociază, ca **autoritate românească,** la sărbători anti-românești (Dar, despre aceasta, pe larg, într-un număr viitor al gazetei). Este trist să constați dispariția mândriei naționale la unele autorități centrale în drept să ia măsuri! Aferim, d-lor guvernanți și parlamentari! Deveniți autoritate și trageți la răspundere pe toți cei ce încalcă buna cuviință și interesul național!

(Națiunea Anul III Nr. 10 (87) 7 MARTIE – 13 MARTIE 1992, pag. 3, semnat George URSA)

SIMPOZION pentru Agricultură

Vineri, 28 februarie 1992, *Academia de Științe Agricole și Silvice* împreună cu *Societatea inginerilor Agronomi* a organizat un simpozion național cu tema **Pentru o strategie a dezvoltării agriculturii românești.** Pe lângă cei enumerați mai sus, a participat ca organizator și filiala București a Uniunii **Vatra Românească** (Valentin BORDA, Sabin FĂGĂRĂȘANU, conf. univ. dr. Traian BÂNDILĂ). Lucrările simpozionului au fost deschise și conduse de dl prof. dr. docent ing. Tiberiu MUREȘAN, președintele *Academiei de Științe Agricole și Silvice*. D-sa a prezentat comunicarea **Strategia cercetării științifice – baza dezvoltării agriculturii românești.** Au urmat alte comunicări, cum ar fi: **Resursele financiare și folosirea lor națională – factor generator în dezvoltarea agriculturii românește** (de dr. ing. Ion BOLD, doctorand ing. Gh. CRĂINICEANU, ing Virgil OPRIȚOIU); **Alternative și strategii de dezvoltare a agriculturii** (dr. ing. Serghie Hartia); **Strategia lucrărilor de îmbunătățiri funciare** (dr. ing. Ioan PLĂTINEANU) etc. Comunicările și-au propus să abordeze și să soluționeze problemele agriculturii românești. Să reținem, toți – și oameni de știință și profani în ale agriculturii – că fiecărui locuitor îi revin 0,4 hectare de pământ arabil și că de la

Burebista (cel puțin așa arată documentele istorice) și până în anul 1989 **am fost numai țară exportatoare** de produse agro – alimentare. Acum am devenit țară importatoare. Luați deci aminte, domnilor guvernanți dornici de a intra în Europa.

(Națiunea Anul III Nr. 10 (87) 7 – 13 MARTIE 1992, pag. 5, semnat George URSA)

UNDE „SE LEAGĂ CUREAUA"?

Nu pot omite o **laudă** la adresa unui domn („**militar**" – s-a recomandat el în discuția cu mine) care vrea să facă căprărie cu noi, ziariștii. E dreptul 'nealui să ne pună la punct. „Scrie pe ecusonul de acces că ziariștii au acces doar în holul Adunării Deputaților?" Scrie! Atunci, ce căutăm noi – golănașii de la gazete – în alte locuri? Îi zicem d-lui cu „diciuplina", că a zăcea în holul din fața Camerei ne va împiedica să luăm contact cu d-nii deputați. Dacă aceasta se urmărește, atunci scopul a fost atins. Poate dl. avea ceva anume cu mine, unul din cei mai modești condeieri. De ziariștii de la publicațiile maghiare, de ce nu s-o fi luat? Aceștia stau tot timpul în loja rezervată senatorilor și deputaților U. D. M. R. fără ca dl. cu „diciuplina" să-i deranjeze. Bravos, d-le.... militar!

Luni, marți, miercuri, camerele „s-au aflatără" împreună la muncă. Cauzele au fost: Bugetul și Hotărârea privind Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului. Bugetul pe 1992 a dat, din belșug, bătaie de cap d-lor parlamentari. Dl. ministru al Bugetului, Fl. Bercea, ne-a propus, după discuții cu ... F. M. I., Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvolate și alții de acest gen, o „variantă a creșterilor zero", drept viitoare strategie economică de dezvoltare; consumul să-l menținem la cota anului 1991 și să „prevenim apariția unui nou blocaj financiar". Bugetul supus discuției este „un buget de austeritate". Deficitul este de ....89 miliarde lei. Ne-a mai propus dl. ministru al Bugetului și alte lucruri „încurajatoare", dar nu le mai enumăr. Vorbitorii – deputații, senatorii – care au urmat la tribună au spus lucrurilor

pe șleau. Bugetul nu e „de austeritate", ci este un **ceva** care „nu poate fi etichetat nici ca buget al sărăciei". Ce facem cu deficitul? Nu-l putem rezolva prin „emisiunea de bani prin acoperire", așa că, soluția ar fi ori un „împrumut intern", ori un „împrumut extern". Dar numai plata dobânzii la aceste împrumuturi va dubla deficitul într-un an, un an și jumăte. Concluzia: nu putem să „antrenăm un bulgăre pe care nimeni nu-l va putea controla". Ar mai fi o soluție: să se recurgă la depunerile la CEC ale populației. Numai că și această instituție se află în pregul falimentului. Dl. Vasile Gionea (P. N. Ț. C. D.) ne-a lansat lozinca salvatoare: „Avem nevoie de capital străin!" Ei, asta era don' Gionea! Deci salvarea românilor sunt „străinii". Numai că străinii nu vor să ne dea. De ce oare? Vă spun eu! 1) Nu sunt național-țărăniștii, U. D. M. R.-iștii și monarhiștii la putere; 2) N-am făcut alegeri democratice (locale, generale, prezidențiale); 3) Nu am făcut referendum pentru forma de guvernământ; 4) Nu am dat „drepturile omului" și autonomie Transilvaniei; 5) Nu am desființat granița de la vest; 6) Dăm prea mulți bani pentru S. R. I. și Armată; 7) „Străinii" d-lui Gionea ne-au spus că „legi bune aveți pe hârtie, le-ați avut și în trecut, dar nu le-ați aplicat". Păi, să le aplicăm, coane!

Hotărât – ca voce – mi s-a părut dl. deputat Vozganian (din partea minorităților – altele decât cea maghiară). Îl citez pe dl. deputat: „Discuțiile să se concentreze asupra bugetului"; „nu știm nimic, pe termen scurt despre politica României"; „politica fiscală nu se corelează cu ceilalți vectori economici"; țara se află în „nesiguranță legislativă"; 105 miliarde lei sunt repartizate sectoarelor neproductive. În încheiere, dl. deputat a punctat dur, stil Gabi Giurgiu: „Noi ne-am obișnuit să punem binele națiunii «deasupra», dar nu ne îngrijim și de «subvenție minimă pentru minorități»", „nu prevede nimic (bugetul!? – n. a.) pentru drepturile omului" și uităm (!) un lucru: „cureaua se leagă în jurul pântecului, nu al grumazului". Cred că ați înțeles, d-lor români! Delegatul P. U. N. R. (dl. Dumitru Pop) a fost boicotat să-și prezinte discursul, pe motiv că mereu făcea

referințe la anul 1989, în detrimentul anilor 1991 şi 1992. Dar dl. deputat spunea lucruri adevărate, dar urechile majorității erau înfundate. Să reținem ceea ce a spus dl. deputat şi să medităm: „Anul 1989 a ajuns – spre ruşinea noastră – an de referință". Dar, în defavoarea actualei guvernări. Asta era problema!.

(Națiunea Anul III Nr. 11 (88) 14 – 20 MARTIE 1992, pag. 3, semnat George URSA)

PLĂTIM PRIMA ZI DE CONCEDIU MEDICAL?

Şedința Adunării Deputaților de luni, 9 martie. În această şedință, de la microfonul Adunării Deputaților, d-na deputat Eugenia Iorga ne-a spus să plătim neapărat prima zi de concediu medical, pentru că trebuie să „întemeiem" şi noi, „românii, - odată şi odată – un stat de drept". Domnii deputați, bărbații, nu s-au lăsat atât de uşor convinşi şi unul dintre ei a întrebat-o pr d-na deputat dacă „Franța ori Anglia etc. nu sunt state de drept!?" N-am putut afla, drept să vă spun... dacă sunt sau nu. Dar farfuridismul tinde să devină o boală generală a unor parlamentari. „Să dăm exemplul Europei!" Să dăm, dom'le! În toată tevatura pe maginea acestui articol cu plata primei zi de concediu medical, din viitoare lege a asigurărilor sociale de stat, plăcut-comice mi s-au părut cele ale unuia din inițiatorii legii: dl. deputat F. Baranny. Să nu plătim prima zi pentru că, până acum, am judecat numai în stilul „vai, săracul muncitor", „vai săracul om". Să mai judecăm şi invers de-acum înainte şi să ne gândim şi la „ce-o să facă **săracul** (sublinierea ns.) patron?" Adevărat, ce-o să facă el „săracul" plătind la concedii medicale muncitorului?! O să zică exact ce le-a zis dl. deputat Baranny colegilor d-sale: Stimați colegi, „nu vă lăsați furați de sentimente umanitare pentru că acestea sunt false". Votați, deci, contra primei zile de concediu medical al bolnavului. De ce-o fi stârnit acest articol pasinea oratorică a d-lor deputați? Habar n-am! Aşa bate vântul câteodată.

Rezonabile au fost punctele de vedere ale d-lui deputat Aurelian Dochia. El a privit raportul patron-angajat ca un raport contractual. Deci, să nu privim doar prin prisma că un presupus muncitor leneş vrea să-l păcălească pe un patron neprevăzător. Patronul să verifice dacă bolnavul e cu adevărat bolnav, iar deputații să se gândească înainte de a vota că, prin votul lor, bagă „mâna-n buzunarul celorlalți pentru că tot ei plătesc" asigurările sociale. Şi aşa, discuțiile, s-au lungit la nesfârşit. Şi ce frumoase sunt duelurile oratorice! Dar ce să vă mai spun eu în „cronică"? Aleg ceva dureros pentru națiune: ciocnirile sângeroase din Transilvania. Interpelarea pe această temă tragică a făcut-o dl. deputat Dumitru Teaci. El a cerut României să ia... atitudine. După ce muriră românii în 1989 – 1990 în Transilvania, a venit rândul Basarabiei şă-şi dea obolul de sânge românesc. Cred că nici Marea Neagră nu ne mai este prietenă în acest an de grație 1992!...

(Națiunea Anul III Nr. 12 (89) 21 – 27 MARTIE 1992, pag. 2, semnat George URSA)

BLÂNDEŢEA ROMÂNULUI / Dicţionar de idei dăunătoare (1)

Românul este blând! În blândețea lui a acceptat ca pe pământul lui să se aşeze toți ciumeții. Nu cred că există noțiune mai des uzitată la adresa noastră. Şi nu cred că există o noțiune care să ne fi adus mai mari deservicii naționale. Ea a fost impusă de oamenii de cultură care s-au ridicat din neamul nostru. Apoi alogenii şi-au însuşit-o şi o folosesc ca o armă împotriva noastră. Vin, ne dau o palmă, ne iau nevasta, ne iau porcul din bătătură şi ne zic – când vrem să ripostăm: „Nu puteți să ne plesniți peste bot pentru că voi, nu ştiți (?), sunteți blânzi ca mieii cu străinii. E o caracteristică națională a voastră!" Românul e blând, dar nu cu sine, ci cu alogenul, pentru că a aflat – în decursul istoriei – că acesta are rude la Ierusalim, la Țarigrad, la Viena, la Washington mai nou. El,

românul, nu are rude nicăieri. Asta miroase a laşitate. Prin această laşitate, prin această lipsă de vocaţie la eroism, ne-am salvat în istorie. Cu ce preţ? Pierderea neamului românesc din Pind la Marea Neagră, la Marea Adriatică şi Dunărea panonică, pierderea românilor dintre Tisa şi graniţa actuală, pierderea românilor din Nord, pierderea românilor din estul Prutului, grava amputare demografică din Transilvania. Nu trebuie să acceptăm astfel de noţiuni şi să ne supunem lor, aceasta însemnând inapetenţă biologică pentru istorie, pentru **viaţa de român**. Există animale blânde, care, pentru a supravieţui, împrumută caracteristicile animalelor răpitoare. Şi supravieţuiesc. Românul n-a învăţat de 2000 de ani că **blând** trebuie să fie cu ai săi (cu românii!) şi crud cu străinii care nu ne vor binele. Atât de **crud**, încât aceştia nici să nu îndrăznească să-i calce pragul. El e tocmai invers. Crud şi nepăsător cu ai săi, bestial chiar, deferent, şi **blând** cu cei ce-i doresc moartea istorică. Este dincolo de orice logică. Românul are o apetenţă uriaşă pentru autodistrugere. Deci, trebuie reeducat, îi trebuie schimbat sufletul pervertit de o propagandă abilă, dăunătoare însăşi existenţei lui ca român. Ridică fruntea, române, altfel dispari! Reia opera din perioada interbelică! Reia opera acelor tineri martiri de atunci. Arată că în ţara asta străinul nu poate face orice, chiar dacă are pe mână finanţa şi tunul cel greu al televiziunii. Ia pildă de la Israel! Prin cruzime şi bani îşi construieşte o ţară. Ia pildă de la unguri! Prin puseul de teroare din 1989 – 1990 te-a pus cu botul pe labe, române! Tu eşti blând! Teroarea ungurească în Ardeal e creatoare. Blândeţea ta – române – e dăunătoare pentru tine ca popor. Blând cu fratele, crud cu duşmanul! Iată deviza. Speranţa rămâne tineretul. Numai că în faţă s-au vârât boşorogii! Vor să facă politică. N-au făcut 51 ani de-ajuns, pe vremea lui Carol, Antonescu, Pauker, Dej - Groza etc. Le ajunge!

(Naţiunea Anul III Nr. 12 (89) 21 – 27 MARTIE, 1992, pag. 4, semnat George URSA)

BLÂNDEŢEA ROMÂNULUI / Dicţionar de idei dăunătoare (2)

Forţei trebuie să te opui cu forţa, fie ea şi spirituală. Martirajul este şi el o forţă. Dar martir nu poţi fi în casă, ci în piaţă. Ieşi cu florile la piept în **agora** să te sfâşie ungurul, dar fă în aşa fel, încât să vadă toată lumea că te-a sfâşiat. Prin aceasta ai săvârşit o operă pozitivă. Tu taci! Te pălmuieşte, taci! Aceasta nu se numeşte blândeţe, aceasta se numeşte prostie! Prost de blând! Astfel e numai mielul! Îl ocoleşte cuţitul din cauza aceasta? Nu! Dimpotrivă! Priveşte „neamul ales" şi învaţă. Omoară un arab un evreu? Evreul ucide 20 de arabi din care unul e lider de mâna întâi! Aţi avut exemplu chiar luna trecută. Cârâie ziarele occidentale că au fost încălcate „democraţia şi drepturile omului"? Nu cârâie! Mute sunt! De ce? Pentru că „neamul ales" e unit în Iahwe şi cameleonic. În Franţa îl cheamă Jean, în America John, în Germania Johan, în Ungaria Janoş, în România Ion. Şi ce-mi face Ion? El se angajează la ziar, la T.V., la bancă, la teatru, nu la plug (la plug te îndeamnă să te duci tu, române!) şi dirijează **propaganda**. Cu ea face din alb negru şi din negru alb. De unde să ştie lelea Saveta din Lupşa (Apuseni) că reporterul Ion e de fapt **chinezul** Janoş, ori **chinezul** Ion. Nu ştie! Iată rolul cameleonismului. Aşa că **blând**, egal prost. Adică un om care nu se ştie folosi de existenţă. Reconstruieşte-ţi sufletul, române! Măturăţi bătătura din suflet. Nu alerga la uşa străinului. Cu sticla colorată a fost cucerită America datorită blândeţii indianului. Blândeţe nu înseamnă să te laşi stăpânit economic. Dacă patronul este **chinezul** Ion, proprietar şi ziarist **chinezul** Janoş, reporter TV **chinezul** Johan, e clar că politica de blândeţe a ta, române, se reduce la aceea a servitorului faţă de stăpân. Or, aceasta, înseamnă acceptarea **nelibertăţii**. Înainte erai dependent ideologic de ocultă, azi eşti dependent economic de finanţa ocultă. Ambele te condamnă spiritual. Spiritual nu eşti liber să fii tu însuţi! Dumneata **eşti**... atunci

când deții atât puterea economică cât și puterea politico-culturală. Ori dumneata – române – renunți, din proprie inițiativă, la o parte a puterii – cea economică și culturală – în favoarea **investitorului**. Or, acesta – dacă nu este român – face propria lui politică, nu importă prin ce mijloace, care nu este românească. Nu poate fi! El face politica finanței – în cel mai bun caz. În realitate, el face politica etniei din care provine. Deci, e clar că, ea, nu poate fi politica ta, române! Orice națiune trebuie să dispună de cele trei „clase": clasa lucrătorului de pământ, clasa de mijloc și clasa conducătoare. Dacă clasele conducătoare (finanța, comerțul, mijloacele de informare, posturile de comandă și decizie) nu aparțin poporului pe care-l conduc, atunci sensul dezvoltării organice a acelui popor este deturnat în favoarea etniei din care provine clasa conducătoare. Iată de ce nu trebuie să fii blând acceptând acest sens al „dezvoltării", române! Acesta este sensul negativ al noțiunii și al realității. Poți fi blând și ești blând atunci când accepți dezvoltarea alături de tine a cuiva care nu-și propune să-ți falsifice și să-ți stingherească dezvoltarea naturală. Atunci când acel cineva întreprinde acțiuni care împiedică dezvoltarea propriei identități, blândețea față de acest soi de om și față de acest gen de acțiuni ale lui sunt dovadă de prostie și lașitate. Este o subminare a propriei tale ființe. Deci, fii blând ca un leu [și] nu ca un șoarece!

(Națiunea Anul III Nr. 13 (90) 28 MARTIE – 3 APRILIE 1992, pag. 6, semnat George URSA)

BLÂNDEȚEA ROMÂNULUI / Dicționar de noțiuni dăunătoare (3) *

Eroarea noastră cu „blândețea" – concept vehiculat până la sațietate de ziariștii fostului **Sărindar** masonic și preluat de ziariștii kominterniști de după cel de-al doilea război mondial –

*Serialul a fost întrerupt de conducerea revistei pentru că durea...

ne-a costat. Generația mea a crescut în apele acestui concept și a ajuns să-l creadă. La coadă, la carne sau ouă, pe vremea „regretatului odios", se așezau 200 de români. Veneau 5-6 țigani cu **pirandele** de rigoare și se postau direct la ghișeu. Studiau oamenii de la coadă. Apoi acționau în funcție de ceea ce studiaseră. Ori, o luau pe partea fals slugarnică: „Las-o și p'asta că-i borțoasă...", ori atacau brutal. Direct. Se vârau în față, înjurând și spunând măscării de-o inegalabilă trivialitate. Mai ales ele. Aceasta impunea. Dacă un românaș protesta, îl atacau. Lupește! Doar câte un adversar. Dacă nici așa nu le reușea manevra, atunci se luau la ceartă, se bălăcăreau între ei și, la un moment dat, se opreau iar țigăncile trânteau o frază ciudată: „Hai, mă, ce vreți, să ne certăm între noi, să râdă românii de noi?". Tonul cu care era spusă fraza era atât de straniu, atât de **neloial** că îți dădeai imediat seama ce ură și ce dispreț poartă în ei acești falși milogi care ne luau carnea pe vremea lui Ceaușescu, iar azi ne vând **ciunga** din spatele dughenelor înșirate prin parcuri și pe marginea șoselelor. Acest soi de „blândețe" a noastră față de ei aș numi-o **blîndețe cotidiană**. Omul – românul – stă pe marginea șanțului și „bârfește" trecerea istoriei pe drum. Iar pe sine se denigrează ca etnie, la o palavră cu un vecin: „Uite-l, mă – zice el – românul acela e desfăcut la curea. Vai de capul lui! El vrea să ne conducă? N-are nasturi la cămașă!" Asta e ceea ce a înțeles el dintr-un **erou**. „Uite, zice, Dan Iosif e descheiat la haină. N-a avut servici!..." Și râde. „Ești hoț și leneș!" îl apostrofează un Janoș Tokai. „Hă, hă, hă!" – răspunde el. „De ce furi?" – îl întrebi. „Românu-i hoț!" îți răspunde. **Și el, care-ți răspunde, e român**. Inacceptabil! Îți vine să te spânzuri de atâta „blândețe". „Dar bine, române, despre tine e vorba!! Cum poți accepta să te **autoflagelezi verbal**, să practici **furtul** și să consideri că acest **fapt e normal și anormal** ar fi **să nu furi!**" „Prostul face politică, iar deșteptul bani!" – îmi spunea un deputat, nu de mult. Nu se pune problema **cum faci** politică și **cum faci** bani, ci că **faci**! Noi românii am deveni **oameni**

adevărați abia atunci când he-am schimba sufletul. Când am practica cinstea, credința în Dumnezeu, loialitatea, fidelitatea față de conducător, munca dreaptă etc. împotriva căpătuielii imediate. **Cultivați jertfa** ca mijloc de regenerare morală a neamului nostru. Un furt, o hoție, te îmbogățesc momentan, dar îți subminează capacitatea viitoare de a trăi altfel decât trăiește **un hoț**.

(Națiunea Anul III Nr. 14 (91), 1992, Aprilie 3 – 10, pag. 6, semnat Nicolae VEGA)

„SCRISORILE" UNUI VIZIONAR

În Editura EUROPRESS, sub îngrijirea d-nei Rodica Şerbănescu şi a d-lui Nicolae Copoiu a apărut cartea **„Scrisori din emigrație"**. Autor: **Pamfil Şeicaru**. Srisorile sunt adresate regretatului istoric Radu Valentin între anii 1974 – 1980. Citiți-o şi meditați, dragi compatrioți: „Simțul de răspundere trebuie să fie cât mai activ" la români; „Cât mai puțină propagandă ideologică şi cât mai multă propagandă pentru produsele româneşti". Între aceste două sfaturi, în aparență minore. Pamfil Şeicaru ne învață care va fi situația noastră geopolitică în cazul în care, natural, se va impune Germania. Rusia săvârşeşte erorile Germaniei lui Hitler şi se va prăbuşi pentru că „mobilizează cu o impetuasă inconştiență viitoarea mare coaliție... Aştept finalul Ursului. Oceanul Indian, Angola, frontiera cu China şi caută noi puncte de provocare. Exact beția lui Hitler". Aceste cuvinte au fost scrise în 1976. Dar noi, românii, să nu ne culcăm pe-o urche şi să ne gândim că „nu putem avea nici o încredere în diplomația de scapeți a Europei încă libere şi cu atât mai puțin a Statelor Unite. Spre norocul nostru, s-a intuit încă din 1960 că unica speranță ce-o avem este legătura de prietenie cu China".

„Geopolitica – mai scria cunoscutul panfletar şi ziarist român dintre cele două războaie, - este decisivă. Cum sper

să-mi deschid drum în publicațiile germane, voi putea să aduc mai mari servicii cauzei țării mele; să nu credem că Germania poate fi supusă unei absurde şi dezonorabile despărțiri... în Europa de mâine. Va fi un stat german care va reprezenta cam 85 de milioane de locuitori şi un potențial economic echivalent. Se adaugă şi canalul Dunăre-Rhin, ca să înțelegem importanța politică a Germaniei de mâine". Pentru sine îşi ia sarcina de a crea „o atmosferă favorabilă României". Şi aşa, pe fiecare pagină, aproape. Viziune exactă a viitorului lumii de azi între anii 1974 – 1980.

(Națiunea Anul III Nr. 12 (89) 21 – 27 MARTIE 1992, pag. 6, semnat George URSA)

ARMATA ŢĂRII NU TREBUIE SĂ CERŞEASCĂ / cronica parlamentară

• Faptul că cele două Camere au votat la unison amendamrntul cu suplimentarera bugetului destinat apărării, s-ar putea să aibă ca argument şi evenimentele din Transnistria. Deci, până nu primim o palmă – altă deficiență a românului: lipsă de prevedere a primejdiei până când ea nu apare! – nu reacționăm. Credem în vorbele goale ale propagandei de aiurea. Am crezut ani de zile în vorbele „Europei libere" despre existența raiului capitalist despre bunele intenții ale Occidentului față de Europa de Est etc. Şi când colo... ne-am trezit cu buzele umflate după 22 decembrie 1989. În războiul atipic armata este fosită în ultima parte a bătăliei finale sau nu este folosită de loc, decât ca mijloc psihologic de amenințare şi constrângere. Dar este totuşi... folosită! Şi pentru a putea fi folosită trebuie permanent întărită! Deci, unisonul deputaților şi senatorilor îl socotesc benefic de data aceasta. Deputatul P.U.N.R., dl. Dumitru Pop, a lansat o frază cu efect: „Armata țării nu trebuie să întindă mâna la acte de caritate". Aceasta, ca o replică la faptul că unii deputați şi

senatori propuseseră inițierea unui timbru, a unei colecte etc. pentru înzestrarea armatei. Or, așa s-a procedat numai în vremea potlogarului Carol al II-lea, regele cel mai dezastruos pe care l-a avut acest popor de la Dunăre. În favoarea aprobării, suplimentării bugetului pentru armată au pledat toți liderii grupurilor parlamentare din cele două camere. Un deputat (P.N.L.) a fost chiar patetic – deși dezlânat în argumente – în pledoaria sa pentru întărirea armatei. Trebuie să știm că „crivățul nu s-a liniștit" și cu excepția d-lui ministru g-ral lt. Niculae Spiroiu – ne zice deputatul – nu s-au prea văzut minișrii prezenți la dezbaterile articolelor Legii Bugetului. Ce să mai vorbin de acei deputați și senatori absenteiști? „Noi discutăm cu băncile goale problemele bugetului..." – spune dl. deputat P.N.L. Așa a fost! De bună calitate în favoarea suplimentării bugetului apărării a fost intervenția d-lui deputat Ioan Alexandru (P.N.Ț. - C.D.). În esență, domnia sa a spus: „Problema bugetului armatei nu privește un partid ci poporul român. În numele P.N.Ț.- C.D. sunt de acord cu suplimentarea bugetului..." Dar să nu ne gândim doar la burtă și la tehnica de luptă, ci și la „înzestrarea spirituală" a soldatului și ofițerului. Educația spiritual-sufletească a ostașului are un rol capital în puterea lui de luptă. Biserica, școala, armata sunt cei trei stâlpi. Pentru a nu se nărui, le trebuie hrană fizică, dotare tehnică și hrană spirituală creștină, zice poetul. Deci, banul atribuit de Parlament trebuie investit cu folos.

• Tot la unison s-a căzut și cu privire la necesitate creării și finanțării unui Departament al Informațiilor. Inițiatorul amendamentului (dl. senator Vasile Moiș) îl dorea subordonat primului ministru. Dl. deputat Dan Lăzărescu (P.N.L.) s-a declarat întrutotul deacord cu acest amendament propus de senatorul Moiș pentru că, a spus domnia – sa, se confirmă și azi că „România este atacată de o sută de ani de o propagandă insidioasă". Ei, vedeți d-le deputat?! Tocmai **aliatul** dv., U.D.M.R., e unul din cei ce practică și azi „o propagandă insidioasă" contra României. Dar, de... e bine că ați fost de acord cu crearea acestui deprtament chemat să

„îndeplinească o sarcină esențială privind viitorul României". Cei care s-au opus – se înțelege, nu în principiu – au fost d-nii finanțiști. Domniile lor ne-au comunicat solemn: „Nu există bază legală de operare", întrucât departamentul n-a fost creat, încă, prin lege etc. Birocrația ne mănâncă exact când nu trebuie și ne favorizează, la rele, când ar trebui să ne împiedice. Fraților deputați și senatori! Rolul cuvântului informativ e tot atât de puternic ca și rolul celorlalte componente ale apărării. Orice țară, orice popor este în permanență în război. Informația este componenta necesară în luarea deciziilor.

(Națiunea Anul III Nr. 13 (90) 28 MARTIE – 3 APRILIE 1992, pag. 3, semnat George URSA)

ACELEAȘI INSCRIPȚII!

Fiind în trecere prin orașul Arad „m-am plimbatără" pe binecunoscuta arteră principală. Ea și-a schimbat de multe ori numele, dar toată lumea îi spune „**Corso**". De ce? Nu știu! În orice caz, este doldora de istorie. Asta dacă te iei după clădirile unde-și au sediile partide, partiduțe și organizații. Lângă Primărie, chiar că sunt o grămadă: „*Balgarsku Palkešku Društvu*" cu **leul** Bulgariei pe firmă; „*Uniunea Democrată a Sîrbilor din Arad*"; „P.A.C."; „U.C.D." și... „F.N.S." Pe sediul F.S.N. este desenată o zvastică. Aberația mai aiuristică, rareori mi-a fost dat să văd dacă te gândești că în fruntea F.S.N. se află un... evreu (nu în Arad, evident). Dar unde or fi organizațiile și partidele mai de suflet ale ardelenilor?! Le-am găsit și pe acestea! P. U. N. R. se află și el pe strada zisă „Corso", la nr. 71, într-un apartament, nu ca „persecutatul" U.D.M.R., care-și are sediul în clădirea unde locuiau foștii primi-secretari (De altfel, joi 19. III 1992, s-a putut vedea cu ce clădire sunt „persecutați" bieții de ei chiar în București!). Uniunea Națională „**Vatra Românească**" are un sediu pe „Corso" și unul pe... Ecaterina Verga la nr. 9. Cel de pe „Corso"

este modest, dar deasupra flutură tricolorul; sub el un îndemn „**Unește, Doamne, poporul român!**". Și aici e desenată (zgâriată în perete) o zvastică și scrisă , cu spray, o lozincă „Jos securiștii!" Ei, ca să vezi?! Băieții ăștia cu spray circulă prin România ca la ei acasă. N-am văzut o inscripție, de când umblu prin țară, cu următorul conținut: „Jos hungarismul!"; „Jos segregaționismul hungar!"; „Jos sionismul!" etc. Oare de ce? Ar fi firesc; doar, după spusele lor, sunt „persecutați" bieții de ei!

(Națiunea Anul III Nr. 13 (90) 28 MARTIE – 3 APRILIE 1992, pag. 4, semnat George URSA)

CHIAR AȘA?

În fiecare an – a devenit obicei deja – la 15 martie este umilită și îngropată pe teritoriul României memoria și jertfa eroilor de la 1848 – 1849 din Transilvania. Nu vom înceta să amintim unei autorități nătăflețe că este inadmisibil să fie sărbătoriți de alt stat și de altă etnie, pe teritoriul României, niște criminali și ucigași de români. Kossuth Lajos este unul dintre cei mai mari criminali din istorie. La fel – așa-zișii „generali" sărbătoriți de alde Rudas Ernö cu steaguri ungurești și coroane de flori pe teritoriul României. Domnule președinte, domnule prim-ministru, domnilor președinți ai Parlamentului României, vă voi amintii an de an, la 15 martie, dacă nu veți lua măsuri să nu se mai sărbătoarească memoria criminalilor pe teritoriul României că, la 1848, **ungurii, sub conducerea lui Kossuth și a „generalilor" executați la Arad, au ucis 40. 000 (citește patruzeci de mii) români „proști" și peste 200 de fruntași ai acestui popor „puturos", au ars peste 220 de sate românești, au distrus Biserici Ortodoxe și au început opera de ungarizare forțată** – „prin foc și sabie" – a **românilor de la Est de Tisa.** Chiar atât de lașă ești, autoritate românească, atât de laș ești, Parlament român? Ce țară din lume permite sărbătorirea criminalilor în chiar țara victimă a acestora?

(Națiunea Anul III Nr. 13 (90) 28 MARTIE – 3 APRILIE, 1992, pag. 4, semnat G. SURU)

CONVENȚIA, CONVENȚIA!...

Convenția Națională a F. S. N. (27 – 29 martie 1992) a avut de toate: preludiu (ziua de 27. III. 1992), punct culminant (sâmbătă, 28. III. 1992) și katharsis (duminică 29. III. 1992). A fost, în primul rând, „convenție" – spectacol. Istoria României în mișcare. Pasiunile s-au dezlănțuit, replicilee dure s-au succedat – și de-o parte și de cealaltă. Nimeni n-a rămas dator cuiva, nici o fracțiune n-a rămas datoare față de cealaltă. Organizarea, bufetul – cu prețurile piperate -, ghivecele de flori de la masa prezidiului, adunarea delegaților, insignele și pliantele de rigoare etc. ne-au demonstrat nouă – invitaților și presei – cât de greu este să formezi, să construiești și să conduci un partid politic, cât de important este spectacolul – de orice natură – în viața noastră politică. Convenția F.S.N. – din acest punct de vedere – a fost un spectacol reușit. Mai ales, sâmbătă, 28 martie 1992. Învingător, regizor, sforar, spadasin, orator și demagog, când era cazul, Petre Roman și **băieții**, grupați în jurul lui. Mie cel mai fascinant lucru, din această Convenție, mi s-a părut regia și demagogia sforăitor-civilizată a unora dintre vorbitori (Severin, Popa, Petre Roman chiar etc.). Au învins „oamenii hormonali" până la urmă. Și pacostea acestui partid au fost, și de data ceasta, femeile și o serie de vorbitori de-a dreptul caraghioși prin osanalele aduse d-lui Petre Roman. Altă pacoste – care a făcut parte din regie – a fost și trupa de aplaudaci condusă de unul cu păr alb și cu barbă, cu lozincile lor de tipul: „Comunismul a căzut / Sita s-a cernut" (???); „Nu vă supărați pe noi / Că am fost mai buni ca voi"; „Cinste și onoare / Comunismul moare!" „Petre Roman te-am votat / Numai tu să fi bărbat!" etc. În fine, sâmbătă seara,

târziu, a învins Petre Roman cu moțiunea sa „*Viitorul Azi*" (802 voturi pentru din 1253 votanți). Învingătorul și-a ținut cuvântarea de „învingător" spunând că victoria „Moțiunii" propuse de el este „o victorie pentru partidul care îmbracă cele mai multe speranțe ale poporului român". El a mulțumit „acelora care s-au bătut împreună cu el" deși a fost sfătuit „mai ales să fie cuminte, mai ales să se dea la o parte". Dar, dl. Petre Roman nu numai că nu s-a dat „la o parte", ci s-a pus în fruntea partidului, în pofida celor două „grupuri" moderat obiective în aprecierea politico-economică a României de azi Grupul pentru „Unitatea frontului" și Grupul pentru „O schimbare adevărată". Dar, vorba d-lui Petre Roman: „F. S. N.-ul are curajul de a se măsura cu sine însuși. El are forța să se măsoare cu el însuși!" Totuși, această „măsurare" nu-i dă dreptul „să excludă pe nimeni" din partid. Dl. Petre Roman este un om care declară ceva fără să clipească, fără să bănuiască urmările logoreei sale. S-a văzut aceasta vineri, când și-a prezentat „Raportul privind problmele actuale ale F. S. N.". Ce n-am auzit de acest „raport"? Tot ce pofteşti! Lucruri care contraziceau jumătate din viața și acțiunile politice ale d-lui Petre Roman. Românii trebuie să lupte „pentru eliminarea acelui levantinism, a acelei boierii de periferie" în favoarea adevăratei „boierii", occidentale probabil. De ce n-am făcut-o până acum? L-aș întreba pe orator. Pentru că – ne răspunde dl. Petre Roman – „n-am fost scutiți de invazii de la huni la bolșevici" (!!); pentru că, tocmai când ne îndreptam spre Occident, „comunismul a anihilat economia de piață", silindu-ne să trăim „45 de ani... în dictatura minciunii". Noroc că dl. Roman „a pus... mult suflet" și a învins „revoluția română" care, știe toată lumea, „este mișcare... spontană" de „eliminare a partidului comunist, agent al Moscovei" etc. Locotenentul care l-a secondat cu credință pe dl. Roman în „credințele" lui politice a fost cel pe care unii frontiști din sală îl numeau „ciobănașul" Severin. Alți liderii – au răspuns prompt celui cu „hunii și bolșevicii" (Domnii: Țurlea, Văcaru, Dumitrașcu). Cine e vinovat, pe lângă tancurile sovietice, de venirea lor, a

bolșevicilor? Paukerii și **neulanderii** din fostul partid comunist. Cel mai **serios** „grup" mi s-a părut cel care a adunat circa 261 de voturi. Iar dintre vorbitorii acestui „grup" d-nii V. Pasti și I. M. Paşcu. Oameni lucizi și perfect conștiienți de pericolele pe care echipa Roman se pare că le ignoră. Acest „grup" a prezentat moțiunea „**Pentru o schimbare adevărată a României**", adică o schimbare, o reformă profundă care ține cont de actuala noastră stare economico-politică, ține cont cu ce se pleacă la drum, ține cont de ceea ce se petrece cu noi în timpul schimbării... intervenția d-lui Dan Iosif a fost și ea tot în favoarea acestei „**schimbări adevărate**". Deși a spus lucruri dure cu un glas ridicat, el a fost ascultat de auditoriu în liniște. De altfel, el a declarat de la început că vrea să fie ascultat ca reprezentat al muncitorimii în partid și ca om, pentru că – a declarat el -, „n-am fluierat, n-am aplaudat, am stat în banca mea și am ascultat". Partidului i-a cerut să aleagă la conducere o „echipă tât de curată, încât un pahar de cristal să fie murdar pe lângă ea" etc.

Duminică – ultima bătălie. Cea privind candidatura d-lui Iliescu la președinția României. S-a ajuns la scene de încăierare spre deliciul cameramanilor și al presei scrise. Un senator adept al d-lui Petre Roman – din câte am înțeles – striga în spatele meu în derâdere: „Iliescu – P. C. R.!"... Cum dl. Petre Roman a intervenit pentru a preciza „nuanțele – declarației de susținere a d-lui Iliescu" – sala a luat foc și foarte mulți delegați au părăsit-o în semn de protest. Dl. Petre Roman a pierdut din mână conducerea adunării. Unii dintre cei prezenți au declarat că **problema Petre Roman** poate fi rezolvată numai de mineri*. Mă opresc aici, pentru că oricum spațiul mă împiedică să fac analize exhaustive. „Grupul" Roman a învins, acaparând conducerea partidului. Platforma „Viitorul Azi" nu are nici un adversar în viitorul colegiu de conducere al partidului.

---

*Cu circa cinci luni înainte de a fi debarcat. Petre Roman, de către aceştia. Ciudat...?

Puterea în partid este de acum în mâini sigure. Ideologia contează mai puțin. „Organizarea" a asigurat victoria. Pentru analiza Moțiunii „Viitorul Azi" și a concepțiilor politice expuse de oratori în timpul lucrărilor Convenției mai avem timp.

Consecințele dezbinărilor politice și luptelor partizanale din Sala Polivalentă au avut drept rezultat demisiile din grupul F.S.N. a unor parlamentari care candidaseră pe lista acestui partid la alegerile generale din 20 mai 1990. Doi deputați au trecut în Partidul Socialist al Muncii, iar dl- Petre Țurlea s-a declarat **independent**. La Senat, un număr important de senatori F.S.N. și-au prezentat și ei demisia din grupul parlamentar F.S.N. După aceste demisii, demisionații au făcut un pas înainte, creând un nou partid: **Frontul Salvării Naționale 22 Decembrie**. Ave Caesar (Petre Roman), frontiștii te salutant!

(Națiunea Anul III Nr. 14 (91), 1992, Aprilie 3 – 10, pag. 2, semnat George URSA)

„SUNT UNII COLEGI CARE NU-ȘI ASUMĂ VOTUL..." /Cronica parlamentară

• Banul ne dă multă bătaie de cap, tuturor, darmite parlamentarilor! – oameni mintoși de felul lor. Zic asta gândindu-ne - cum ar spune un demnitar - că „viața este mai vicleană decât orice logică". Dreptu-i! Poate de aceea **Legea Bugetului** se tot întinde pe zile întregi și deficitul bugetar tot crește! – bietul de el – prin suplimentări acordate de Parlament diferitelor sectoare de activitate. Așa că marți, 24 martie a. c., s-a prezentat și „Cercetarea științifică" purtând jalba-n băț. Să se dea 1% și acestui sector pentru a-l apăra mai „întâi din punct de vedere financiar" deși... „din fondul de 1% sunt duși în spate și unii care nu merită" (Emil Tocaci). Atmosfera în timpul dezbaterilor era lejeră. Unii deputați citeau în văzul lumii „**Prostituția**", alții se plimbă. Iar dl. președinte Marțian Dan îi

admonestează mereu cu frazele de rigoare bine cunoscute: „Sunt unii colegi care nu-și asumă votul! Participă în sală fără să voteze. **Vă rog să vă onorați mandatul!**". Cum-ne-cum dl. președinte îl ia la refec pe dl. Dinu Patriciu, la un moment dat. Dl. deputat se simte atins și se precipită, la microfon, contraatacând. Halal... Prea mare vânzoleală totuși în Camera Deputaților. Uneori e un zumzet ca într-o prisacă. Greu se înțelege ce se vorbește la microfon! Dar ținând cont de „fragilitatea democrației în raport cu totalitarismul" (dl. senator Szàbo) să nu fim chițibușari și găsitori de pete-n soare. Activitatea unui demnitar este deosebit de... încărcată, dacă ținem cont de imensa... dragoste de țară a celor aleși de popor să ne conducă. Deci fondul de 1% o să-l capete d-nii cercetători pentru că nu-i putem lăsa în voia soartei ținând cont că, altfel, pe „cei care vor vinde clătite ani de zile, pentru a-și câștiga existența, îi vom pierde definitiv" pentru cercetarea științifică. He-he-he, copii ai durerii! Iată-ne descoperind adevărul după ce am dat cu fruntea de pragul de sus. **Dependenței ideologice**, care era cum era, dar ne dădea pâine, îi urmează **dependență de finanță**, de finanța ocultă, care este mult mai dură și mult mai umilitoare. Amărâtul de savant și artist, din Est, e plătit mai rău decât un spălător de vase din Vest (La conferința F.S.N. a organizației din Municipiul București s-a pomenit de înfumuratul nostru actor Victor Rebengiuc că spăla vase în Israel pentru că era mai bine plătit decât pentru spectacol. Asta spune mult). Știți la ce va duce această neputință a Puterii și finanței românești față de omul de condei? La ceea ce a dus și înainte. La îngroșarea clientelei politicianiste. Omul de cultură, cercetătorul, va face anticameră la cluburile partidelor pentru a-i cădea o fărâmă în blidul totdeauna gol. La fel vor păți și ziariștii, și alți condeieri. De altfel fenomenul se și observă. Cohorte de condeieri fac anticameră să consemneze nimicurile debitate de Miron Cosma, de Tökes sau de cine știe ce obscur lider de organizație, a cine știe cărui partid din satul Cucuieți. Guvernul mondial este aproape realizat. Dezarmarea totală și generală

este poate şi ea aproape. Dar cine va conduce planeta? Banca Mondială?!... Ce mai poţi spune când vezi că se instaurează fără jenă pornopolitica în lumea contemporană şi noi nu facem excepţie de la acel curent?!

• Joi, 26 martie 1992, la orele 9,00, a avut loc şedinţa solemnă, comună, a celor două camere ale Parlamentului României dedicată marcării a 74 de ani de la unirea Basarabiei cu România (unire devenită azi amintire). Şedinţa solemnă a fost deschisă de preşedintele Senatului, dl. Alexandru Bârlădeanu, care a dat citire unui mesaj. Am reţinut că, azi, Parlamentul s-a întrunit pentru a „omagia împlinirea a 74 de ani de la unirea Basarabiei cu România" şi pentru a constata că „sufletul românesc este zguduit de faptul că dincolo de Prut sângele românesc se varsă". Unirea din 27 martie 1918 a „avut loc în plină ocupaţie germană şi a fost primul pas spre Unirea cea mare de la sfârşitul anului 1918. Ea a fost de scurtă durată, iar după 23 august 1944, românii au fost împinşi în sfera de influienţă a imperiului sovietic". Noi, azi, „suntem gata să le acordăm sprijinul nostru neprecupeţit" basarabenilor. Parlamentul îşi manifestă îngrijorarea faţă de „conflictul armat" din Transnistria, unde este „omorâtă populaţia paşnică, dar salută, totuşi, poziţia Ucrainei faţă de agresiunea armată înfăptuită de trupe ce ascund un scenariu; Parlamentul României susţine dreptul legal al Moldovei... şi azi omagiază un act istoric dar are convingerea că el cuprinde un mesaj pentru viitor". **Declaraţia Parlamentului** care a marcat momentul a fost citită de dl. senator Vasile Moiş şi elaborată, în unanimitate, de preşedinţii celor două camere împreună cu liderii grupurilor parlamentare. Frumos! Numai că noi sărbătorim un eveniment ale cărui consecinţe au fost anulate o dată, la 28 iunie 1940, şi a doua oară la 23 august 1944 şi apoi „definitiv" în februarie 1947. Azi există totuşi ceva speranţe pentru o posibilă reunificare.

(Naţiunea Anul III Nr. 14 (91), 1992, Aprilie 3 – 10, pag. 3, semnat George URSA)

OAIA, TOPORUL ŞI FOCUL!

Mai ales de la Braşov, către graniţa de Vest, ard lanurile cu coceni de porumb, ard păşunile cu iarbă uscată, ard pădurile de pe marginea râurilor şi de pe lângă calea ferată. Sunt doborâţi la pământ pomii de protecţie de pe lângă drumuri. Dar cel mai dezolant peisaj văzut de mine a fost cel din zona Copşa – Mică – Micăsasa - Valea Lungă. Totul este înnegrit de fum. Dealurile sunt golaşe. Ici-colo mici pâlcuri de tufişuri de porumb, muri şi iarbă. Ici-colo câte o salcie şi doi-trei plopi. Aşa era înainte. Numai că, vineri 13 martie 1992, dealurile dintre Copşa Mică, Valea Lungă şi mai departe, ardeau. Fum gros bântuia zona. Sute de ţărani tăiau tot ce era, pom mai gros ca degetul, puneau în căruţă şi cărau acasă. Foc şi topor pentru tot ceea ce poate produce frunze şi oxigen. Oare chiar a înnebunit lumea? Într-un asemenea peisaj, cum e cel din zona Copşa Mică, chiar să nu priceapă ţăranul (sau ce-o fi el) rostul unui plop pe marginea drumului, rostul unui tufiş, rostul pădurilor de pe dealuri şi de pe lângă râuri? Chiar atât să se fi bicisnicit? Oameni ai diavolului – că ai lui Dumnezeu nu sunteţi – nu ardeţi şi distrugeţi totul, pentru că natura se va răzbuna! În loc să semene, tăiau pomii şi plimbau oile peste ceea ce era semănat. Toporul, focul şi oaia distrug tot ce există. Nimic nu mai poţi cultiva de groaza ciobanilor. Oile pasc lanurile de grâu şi orz, pasc viile, pasc totul. Apoi oamenii dau foc. Acestei plăgi i se adaugă altă plagă – plaga tractoriştilor. Fură tot ce poate fi furat; tractoarele fostelor IAS-uri au devenit proprietatea lor. Cară tot ce se poate căra de pe câmp. Dacă în ritmul acesta se va continua, vatra acestei ţări va ajunge un deşert, iar semănatul unui hectar de grâu ne va costa cât preţul unei case. După ce grâul va răsări, şi va ajunge cât palma, îl vor paşte oile ciobanilor. Pe primari îi doare-n cot! Pe poliţişti, la fel! Cu câteva kilograme de... brânză telemea se rezolvă totul! Oaia, toporul, focul, râsul gros, înjurătura şi „comerţul" cu ce se fură din fostele întreprinderi „ale întregului

popor", ne vor duce acolo unde doriți cu atâta ardoare... în Africa... la sapa de lemn.

(Națiunea Anul III Nr. 14 (91), 1992, Aprilie 3 – 10, pag. 5, semnat George SURU)

„MAȘINĂRIA TREBUIE DEMONTATĂ"
/ Cronica parlamentară
(O săptămână agitată)

• Cel mai periculos om este apostatul. Sfântul Apostol Pavel din Tars a fost unul din marii apostați. Din **mozaic** fervent a devenit ceștin fervent și, practic, marele ideolog al creștinismului. Așa și la noi. Nu există un mai fervent luptător pentru „democrație", „economia de piață", „Europa" decât un fost comunist. Săptămâna parlamentară 30 martie – 2 aprilie 1992 a fost una dintre cele mai haotice săptămâni ale vieții parlamentare. Dezbaterile parlamentare au fost deturnate (ca să întrebuințez și eu un termen des utilizat) de la ordinea stabilită pentru săptămâna în curs. Harababura din Adunarea Deputaților și Senat este rezultatul harababurii de la Sala Polivalentă. Urmarea celor întâmplate acolo în zilele de 27-29 martie 1992 au fost demisiile din grupul parlamentar F.S.N. a multor deputați și senatori. Toate bune și frumoase! Dar atunci când unii dintre cei demisionați (dl. Șomîcu) au anunțat că începând cu date de 30 martie 1992 vor reprezenta P. S. M., în Adunarea Deputaților, sala a luat foc. Deși libertatea ideilor este firească într-un stat democratic, de drept - culmea – cei mai revoltați au fost tocmai foștii comuniști și câțiva liberali, țărăniști și udemeriști... „Vorbesc în numele colegilor... P.C.R. încearcă să se întoarcă la viața politică pe ușa din dos...! Mașinăria trebuie demontată! Trebuie să intervenim și să introducem o procedură de urgență!..." – a spus dl. deputat C. Sorescu. Revoltați au fost și d-nii Claudiu Iordache (cel cu

poeziile de laudă), dl. Frunda, care și el a cerut, la fel de vehement, ca și ceilalți predecesori, „să plece" din Parlament cei care au devenit „liber-schimbiști" dacă e să fim în gândul d-lui Cazimir. Citez din **vehemența** d-lui Frunda, pentru că vreau să rețineți: „Acest lucru (trecerea dintr-un grup parlamentar în altul, sau formarea de grupuri parlamentare noi din deputați care la alegeri n-au reprezentat platforma pertidelor pe care o reprezintă acum; n. n.) este inadmisibil din punct de vedere legislativ. Ele sunt ilegale în acest Parlament. Nu noi trebuie să plecăm din acest parlament, **ei** trebuie să plece!..."

În toiul acestor neînțelegeri, dl. deputat Dan Amedeo Lăzărescu și-a amintit de proiectul liberal depus la biroul Adunării Deputaților referitor la interzicerea P. C. R. Toți erau fericiți și jubilau când au fost anunțați de dl. deputat că proiectul există și este depus la Biroul Camerei de peste 5 luni. Ca atare, el a fost adus și a început lecturarea lui. I s-a citit mai întâi titlul. A urmat alt potop de vorbitori care au cerut să fie interzise și „partidele extremiste de stânga și de dreapta". Aprobări! Veselie pe băncile opoziției (P. N. Ț. - C. D. , U. D. M. R., P. N. L., o parte a F. S. N. etc.). Ajungându-se aici, s-a produs un mic incident la care nu se așteptau veselii noștri parlamentari. Dl. deputat Gheorghiță Lupău s-a dus la microfon și a cerut să se adauge la titlul legii și următoarele patru cuvinte: „și a partidelor anti-naționale". Se supune la vot. Se aprobă. Brusc, U. D. M. R. -ul... nu mai votează „**pentru**". Sala scoate un „**hopaaaa**!"... semnificativ. Până la introducerea celor patru cuvinte tropăiau de plăcere iar dl. Frunda – spunea un deputat – se plângea că n-a putut „dormi azi-noapte" de grija proiectului legii!... După introducerea lor, brusc, d-lui Frunda i-a venit somnul și... s-a trezit că trebuie definite conceptele care vor alcătui articolele respectivei legi. În plus, a propus introducerea în proiectul de lege a unui ceva cu... „drepturile omului". Acelea ar fi partide anti-naționale, care nu respectă „drepturile omului" și, în consecință, cere returnarea proiectului la comisie. Două zile s-au pierdut în Adunarea Deputaților, fără a se vota altceva decât titlul legii. Bun titlu!

(„Lege pentru interzicerea P. C. R. şi a partidelor extremiste de stânga şi de dreapta şi a partidelor anti-naţionale)". Între timp, alţi deputaţi şi senatori şi-au dat demisia din grupul parlamentar F. S. N. Proiectul legii a fost iniţial amânat pentru joi. Joi, datorită vizitei delegaţiei parlamentare a Ucrainei, a fost amânat, din nou, până după încheierea acestei vizite. Odată plecată delegaţia, dezbaterile parlamentare au fost reluate şi, se înţelege, vacarmul s-a stârnit la fel, antrenând după el şi demagogia de rigoare. Mă asociez şi eu declaraţiilor unor deputaţi care au spus că „de o săptămână... demagogia se întinde peste această sală", iar din proiectul de lege, după ce a fost trimis la comisie, deputaţii s-au ales cu „un compromis lamentabil care s-a transformat într-o declaraţie".

Şedinţa a fost în cele din urmă suspendată. Adunarea Deputaţilor neîntrunind **cvorumul** necesar.

• Un cuvânt – acum – şi despre vizita acestei delegaţii a Parlamentului Ucrainei. Venirea ei este un pas pozitiv pentru naţiunea română. Se înfiripă un dialog propice şi necesar naţiunii române. Dar analizând declaraţia părţii ucrainiene în Adunarea Deputaţilor şi înghiţind şi formula „sicriul Draculei militariste" şi faptul că în România „locuiesc zeci de mii de ucrainieni" nu putem înghiţi, totuşi, formula că Ucraina nu va „revendica nici un petec din ţinuturile ucrainene dezlipite într-o vreme sau alta" de la Ucraina. Am vrea să-i întrebăm: cine a dezlipit „ţinuturile" de la Ucraina? De altfel, dl. Bîrlădeanu a pus problema tranşant: poporul român nu poate accepta „să se perpetueze în eternitate pactul Ribbentrop - Molotov". Cred că a fost clar pentru toată lumea care este problema şi care este poziţia României şi a noastră, implicit.

(Naţiunea Anul III Nr. 15 (92), 1992, APRILIE 10 – 16, pag. 3, semnat George URSA)

„CULTURA ROMÂNILOR DIN BIHOR"

Senatorul de Bihor dl. dr. Viorel Faur scoate la „Fundaţia Culturală «Cele Trei Crişuri»" din Oradea cartea „*Cultura românilor din Bihor 1849-1918*". Autorul „despoaie" un impresionant material de arhivă şi bibliotecă. Cartea prezintă istoria culturală, politică şi sufletească a uneia din cele mai originale şi nealterate zone ale României – Crişana. Aproape o sută de pagini din carte sunt consacrate „Societăţilor" şi „Reuniunilor" culturale şi corale. Acest tip de **societăţi** au jucat un rol capital în unitatea de suflet şi conştiinţă a românilor bihoreni. Multe din seminţele puse în brazdă de aceste „Societăţi" şi „Reuniuni" au încolţit şi după 1944. În orice caz, eu am auzit pe părinţii noştri pomenind cu mândrie despre ele. Ele au ţinut trează unitatea de limbă şi neam, unitatea de conştiinţă şi apartenenţă într-o grea perioadă – cea a dominaţiei ungureşti din vremea imperiului dualist. Cealaltă jumătate a cărţii ne dezvăluie „manifestările culte", presa scrisă, preocupările ştiinţifice, istorice, folclorice etc. ale românilor din Crişana. Acum, când societatea europeană se fărâmiţează ca într-un fel de nou ev mediu, importanţa societăţilor şi grupărilor din jurul acestora şi a unor reviste va avea o importanţă crescândă. Nu fac o analiză critic-ştiinţifică a cărţii – spaţiul nici nu mi-ar permite! – d-lui dr. V. Faur, ci o scurtă prezentare şi un îndemn către cititori: să o studieze, deşi, cine are timp azi de studiu?

(Naţiunea Anul III Nr. 15 (92), 1992, APRILIE 10 – 16, pag. 3, semnat George SURU)

O CARTE CARE-ŢI DĂ O PALMĂ!

„**Reacţionarul**" se numeşte ultima carte a d-lui Paul Everac. Concluzia domniei sale în urma analizei situaţiei României de azi şi de ieri: „Zvâcnete eroice au fost (în istoria noastră -n. n.), istoria nu ne-am putut-o domina. Nu putem s-o facem nici astăzi" (p.126). Să ne sinucidem atunci? Nu! Pentru că „acum stăpânii noştri sunt alţii şi opunerea în faţa lor e tot nerezonabilă, ca să nu zicem imposibilă. Suntem tot timpul dependenţi şi foarte dependenţi" (p.126) dar cu toate că

„suntem surclasați, economic, militar, industrial" merită să ne „zbatem" (românii, evident). De ce? **„Ca să trăim"!** (subl. aut.) Deci noi, românii, suntem un popor care, pentru a putea „să trăim", ne rămâne „de încercat să determinăm: cum" (pag. 128). Pentru că ceea ce ne spunea Cioran în 1937-1941 „sună anacronic" azi. Aşa o fi, pentru că, noi, nu-i aşa, trăim „un moment crepuscular sau final al ei", al istoriei. Dacă nu credeți, citiți capitolul! „Chestiunea evreiască" (subl. n.). Evreii sunt azi stăpânii lumii. Şi doar se spune că atunci când aceeştia vor fi „stăpânii lumii" va veni sfârşitul! „lumii acesteia". Aşa că „Politica românească față de evrei se subordonează politicii față de Marile Puteri". Just! Să le fie de bine acestor creştine „mari puteri". Ne vom subordona! Şi vom învăța! Dacă om fi în stare. Cartea „reacționarului" nu ne prea dă multe speranțe. Dar, poate nici n-avem nevoie de ele. Şi aceasta e şi mai grav. Îndem: citiți „*Reacționarul*".

(Națiunea Anul III Nr. 16 (93), 1992, APRILIE 10 – 16, pag. 2, semnat Nicolae VEGA)

CRONICĂ INDIRECTĂ /Cronica parlamentară

* Mărturisesc că în săptămâna parlamentară 6-9 aprilie am participat la dezbaterile din Parlament doar într-o singură zi : joi, 9 aprilie 1992. Aşa că voi vorbi aici despre consecințele activității puterii legislative. Ceea ce vreau să atac în acest text priveşte *Legea funciară*. Spun, în cunoştință de cauză : nu cunosc chițibuşeriile acestei legi. Dar una din racilele ei, care se va perpetua ani de zile, este cea referitoare la împărțirile de pământ, grădini şi case între rude, moştenitori, nou aşezați în sate, cei plecați definitv din România şi ... etc. Conflicte gen Ion izbucnesc aproape în fiecare aşezare rurală. Oameni bătrâni sunt târâți pe la Notariate, se consumă pogoane de hârtie pentru a se face extrase şi copii după fostele cărți funciare, se cheltuiesc bani grei pentru mituirea notarilor, aprozilor, căutătorilor în arhive, avocaților etc. Valoarea

câştigului – la sfârşitul proceselor – este mult sub valoarea a ceea ce s-a cheltuit în cursul desfăşurării lor. Drame, tragedii chiar, se consumă între timp. Lasă că în aceste cărți funciare, după care se fac copii şi extracte, nu s-au mai efectuat operații de aducere a lor în conformitate cu realitățile de pe teren (din sate, comune, oraşe) de peste 50, 70, 90 de ani. Nepoți de-a şaptea spiță se trezesc că au nu ştiu ce « drepturi ». Ce să mai vorbeşti de frați? Alții muncesc de peste 50 de ani grădinile şi locuiesc casele pe care le-au primit, întreținut, respectiv le-au construit pe fostele ruine, şi-au întemeiat familii, iar acum un X se trezeşte că o casă construită pe locul Y, pe ruinele lăsate de el, ar fi... a lui. Învinge cel care are pumnul tare şi perseverență. Majoritatea satelor sunt pline de bătrâni nepuntincioşi. Pe ei se reped nepoți indirecți să-i scoată afară din grădinile şi casele lor. La aceştia se adaugă, ceea ce e mai grav, foşti alogeni plecați, din România, începând cu 1918 şi terminând cu 1989. Începe regonirea românilor din Câmpia Banatului, a Aradului, Crişanei etc. către munți. Ei au ținut CAP-urile, au construit acolo case trainice, grajduri, drumuri, canale, biserici şi acum (nu-i chema dl. Coposu, prin 1990, într-o scrisoare patetică, publicată în « Dreptatea » ?) vine iar insul cutare şi le ia de-a gata, sau le vinde a doua oară actualului proprietar, după ce a fost odată despăgubit de statul şi poporul român, la plecare. Domnilor, cu discursurile, sunteți provocatorii [ai] unei tragedii naționale cu grele consecințe. Era mult mai simplu să emiteți o lege simplă şi conformă cu realitatea de azi. Ea trebuia să grăiască aproximativ aşa : « reîmproprietărirea se va face plecând de la situația existentă la 22 decembrie 1989. Casă, grădină, pământ, se va da cu acte aceluia care le-a lucrat şi întreținut, construit după 1944, aceluia care se află pe ele acum ». Cum vine asta? Munceşti 40 de ani, 50 de ani la CAP, ai casă, grădină şi vine neamțul, ungurul, sau cine-o mai fi el de la Honolulu sau Ierusalim, unde a dus-o bine, şi să-i plăteşti!...Ce ? Praful de pe tobă făcut de el?

* Îmi pare bine că, totuşi, joi am apucat să particip la şedinţele Adunării Deputaţilor. S-au dat răspunsuri la interpelările domnilor deputaţi adresate Guvernului. Ne-a făcut praf dl. guvernator al Băncii Naţionale, Mugur Isărescu. Citez câteva „cugetări" ale d-lui Isărescu: „Ofertele făcute de intermediari (persoane fizice) sunt mai mult decât neserioase"; „Spectacolul incredibil al naivităţii în România" (zice despre noi un ziar american); „unii (e vorba de ofertanţi de capital – n. a.) sunt pur şi simplu escroci internaţionali"; „finanţarea externă este limitată şi în anul acesta, este chiar mai mică decât anul trecut"; şi ultima: „trenul se îndreaptă spre Moscova" (e vorba de trenul creditelor, n. a.) din considerente geo-politice. Aşa că, „dacă umblăm – ne zice dl. Isărescu – după poveşti s-ar putea să nu oprească nici câteva minute la noi". Ultima aserţiune n-am prea înţeles-o. Adică nu vreau s-o înţeleg, aşa că aştept „traducerea" ei de către dl. Isărescu.

(Naţiunea Anul III Nr. 16 (93), 1992, APRILIE 17 – 23, pag. 3, semnat George URSA)

SOCIAL – ECONOMICUL NE STRÂNGE DE GÂT / - Cronica parlamentară-

Deunăzi, dl. deputat Frunda se autoprezenta de la microfonul Camerei Deputaţilor drept un om „de bună credinţă", nu o dată de două ori ci „totdeauna", aşa că mă autopropun şi eu de „bunăcredinţă" şi încerc să analizez starea socio – economică a României văzută – vorba d-nei Lucaciu – „din podul" Adunării Deputaţilor. Ce le trebuie domnilor guvernanţi pentru a guverna lejer? Bani şi producţie de... „bunuri materiale" (vorba marxistului). Care este sursa acestora? Munca! Dar pentru a munci trebuie să ai cu ce. Adică să dispui de unelte (maşini), oameni calificaţi şi capital. Pe lângă cele trei componente mai este nevoie şi de un aparat tehnico – administrativ corespunzător, capabil şi format din oameni cinstiţi, nu din neo-fanarioţi. De ce? Pentru a

administra corect avuţia naţională. Trec peste ideea enunţată de un cunoscut gânditor care ar suna – în rezumat – cam aşa: *Puternică este acea societate care rezistă la epigramă şi la securea călăului*. Societatea românească n-a ajuns până aici. Pe ea o distruge creionul contabilului şi corupţia. Adunarea Deputaţilor a dezbătut destul de în fugă problemele de ordin social care stau în faţa ţării şi mai în amănunt cele legate de finanţe. Dificultăţile atinse în treacăt de vorbitori şi de unii reprezentanţi ai Guvernului, prezenţi în sală, nu au fost soluţionate şi nici nu se întrevede soluţionarea lor în viitorul apropiat. Astfel, s-a ajuns în situaţia când deşi producţia scade, în cele două ramuri principale–agricultura şi industria –, protecţia socială trebuie asigurată. În agricultură situaţia este mai mult decât paradoxală. Circa 1,5 milioane pensionari vor trebui să fie întreţinute de cca. 2,2 milioane persoane active. Lucru aproape cu neputinţă de realizat la nivelul productivităţii noastre. În condiţiile în care producţia industrială a scăzut la 50% din cea a anului 1989, cca. 5,5 milioane persoane active vor trebui să întreţină peste 2,5 milioane pensionari. La aceştia se vor adăuga cât de curând, 1 – 2 milioane şomeri. Deşi, România după spusele d-lui Isărescu, este încă o ţară creditoare şi cu balanţa bugetară pozitivă, ea nu îşi poate permite să cheltuiască mai mult decât produce. Cheltuielilor de protecţie socială li se adaugă şi cele de ordin conjunctural: fonduri pentru finanţarea deficitului Radio - Televiziunii, pentru finanţarea viitoarelor alegeri generale (150 – 300 milioane lei), pentru încărcatul şi ineficientul aparat al statului birocratic etc. Toate aceste fonduri suplimentare nu fac decât să îngreuneze şi mai mult deficitul bugetar (pozitiv?) al ţării noastre. Ramuri întregi ale economiei şi suprastructurii instituţional culturale sunt falimentare, fie din cauza unei gestiuni deficitare, fie din cauza unor cheltuieli excesive făcute de oameni total incapabili în mânuirea şi conducerea unor astfel de unităţi. Invazia de nechemaţi (de regulă foşti mici scribari şi activişti) în conducerea treburilor publice a dus la ruinarea unui lanţ întreg de întreprinderi şi instituţii. Acestea – de bine de rău –

funcționau înainte de decembrie 1989. Nevoia de a asigura viața de zi cu zi a unor întregi categorii ale populației (de ordinul milioanelor) pune conducerea României în situația de a cerși pe plan internațional, mai mult – o așează într-o jenantă postură de dependență, într-o jenantă incapacitate de a guverna. Mecanismul delicat al societății nu poate fi urnit cu vorbe, iar cei cărora le este pus sub mână, nu știu butoanele pe care să apese pentru ca el să se miște din șanțul „economiei de piață". Socialul și financiarul ne strâng de gât în mersul nostru spre capitalism („economia de piață").

- Joi, 16 aprilie, Adunarea Deputaților a fost din nou un vulcan încins. Dl. Virgil Măgureanu, directorul Serviciului Român de Informații, a venit să dea explicații domnilor deputați. S-a remarcat din nou dl. deputat Dinu Patriciu. D-sa a pus cinci întrebări d-lui Măgureanu. Dintre ele trei se refereau la revistele „România Mare", „Europa", „Totuși Iubirea" și la dl. Ilie Neacșu. Trecând peste valul de discursuri ținute joi, am reținut că vor fi puse la dispoziția Parlamentului și a parlamentarilor dosarele care-i privesc pe aceștia – „pozitiv sau... negativ" – de la fosta Securitate. Dacă ele există – se înțelege! Să se pună odată capăt suspiciunilor – s-a spus. Atât informatorii cât și foștii ofițeri „acoperiți" vor fi astfel scoși la iveală și toți domnii parlamentari vor fi mulțumiți... Așa cum părea să se întrevadă pe fețele lor după ce s-a obținut unanimitatea în adoptarea acestor măsuri.

(Națiunea Anul III Nr. 17 (94), 1992, ARILIE, 24 – 30, pag. 3, semnat George URSA)

ALEGERI LA FILIALA BUCUREȘTI A U.V.R.

Filiala București a Uniunii Naționale Vatra Românească a cooptat în funcția de președinte al filialei pe dl. conf. univ. dr. Traian Băndilă. Personalitate cunoscută a medicinii românești, dl. Băndilă lucrează de mulți ani la Spitalul Militar Central din

București. Mureșan de baștină, născut, în 1927, în com. Filea, d-lui Băndilă îi revine o sarcină care nu mi se pare a fi dintre cele mai ușoare. Ba. aș numi-o chiar dificilă. Anume - aceea de a readuna membrii unei organizații aflate la o răscruce a existenței. Subminată organizația, de ambițiile unui personaj greu suportabil, alegerea d-lui Băndilă în fruntea filialei din București sperăm că va duce la creșterea capacității de acțiune a acesteia. Cred aceasta pentru că noul președinte este un om care nu a fost antrenat în vechile certuri provocate în organizație de cunoscutul personaj. Prezentarea noului președinte a fost făcută de dl. Valentin Borda, prim - vicepreședinte al filialei, iar dl. Ion Coja (de asemenea prim - vicepreședinte) a fost cel care a precizat motivele care au dus la cooptarea d-lui Băndilă: pregătire profesională, (membru al *Academiei Europene de Anestezie* etc.) dorință de a reorganiza activitatea filialei, neimplicare în vechile ranchiune și – sperăm - capacitate organizatorică. Dl. Băndilă a mulțumit organizației dar a cerut **tuturor** să lupte pentru materializarea unor proiecte avansate în timpul reuniunii. D-sa a propus atragerea de noi membri în organizație și înființarea de noi filiale atât în micile orașe cât și în satele din zonele limitrofe Bucureștiului.

(Națiunea Anul III Nr. 17 (94), 1992, APRILIE, 24 – 30, pag. 5, semnat *Reporter*)

FANTASMAGORIE SAU REALITATE POSIBILĂ? FĂRĂMIȚAREA EUROPEI ȘI TRANSILVANIA

Încă înainte de 22 decembrie 1989, ziarele occidentale tipăreau hărți ale Europei anilor 2000. Ba, într-un ziar considerat „serios" ca „**The Economist**" se publica, în 1989, un articol unde se folosea sintagma: „Granițele Europei sunt turnate în beton. Mai mult sau mai puțin Transilvania". Iată că n-a fost așa. Să mă explic. În urma unor discuții pe care le-am

avut cu unii senatori şi deputaţi după participarea la seminarul organizat cu dl. deputat Octavian Căpăţână şi studiind modificările petrecute în cei doi ani scurşi din decembrie 1989, am ajuns la concluzia contrară frazei citate din amintitul ziar. Ba, aş putea spune că previziunile şi pronosticurile lui Adolf Hitler s-au realizat, se realizează în alt mod, însă cu aceeaşi finalitate. Ce pronosticase el? O Germanie Mare, puternică din punct de vedere economic şi demografic, aptă să joace un rol planetar. Economic, acea Germanie s-a realizat deja. O Europă unită pe aliniamentul Nipru, sub hegemonia Germaniei şi cu aderarea la ea şi a Marii Britanii, al cărei imperiu colonial se va prăbuşi, spunea el, se realizează sub ochii noştri. Prevedea, de asemenea, fărâmiţarea URSS-ului. Şi iată avem: Lituania, Estonia, Letonia, Moldova, Bielorusia, Ucraina şi lucrurile nu se vor opri aici. Regionalizarea sud-estului european e ca şi realizată. Avem Slovenia, Croaţia, Bosnia-Herţegovina, Macedonia, Serbia şi Muntenegru. Această regiune va trebui să treacă sub tutela socio-economică a Germaniei şi Italiei în proporţie de 85 la sută şi a Ungariei în proporţie de 10-15 la sută, fapt şi el aproape realizat. Înainte de atacul asupra României (care, ca şi în 1940, a fost aproape ultimul înainte de pregătirea logistică a războiului contra fostei URSS), mai sunt necesare câteva mici rectificări: suveranitatea limitată a Serbiei asupra Voivodinei şi obţinerea dependenţei Albaniei faţă de Italia. Ambele pe punctul de a se realiza. Un alt punct aproape realizat este împingerea Rusiei în Asia, după dezmembrarea fostei URSS. Acest deziderat este în curs de realizare. Nici Hitler nu dorea desfiinţarea totală a statului sovietic de la Est, ci doar realizarea unui hinterland german între „Europa" (statele vestice sub hegemonie germană) şi Rusia. Acest hinterland trebuia să se întindă cât mai la est de Carpaţi, privit ca un baraj strategic de apărare a Europei Centrale şi vestice. Şi acum urmează - zice toată lumea şi problema este cum ne vom apăra – România. Ea este declarată, constituţional, stat naţional unitar. Ea nu vrea să cedeze planurilor cancelariilor europene, care prevăd: 1. O

Transilvanie independentă, mai precis, un Ardeal independent formal, dar dependent, economic şi social de Trialaterală, în speţă de Ungaria; la început dependent neformal, apoi formal, ca regiune distinctă totuşi; 2. Un Banat mare (cel românesc şi cel sârbesc) sub tutelă germanică (Lucrurile se precipită spre aceste formule. Observaţi unde se îndreaptă ajutoarele germane, cu toate că minoritatea germană din Banat este infimă!); 3. Unirea Moldovei cu România, rămasă fără Ardeal şi Banat. Dacă România nu vrea să „înţeleagă", se va aplica asupra ei un război economic, urmat de unul psihologic. Dacă nici aşa nu va „înţelege", va fi „implementat" un război civil. Acesta, ca şi în fosta Iugoslavie, va internaţionaliza o problemă internă, va aduce trupele ONU şi arbitrajul marilor puteri. Români, după părerea mea, scenariul acesta pare a fi adevărat. Este croit nu pentru a zace în sertare, ci pentru a se realiza. Celelalte s-au realizat. Europa începutului de an '92 arată aşa cum era prevăzută în preajma lui 1989. Iar anul 1992 este abia la început. Puterea care conduce azi ţara mi se pare surdă, şi mai ales deosebit de inabilă, la fel ca în 1940, când regele priapic, Carol II, conducea, împreună cu Lupeasca, România. Poporul nu este mobilizat nici psihologic, nici militar. Cu orice preţ, noi, ca popor, trebuie să ne ridicăm şi să demonstrăm că România Mare este viabilă. În caz contrar, ne vom rupe în bucăţi, pentru a fi mai uşor de transformat în salahori. Ca şi în al doilea război mondial, direcţia principală de atac (de data aceasta economic), este pe drumul popoarelor. Iar cea secundară: Mediterana-Balcani-Marea Neagră. Zona sudică este repartizată flancului sudic al Comunităţii Europene: Italia, Grecia, Turcia. Şi iată-ne în Evul Mediu, când stăpânii acestei zone erau, sub aspect militar-politic, turcii, iar sub aspect economic-financiar-religios: grecii şi veneţienii. Acum va fi mai periculos. Ne vor cotropi şi demografic.

(Curierul de Transilvania Anul II Nr. 2, APRILIE 1992, pag. 8, semnat George URSA)

SĂPTĂMÂNA PATIMILOR / (Cronica parlamentară)

• Vizita de lucru a d-lui Genscher, ministru de Externe al Germaniei, în România a dat multe speranțe domnilor de pe malurile amenajate ale râului Dâmbovița. Noi, vrând-nevrând, cădem în sfera de presiune a respectivei mari țări europene. Nedumeriri a stârnit dl. Genscher atunci când, domnia sa, a trântit-o cu „Europa regiunilor". Germania însăşi a fost numită de către dl. ministru ca o țară ce face parte din „regiunea Dunării". Nici un papagal cu plaivazul în mână nu l-a tras de mânecă pe dl. ministru, cerându-i să-şi definească conceptul de „Europă a regiunilor" vehiculat cu atâta larghețe. Dar să ne ocupăm de Adunarea Deputaților. Îşi fac veacul aici, prin balcoanele acestei instituții, nişte fătuce bine dotate trupeşte. Ele – pe lângă aceste calități – ar face parte dintr-un fel de organizație, care vrea să supravegheze viitoarele alegeri. Stimabilul Cioran nu poate zdruncina, nici el, cu scrisul lui (fie şi opul „Tratat de descompunere") tupeul şi încăpățânarea acestei generații de inginere puse pe politică, televiziune şi ziaristică. Ce festă ne joacă Ceauşescu din mormânt! Ne-a lăsat pe cap cohorta aceasta de ingineri şi tehnocrați, rău ciopliți în ale istoriei naționale, sociale, în ale doctrinelor politice, sociologice şi economice. Dar să-i lăsăm, pentru a vedea ce mai hotărăsc aleşii noştri. Le-a venit rândul să-şi sfarme „capetele" (cum ar fi spus „regretatul odios") şi domniile lor, cu **„Legea alegerii Camerei Deputaților şi Senatului".** Această lege a dat prilejul multor deputați să-şi etaleze oratoria. Calul de bătaie a fost „sistemul electoral" HONDT („Don't", „Domn"; nu prea erau lămuriți cum îi zice). O fi bun, pentru că, poate – aşa cum argumenta unul dintre vorbitori – acest „sistem HONDT" va „permite constituirea unei clase politice" româneşti, capabilă să conducă. Am mai pornit noi cu construcția de sus în jos şi numai bine n-am ajuns. Mai trebuie să-i amintesc d-lui deputat că, un „sistem" nu creează nimic şi cu atât mai puțin o clasă politică. Accept totuşi că această grilă de selecție pusă în drumul ascensiunii spre Parlament a

partidelor politice este necesară pentru a opri „atomizarea" excesivă a vieții noastre politice, ca la polonezi, de pildă. Un alt vorbitor a cerut ca Parlamentul, prin legile adoptate, să bereze „intrarea în Parlament a forțelor extremiste de stânga şi de dreapta", dar n-a pomenit nimic de „partidele antinaționale". A mai cerut dl. deputat şi o „soluție juridică pentru ca toate minoritățile prezente în această Cameră să fie prezente şi în viitoarea Cameră" etc. Problemele actuale, ce împiedică buna funcționare a Camerei, se vor mutate şi în viitoarea... Este inadmisibil ca un sat, or sătuc cu minoritari pârâți, să dețină mandate în „Cameră", iar 1 milion de români – nu. Să vă dea mandate fătucele insinuante de la „observatorii naționali". Dezbaterile pe marginea legii continuă. Dar, ca să fie mulțumită „Europa", legea va trebui votată până pe 4 mai 1992. Ca să vezi, ce pretențioasă-i această „Europă" cu sediul la Washington, Ierusalim şi Budapesta!

• Joi, 23 aprilie 1992, dl. prim-ministru Theodor Stolojan a prezentat raportul Guvernului. Aflăm din el că la noi „consumul este mai mare decât resursele disponibile ale economiei" (banca Guvernului era aproape completă!). În această situație, dezechilibrul „se rezolvă... prin inflație şi prin creşterea datoriei externe" pentru că, „economia românească a ajuns, prin dimensiunea deficitului valutar pentru consumul zilnic al economiei şi populației, într-o dependență periculoasă de finanțare externă..." Halal! După citirea celor 36 pagini ale raportului domnii parlamentari au pus întrebări şefului Executivului. Punctez câteva: 1. Cum vede dl. prim-ministru protecția socială a celor care nu sunt sub protecția „contractului colectiv de muncă"? 2. Cum va putea fi absorbită forța de muncă rezultată din restrângerea activității sectorului industrial? 3. Rata dobânzii fiind de 70-80%, în ce fel va fi stimulat investitorul? etc. O eroare a acestui program de guvernare este de ordin strategic: dependența exclusivă de finanța externă... Asta aşa, privind superficial lucrurile.

(Națiunea Anul III Nr. 18 (95), 1992. MAI 1 – 7. pag. 3) semnat George URSA

SOS PATRIMONIUL CULTURAL...!

Palatul Elisabeta a găzduit, de curând, timp de 4 ore, dezbaterea „Patrimoniul cultural național - întruchipare și afirmare a creației materiale și spirituale a poporului român", organizată de **Institutul Național pentru Românitate și Românistică.** Au fost invitați 180 de oameni implicați în ocrotirea, „salvarea" acestui patrimoniu. N-au participat: Ministerul Culturii (pe coridoarele acestei instituții s-ar fi lansat un „cuvânt de ordine" ca de la ei „să nu participe nimeni la această dezbatere!"), Departamentul din Guvern și foarte multe ziare... Au dat curs invitației: Președinția (dl. consilier Fl. Velicu), Jandarmeria, Ministerul de Interne, Direcția Vămilor, dl. g-ral (r) Vasile Parizescu, președintele **Societății Române a Colecționarilor de Patrimoniu, Uniunea Națională „Vatra Românească", revistele „Națiunea", „Românul", ziarul „Azi", Radio-Televiziunea,** unele muzee etc. Apare clar un mare și întins dezinteres față de jaful care se petrece în patrimoniul național, într-o vreme când „permeabilitatea frontierelor permite furtul a tot ce vrei" (Romuls Vulpescu), acum când „în metrourile Budapestei la vânzare sunt obiecte românești de patrimoniu" (dr. Ioan Opriș), când „asistăm cu disperare la hemoragia acestui patrimoniu" (același), când „noi, o țară săracă și patrimonial", și „o țară sărăcită prin situația ei geopolitică" ne dezinteresăm în a ne apăra cele 20. 000 de obiective declarate patrimoniul cultural. Au fost invitate 8 partide să participe la această dezbatere și n-a venit nici unul! Ce campanie ar fi putut deschide cotidienele acestea țâfnoase pe această temă, numai că ele au preferat să participe în aceeași zi, în același palat și cam la aceeași oră, prin șefii lor, la un dejun oferit de ... dl. Petre Roman. Să vă dea Dumnezeu sănătate, fârtaților! Băuturica și mâncarea e mai importantă decât patrimoniul. Îmi rezerv dreptul de a reveni [dacă voi avea spațiu] asupra dezbaterilor de luni, 20 aprilie 1992, cu un comentariu mai amplu.

(Națiunea Anul III Nr.18(95), 1992, MAI 1–7, pag.5, semnat Nicolae VEGA)

O INTERPELARE!

Marți, 12 aprilie 1992, dl. deputat PUNR Coriolan Bucur, a adresat o interpelare Guvernului, Comisiei Electorale Centrale și Comisiilor Juridice ale Parlamentului. În interpelare, Guvernul României este incriminat pentru că face jocul UDMR în întârziatele alegeri din 3 mai de la Tg.Mureș. Despre ce este vorba (nu redau cronologia evenimentelor din interpelarea d-lui deputat Bucur)?. Este vorba despre următoarele: din cursa pentru primar al Municipiului Tg.Mureș, au fost înlăturați – prin contestație – candidații sprijiniți de UDMR. Presa a dezbătut motivele acestor contestații. Le redau: 1) Kiraly Istvan – pentru incitările din 20 martie 1990; 2) Vasile Ștefan Pokorny – pentru că a uzat de liste cu nume false de susținători și pentru că s-a înscris candidat independent pentru funcția de primar, iar la funcția de consilier s-a aflat pe lista UDMR! În urma acestor fapte în cursa pentru primar au rămas cei situați pe următoarele locuri: Suciu Victor (Alianța „Vatra Românească"), Constantin Olaru (Convenția Democratică) și Aurel Florian (PDSR). În conformitate cu art.100 alin. 6 din Legea pentru Alegerile Locale, formațiunea politică sau candidatul independent care a uzat de cele incriminate în aliniatul 6 nu mai are dreptul să candideze, rămânând să se înfrunte candidații necontestați. Contrar legii, UDMR-ul, Guvernul și Comisia Centrală Electorală încalcă această lege pentru a relansa fraudulos în campanie UDMR! Își motivează aceste acțiuni chipurile cu gogorița unui „potențial conflict etnic". PUNR cere respectarea Legii pentru Alegerile Locale de către factorii de decizie ai României și neîncălcarea acestei legi din considerente politicianiste sau de altă natură. Legea este una pentru toți – inclusiv pentru privilegiații noștri „persecutați"!

(Națiunea Anul III Nr.18(95), 1992, MAI 1–7, pag.5. semnat George SURU)

senatorul!...

Pentru afirmațiile necontrolate, făcute la Strasbourg, referitoare la o pretinsă încălcare a drepturilor minorității ungureşti din România, senatorul român de naționalitate ungurească a fost chemat în fața Comisiei pentru Politică Externă a Senatului României. Deoarece dl. Szöcs „a depăşit mandatul încredințat delegației României şi a dat dovadă de un comportament neloial, Comisia a cerut înlocuirea d-lui Szöcs Geza din calitatea de membru al delegației Parlamentului României la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei, pentru sesiunea din mai 1992 a Adunării de la Strasbourg". Buun! Până aici e una. În şedința din 13 aprilie 1992, Biroul Permanent al Senatului a cerut Comisiei pentru Politică Externă rediscutarea, miercuri, 15 aprilie 1992, „a problemei" Szöcs în prezența a doi invitați: dl. Marko Bella, liderul (se poartă cuvântul) Grupului Parlamentar U.D.M.R. din Senat şi a d-lui vicepreşedinte al Senatului Vasile Moiş, şeful delegației Parlamentare Române la Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei. Aceasta e a doua. Să mal punctăm un lucru. Retragerea d-lui Szöcs a calității de membru în delegația României s-a făcut din următoarele motive: lipsa de loialitate față de România, încălcarea gravă a deontologiei senatoriale (se ştie, dl. Szöcs Geza a declarat, acolo, că maghiarilor le-a fost redus programul TV în limba lor, iar U.D.M.R. -ul a fost privat de „dreptul" de a depune candidaturi în „oraşe – cheie" din Transilvania, că se desfăşoară „o prigoană" contra ungurilor „luptători" în revoluție etc.). A treia etapă şi ultima s-a discutat miercuri, 15 aprilie 1992. Au luat cuvântul 6 vorbitori în ordinea intervențiilor: Vasile Moiş, Marko Bella, Szöcs Geza, Marko Bella, Vosile Moiş, I. I. Brătianu, Ion Vasile, Alin Drugă. Opiniile d-lui Moiş, tranşa unu: nu e cazul să-l schimbăm pe dl.

Szöcs Geza acum deoarece este ultima sesiune din an, un altul nu va şti nici unde sunt uşile şi el este, totuşi, parlamentar român dar este o deosebire între a prezenta pozițiile partidului şi a prezenta nerealități în fața Europei despre România. Dar decât să se pună de acord în minciuni mai bine să fie lăsat fiecare să spună ce vrea – tranşa a doua. Opiniile împricinatului: există o „concepție ciudată despre misiunea unei delegații parlamentare; nu s-a stabilit ca delegația să aibă o poziție comună iar retragerea sa ar fi cel mai mare deserviciu ce s-ar putea face țării". Opiniile liderului Grupului U. D. M. R.: nu a existat o punere de acord a membrilor delegației; criticarea Guvernului în străinătate nu înseamnă criticarea României; să se facă deosebire între o delegație parlamentară şi o delegație guvernamentală. Ultima trebuie să aibă poziție unică. Prima – nu! (Zău, dom' le!?l). Să se depăşească cadrul etnic pasional; în probleme de ordin socio – cultural – economic fiecare din membrii delegației vorbeşte în numele concepției sale şi a partidului său; U. D. M. R.-ul îl susține pe Szöcs Geza.

Dl. deputat I. I. Brătianu nu prea a vorbit la obiect, iar o idee de a domniei sale este de-a dreptul periculoasă. Ea sună astfel: Szöcs Geza a avut dreptate, chiar dacă a exagerat, pentru că aşa exagerează oamenii politici, ca apoi, din discuții, să se stabilească adevărul (Curios e acest domn deputat Brătianu!). Singurii care au luat o poziție tranşantă au fost d-nii parlamentari Alin Drugă şi Ion Vasile. Ei au spus următoarele: de ce nu şi-a expus dl. senator Szöcs Geza nemulțumirile în Parlamentul României, din care e mereu absent, ci la reuniunile internaționale? Speră rezolvarea lor de la acele reuniuni? Dl. I. I. Brătianu are filială de partid la Tg. Mureş? Cunoaşte problemele românilor de acolo? Acceptând principiul d-lui Szöcs Geza că un membru al delegației trebuie să spună şi „răul" şi „binele" care există în țara respectivă, pentru a avea credibilitate, atunci rezultă că binele cel mai mare pe care îl poate face este să spună numai... răul despre respectiva

țară!?! Se trece la vot: 13 votează pentru menținerea d-lui Szöcs în delegație, 10 - împotrivă și 7 se abțin.

Morala: cineva s-a înțeles cu cineva. Habar n-am cine cu cine! Dar poate înțelegeți dvs...

(Națiunea Anul III Nr.19(96), 1992, MAI 8–14, pag.1, semnat Nicolae ALEXANDRU)

DUPĂ ÎNVIERE... (Cronica parlamentară)

• Senatul a dezbătut – săptămâna aceasta – printre altele proiectul de lege privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale (44 de articole), iar Adunarea Deputaților – Legea Alegerii Camerei Deputaților și Senatului. Adunarea Deputaților lucrează începând de marți, ora 14.00, până joi la ora 13^{00}. Senatul – de miercuri, ora 14.00, până vineri la 13^{00}. Ceea ce-mi place mie la Senat este atmosfera de domnie, de „toleranță" balcanică, dom'le, care tronează aici. Ziariștii e, colo șa, în spatele demnitarilor, nu „la 'mbalcon" („pod"-zice cunoscuta ziaristă!). „La 'mbalcon" – dom 'le – nu se aude replicili"! În pauză greu scoți ceva de la cineva (de la deputați, evident). Din lucrările Senatului vreau să reții interpelările și întrebările de miercuri, 29 aprilie 1992. Una este a d-lui senator Gheorghe Dumitrașcu. Domnia sa are o voce tunătoare! Și poate – uneori - în neconcordanță cu frazele spuse de d-sa. Se pare însă că acest lucru nu-l deranjează prea mult pe dl. Dumitrașcu. Oricum ar sta lucrurile, d-sa a pus o problemă reală factorilor din Ministerul de Interne și Ministerul de Externe. Cum se face – a zis el – că o „persoană particulară" a fost autorizată să treacă, împreună cu suita sa, „pe sub Arcul de Triumf?" Adevărat! Și, desigur, protestul d-lui senator împotriva unui „particular căruia i se face favorul nemaiîntâlnit de a trece pe sub Arcul de Triumf" este prea puțin față de gravitatea faptului. Deși, problema pare minoră în ochii Guvernului ea implică o neglijență gravă a Executivului. Dacă persoana în cauză este un particular în vizită în țara unde „a

copilărit și a flăcăit", atunci n-are dreptul de a defila pe sub Arcul de Triumf. Pe sub el defilează suveranul unei țări, comandant de oști, întors victorios din război. Ceea ce nu e cazul! Nu era cazul nici să i se asigure o „pază oficială", dat fiind că nu era o persoană oficială; cel puțin așa s-a declarat. Dar... mă rog! Ce să ne mai mirăm? Doar plouă cu declarații ale unor oficialități din statele vecine la care nu răspunde nimeni. Oficialitățile bagă capul între urechi și zâmbesc. O a doua intervenție de la Senat, demnă de semnalat, este cea a d-lui senator Cupșa. Ea a fost adresată Ministerului Justiției, Procuraturii Generale și Ministerului de Finanțe și-i privea pe cei pe care autorul intervenției îl numea „burgehzia roșie... și bișnițari care și-au dat mâna și ne înșeală „instaurând" periculoasa dictatură a capitalului ilicit"! Ce măsuri iau contra acestor categorii de îmbogățiți domnii în drept să o facă? Nici una! „Gunoaiele", cum le numea oratorul, și fosta „burghezie roșie" ne vor încăleca și ne vor dicta cum să trăim de-aici înainte. Oratorul i-a uitat, totuși, pe levantinii de proveniență nouă. Și e păcat! Să nu-i fi văzut oare? Românii emigrează și le iau locul turci, arabi, pakistanezi, negri, musulmani de origine incertă, chinezi autentici și ... **chinezi** pârâți. Numai așa va triumfa „Europa"! Oare? Popoarele aflate între Germania și granița fostei URSS se pare că sunt sortite unei lente dispariții biologice sau, în cel mai bun caz, transformării într-un soi de populație greu de definit. Se apropie **creolizarea Europei** Central-Estice și poate, în acest fel se va realiza visul milenar al maghiarilor – dispariția granițelor și învățarea „europenei" limbi maghiare de către această populație flotantă între Viena și Kiev, între Gdansk și Salonic.

• La Adunarea Deputaților, ce putem semnala? Așa, ca să zicem, că n-am observat nimic, îl vom remarca pe dl. deputat Constantinescu Klaps. El s-a supărat pe sistemul electoral Hondt! Este inadmisibil să aibă deputați – a spus d-sa – minorități care adună cel mult o mie de voturi, iar partide care culeg 3% din 10 milioane de votați (adică 300.000 voturi) să nu poată trimite nici un deputat, datorită așa-ziselor „praguri" care

le vor bara accesul în Parlament. „Partidul nu este o generație spontanee", zice străvechiul politician. Numai că dl. Klaps, după aceste observații oarecum judicioase, a trecut, într-o altă intervenție, la amenințări dezlânate, dar grave, de genul „să nu vă faceți iluzii că nu veți fi trași la răspundere" pentru cele ce se întâmplă aici. Adică, în Parlament! Iar fapta incriminată de dl. Klaps pare a fi ... votarea Constituției, referitor la care a prevestit că va fi abrogată printr-un decret-lege. Sau poate a spus decret-rege? Aceste „amenințări" au fost primite de cei din sală cu întreruperi și vociferări. În continuarea discuțiilor pe marginea articolelor Legii Alegerii Camerei Deputaților și Senatului, nici dl. Brătianu nu s-a lăsat mai prejos. Cu o voce ridicată a cerut să li se interzică foștilor demnitari PCR, secretarilor PCR din ultimii 15 ani (e drept, din instituțiile cu peste 3.000 de angajați) și foștilor securiști și informatori accesul în viitorul Parlament. Nu știu cum se face, dar dl. Brătianu, chair când spune lucruri grave, e luat „în bâză", cum se spune. Sala se amuză, refuză să-i asculte o idee bună, în fond, dar formulată defectuos și spusă cu o voce fals-patetică. Această voce necontrolată, îi aduce mari deservicii acestui om nu de rare ori bine-intenționat în demersurile sale. Există mulți oameni care n-ar trebui să vorbească și nici să apară în public. Simpla lor apariție, simpla lor luare de cuvânt, nu face decât să compromită ideea pentru care militează.

(Națiunea Anul III Nr.19(96), 1992, MAI 8-14, pag.3, semnat George URSA)

VINEREA PATIMILOR... / - cronica parlamentară -

Finanțele înaintea politicii; Printre alte nenumărate carențe, lipsa unei politici pe termen lung față de al 2-lea stat român a provocat nedumerire; Trei „ore" până la ceasul al 12-lea.

În vinerea patimilor, („de la ceasul a 6-lea până la ceasul a 9-lea..." Matei 27,45) la sediul Guvernului a avut loc o conferință de presă – mamut, cu totul ne-ortodoxă în formă. Protagonistul ei, dl. Stolojan, prim-ministru al României. D-sa - dl. Stolojan -

a fost lăudat public de „profetul" Brucan. Hait, mi-am zis! Lauda acestui om miroase a insultă. Ceva nu e în regulă. Pe mine nu m-a impresionat nici conferința, nici personalitatea politică a d-lui Stolojan. Iertată fie-mi impolitețea! Nu mă pun acum să fac o analiză propriu-zisă a acestei conferințe. Dat fiind faptul că în urmă cu o zi, dl. Stolojan își prezentase expozeul de guvernare în sala Adunării Deputaților, conferința de presă a debutat abrupt cu actul al 2-lea și d-nii ziariști s-au bulucit spre cele două microfoane, în fața cărora s-au format cozi respectabile. Cine a fost iute de picior (precum reprezentantul presei din Federația Rusă), a ajuns în față și i-a pus întrebări d-lui prim-ministru. Cei mai slabi de înger și de picior au ajuns printre ultimii la coadă și au... ratat ocazia de a-l lua la refec pe dl. Stolojan. Ce aș vrea să-i reproșez d-lui Stolojan? Vreau să-i reproșez următoarele: 1. Că a fost la această conferință un finanțist – economist și abia după aceea un strateg politic și un om politic (ceea ce se vede și din materialul prezentat în Parlament); 2. Că nu ne-a prezentat strategia României în actualul context global – european și regional – european; 3. Că din membrii echipei guvernamentale prezente la conferință a lipsit dl. Adrian Năstase, ministru de Externe; 4. Că nu ne-a prezentat politica față de vecini, poziția față de interminabilele și vădit belicoasele declarații ale oficialităților ungare la adresa României; 5. Că nu ne-a prezentat politica pe termen lung față de al 2 - lea stat românesc și față de teritoriile românești actualmente în componența Ucrainei; 6. Că nu ne-a prezentat politica față de comunitățile românilor din Balcani, Ungaria și Ucraina; 7. N-a zis nimic despre strategia socio – culturală pe care o va aplica Guvernul României față de aceștia; 8. Nimic despre strategia de redresare morală a actualei societăți românești; 9. Nimic despre politica reorganizării învățământului românesc în Transilvania unde el a fost complet dezorganizat împotriva noastră, a românilor; 10.Nimic despre recentul tratat încheiat și semnat de d-nii Genscher și Năstase în care există un ciudat punct 16... Nici o explicație. Aceasta ar fi una. A doua ar fi o notă proastă care trebuie dată tuturor

ziariştilor ce au apucat să pună întrebări sau n-au apucat să le pună la această conferinţă: unora – pentru că au fost prezenţi şi n-au apucat să întrebe nimic, iar celorlalţi – pentru că au ajuns la microfon şi n-au întrebat ceea ce trebuia să întrebe, că deşi au fost „iuţi de picior", precum „Ahil Peleianu", s-au lăsat orbiţi de economistul Stolojan şi de finanţistul Isărescu. Este inadmisibil ca din circa 15 de astfel de „întrebători" nici unul să nu se lase sedus de altceva decât de dolari, economie de piaţă, şomeri, valută, piaţă valutară, pensionari, protecţia socială, ulei, zahăr etc. şi pe niciunul să nu-l intereseze statul în stat Covasna – Harghita, inconsecvenţele guvernamentale în hotărârile luate privind alegerea de la Mureş, lipsa strategiei politice faţă de Ungaria, condiţiile puse de germani în tratatul recent semnat, lipsa unei strategii politice faţă de lumea arabă, faţă de dependenţa de finanţa mondială – similară dependenţei din anii 45 faţă de armata sovietică. Nici o întrebare privind strategia faţă de viitoarea masă de şomeri, faţă de emigrarea masivă o elementului etnic românesc.

Închei, punctând încă două chestiuni: ce înţelege dl. Stolojan prin „sterilizarea expansiunii masei monetare" şi cum va realiza d-sa „oprirea formării de datorii externe pentru consumul zilnic al economiei şi populaţiei"? În ce ne priveşte, deşi ne lăsasem rând la coada din faţa microfonului, n-am ajuns să vorbim d-lui prim-ministru despre cele înşirate mai sus. La un moment dat, simpaticei d-re – care, personal, ne pune jar la inimă! -, Iolanda Stăniloiu, i-a „luat dl. Stolojan vorba din gură" şi conferinţa... s-a cam terminat. Noi am apucat, totuşi, după ce filmarea s-a întrerupt, să bălmăjim o întrebare la care ni s-a dat un răspuns în doi peri. Nu numai nouă, ci şi altora, care rămăseseră de căruţa... microfonului. De altfel nu aşteptam nici un răspuns. În două luni de viaţă, cât mai are actualul Guvern, ce se mai poate rezolva?! Lumea este pe picior de ducă. Mă refer la lumea care guvernează. Este „ceasul al 9-lea" când „s-a făcut întuneric peste toată ţara." Dar... să nu exagerăm, totuşi.

(Naţiunea Anul III Nr.19(96), 1992, MAI 8–14, pag.7, semnat Nicolae ALEXANDRU)

„O ARMATĂ OBOSITĂ..." / - CRONICA PARLAMENTARĂ -

Politică, politică şi iar politică! În ziare (independente, dependente, sociale, culturale etc.), în reviste, în gazete, la radio, la TV, pe stradă, la coadă, la o bere, în societăţile culturale şi „apolitice", în balcoanele Adunării Deputaţilor, la organizaţia „supraveghetorilor" viitoarelor alegeri, la organizaţia băgătorilor de seamă (cu fătucele acelea tunse scurt şi şcolite în America pe banii lui taica Sõros şi despre care unii deputaţi zic în particular că le-ar face şi le-ar drege...) etc. Ne bălăcim în lăturile politicii ca o compensare a celor 52 de ani de dictatură.

România alunecă încet în haos. Foame pentru majoritatea românilor, opulenţă pentru cohorta de proaspăt îmbogăţiţi. Economia stă pe un butoi de pulbere şi autoritatea legislativă a devenit cvasi – inexistentă. Parlamentarii au intrat în marele malaxor al istoriei care macină fără milă. Ei aleargă de la Senat la Adunarea Deputaţilor, de aici la TV, de la TV la conferinţe de presă, de la acestea la discuţii, la comisii, peste hotare, la Congresul *Partidului Radical* şi, dacă e cazul, şi-n iad, numai să plutească la suprafaţa vieţii noastre politice.

Săptămâna 4 – 8 mai, 1992 a fost o crâncenă săptămână politică pentru membrii Adunării Deputaţilor. Muncă non-stop, pentru votarea, cu ajutorul lui Dumnezeu, a Legii Alegerii Camerei Deputaţilor şi Senatului şi pentru fixarea datei alegerilor legislative. O întinsă labilitate psihică îi domină pe domnii parlamentari. Unii spun că acesta este ultimul Parlament dominat de specialişti. Cei care vor veni o dată cu viitoarele alegeri vor fi politicieni cu bani. Adică acel soi de oameni alunecoşi şi buni de gură, dar rău dotaţi caracterial şi mintal. Ei vor impune definitiv acea specie mizerabilă - politicianismul cumplitei epoci 1930 – 1940. Numai cine n-a vrut nu s-a remarcat, în această săptămână, de la microfonul Adunării

Deputaților! Cel mai tăcuți au fost domnii de la... U.D.M.R. Joi, chiar că s-a pus capac vorbăriei și am crezut că până și fetița cu „supravegherea" se va lăsa păgubașă și va pleca. N-a plecat. Un țângău de douăzeci și ceva de ani a devenit „supraveghetor național" de parcă am fi handicapați și va trebui să fim hrăniți, de patronul d-șoarei, cu biberonul democrației. D-nii Klaps, Patriciu, Boștinaru, Munteanu, Petrișor, Cunescu etc. au dezbătut pe toate fețele când să aibă loc alegerile, câte zile să se acorde campaniei electorale, cât timp mai avem până la începerea ei, dacă alegerile parlamentare să se facă o dată cu cele prezidențiale, dacă nu vom avea alegeri ce va zice Europa, iar dacă vom avea oare ce ne va da „Europa" asta?! Bau – baul unor **farfuridi**, în pantaloni sau fustă, care agresează microfonul, este „Europa"! Blestemată boală farfuridismul politic la români! De la '48 ni se trage! Dl. Klaps a atacat și TV-ul; acest stat în stat, mai puternic decât oricare autoritate statală legal constituită. Și ce-mi face acesta? Păi, cică i-ar fi oferit d-lui Brucan, „acestui personaj indezirabil", spațiu de palavrageală, pe micul ecran. În calitate de ce? E tare dl. Klaps! Se face că nu pricepe! Dar nici neica Brucan nu e de colea. Să treci prin „regimul burghezo - moșieresc", s-o duci ca în rai și să și scapi de toate dictaturile, inclusiv de cea a tătucului Stalin, care le-a dat „chinezilor" păpica ideologică și să ajungi în fericita epocă a d-lui Răzvan Theodorescu, nu este o performanță la îndemâna oricui. Acele alegeri „de la 20 mai", care „au fost alegeri sentimentale", greu ar fi putut să-i mături de pe scenă pe oameni de genul d-lui Brucan. Așa că d-nii parlamentari au ajuns un fel de tipi luați în tărbacă până și de muritorii de rând. Până și talpagiii trotuarelor îi acostează pe stradă și cică le zic: „Măi, nea cutare, faci parte din Parlament? Vai de capul tău... rău ai ajuns!" Cel puțin dl. Patriciu, după cele spuse mai sus de către el, așa se pare că ar fi pățit. Dar dl. Patriciu nu avea de unde să știe că fetița cu „supravegherea alegerilor" avea să-l laude pe coridoarele Adunării Deputaților după acest discurs. Asta așa, în contrapartidă cu anonimul talpagiu care i-a zis frazele de mai sus. Concluzia noastră

furată din discursul unui deputat: parlamentarii aleși la 20 mai '90 sunt „o armată obosită" ajunsă la „epuizarea fizică, psihică" și politică. Și tot ceea ce ar trebui să-și mai dorească ei ar fi „o cerere de lăsare la vatră"! Înțelepte vorbe. Dar, cine să vină?! Doamne păzește de mai rău! Căci „schimbarea domnilor, bucuria ..." Chiar așa!

(Națiunea Anul III Nr. 20 (97), 1992, MAI 15 – 21, pag. 3, semnat George URSA)

LUPTĂ FRATRICIDĂ /(Cronica parlamentară)

Convenția FSN din martie 1992 a dat semnal verde luptei deschise între fracțiunile politice care au alcătuit fostul bloc parlamentar FSN. Pasiunile au atins cote înalte și este clar că ele nu mai pot fi stăpânite. Negativismul mitingiștilor de profesie s-a mutat din stradă în Adunarea Deputaților, Senat și este greu de crezut că amânarea alegerilor mai poate fi cerută serios de vreun om politic. Ele trebuie să aibă loc cât mai repede și să se desfășoare simultan cu cele prezidențiale. Nu știu dacă este bine sau este economic, dar este de neconceput să conduci un stat având o singură „doctrină": NU-ul sistematic. Respectul pentru poziția politică a celuilalt nu există la noi. Înainte de a ne bate pentru locuri în viitorul Parlament ar trebui să ne batem pentru a ne educa politic. Îndemnul d-lui deputat V. Butulescu, care sună astfel: „Dați-ne voie să fin ortodocși fără a-i batjocori pe catolici", ar trebui să fie o axiomă pentru foarte mulți luptători din arena politică. A gândi altfel decât celălalt nu înseamnă excluderea din viața politică a unuia în favoarea celuilalt. Da! Dacă am avea gânduri malefice, am zice că opoziția – „Cheia" - este autoarea scindării fostului partid majoritar din cele două camere ale Parlamentului. Cum se explică, oare, dezinteresul marii mase a poporului român față de politică? Pentru că, nu-mi vine să cred că „poporul" este format din ceata zurbagiilor din stradă, din parlamentarii gălăgioși, din ziariști țâfnoși și scriitorași

flămânzi după funcţii. O revoluţie face cât un război. Ea este de fapt un război. Revoluţiile fără pregătire ideologică din anul 1989 sunt războaie fără perspectivă. Ce oferă ele popoarelor antrenate în aceste războaie? Câteva slogane: „economie de piaţă" (cum?), „democraţie" (adică dreptul oricui de a nu respecta pe nimeni, nici măcar legea), „libertate" (faţă de ce şi în raport cu cine?), „liberă circulaţie" (unde să circulăm?), „comerţ" (poate trăi o lume întreagă din comerţ, fără să producă?) etc. Demagogia aleşilor acestor doi ani şi jumătate a atins valori greu de egalat de către următorii aleşi. Înţeleg de ce mai nimeni nu mai merge la teatru şi de ce ne înghesuim cu toţii în preajma oamenilor politici. Bucătăria politică este însă o treabă murdară. Mă mir că ţara nu este complet atomizată cu această protipendadă politică! Dar cea care va veni s-ar putea să fie şi mai ticăloasă, mai fără scrupule, mai flămândă de publicitate şi mai frământată de pasiuni. Cei peste 2 ani au mai demonstrat ceva: curentele vieţii noastre politice se formează în spatele unuia sau altuia dintre actorii care ocupă scena. Unul e omul cu „cuptorul de pâine", altul e omul cu „metafizica şi clitorisul", altul cu alta... Celălalt cu cealaltă... Şi opinia publică oscilează haotic de la o „direcţie" la altă „direcţie", în funcţie de umorile de moment. „Democraţia" de azi este un mecanism care funcţionează în gol. Îi lipseşte finalitatea. Oamenii, „masele" au nevoie de un om care să le arate cu mâna drumul de urmat. Ăsta-i rolul şi este esenţial dacă privim lucrurile în mod psihologist. Revenind la viaţa parlamentară nu pot decât să constat că Legea privind alegerea Camerei Deputaţilor şi Senatului a fost, totuşi, votată. Nu s-a putut fixa data precisă a alegerilor legislative şi s-a acceptat, în principiu, ca alegerile prezidenţiale să se facă undeva, prin octombrie... Cu toate că s-au invocat cheltuieli suplimentare în cazul neorganizării unor alegeri parlamentare simultan cu alegerile prezidenţiale, membrii Adunării Deputaţilor nu s-au lăsat impresionaţi. Incidente penibile, acuzaţii, strigăte, evacuarea unor persoane din sală - iată ce a marcat ziua de joi, 14 mai 1992, iar grupul parlamentar FSN

(Roman), prin dl. V. Boştinaru a declarat că dl. preşedinte al Camerei Deputaţilor compromite „însăşi instituţia democratică a naţiunii" şi, ca atare, acest grup îi retrage sprijinul politic... Dl. Marţian Dan s-a apărat, promiţând că va dezvălui ce s-a discutat în grupul parlamentar FSN în legătură cu „hărţuirea" politică dirijată şi îndreptată împotriva sa. Chiar că nu mai putem trage nici o concluzie! E şi greu! Cei mai liniştiţi sunt domnii de la... UDMR. Liniştiţi şi... uniţi!

(Naţiunea Anul III Nr. 21 (98), 1992, 22 – 28 MAI, pag. 3, semnat George URSA)

ORADEA '92

A. „Oricine gândeşte pământul românesc ca unitate... îşi dă seama că centrul normal al vieţii româneşti nu poate fi în afara centurii munţilor" – scria Mircea Vulcănescu. Dacă stimaţii domni de la Bucureşti ar fi înţeles acest lucru în 1918, noi, astăzi, n-am fi cu jalba-n băţ pe la uşile tuturor birocraţilor Europei şi nici străini în propria ţară. Poate nici copiii noştri n-ar scoate fituici de genul celei de la Liceul „Emanoil Godju" din Oradea. Spre ruşinea noastră, pruncii noştri, elevi de liceu, pot scrie despre neamul lor asemenea fraze. Citez: „1. Salamul cu soia reprezintă pentru dv.: a) un simbol al continuităţii noastre în spaţiul carpato-danubiano-pontic..."? Oricât ai fi de glumeţ, publicarea unui asemenea enunţ de către un român – permisiunea ca el să apară - ne îngrozeşte şi ne face să ne gândim că suntem cvasi-pierduţi ca popor. Când este publicat acest „document"? Aproape simultan cu un eveniment pe care românii din Oradea îl numesc „serbările galante"... Cine sunt cei care organizează „serbările"? Un „curatoriu"! Secretariatul acestui „curatoriu" este format din 3 membri: Szilaghi Aladar, Otto Indrig, Fodor Iosif. Cu ce se ocupă aceşti domni? Ei se „ocupă de problemele concrete" şi „amănuntele organizării" acestor „serbări". Cine le-a permis să organizeze aceste „serbări"? Autoritatea românească de la Bucureşti şi Oradea.

aceste „Varadinum '92"? Este un „ceva" politic, organizat sub masca unei „manifestări religioase". Cine sunt participanții? „La manifestările religioase care doresc să cuprindă întregul oraș, vor participa nouă comuniuni romano-catolice, opt reformate, una evanghelică, una unitariană, două baptiste...". Astea or fi româneşti? Nu ne vine să credem pentru că, pe lângă „concursuri de istorie locală", organizate pe grupe de învățământ (primar, gimnazial, liceal), de către biserica lui Laszlo Tökeş, se „aniversează (?) fondarea oraşului Oradea, ridicarea la rang de Sfânt a regelui Ladislau şi eliberarea (?) oraşului de sub ocupația otomană". Deci „serbările" sunt organizate de d-nii de la UDMR împreună cu autorități străine de populația majoritară şi de statul ei. De ce? Pentru că „oraşul a fost privat de trecutul său". Cine-i va reda oraşului „trecutul său"? „Biserica noastră reformată"; adică a lui Laszlo Tokeş, preşedintele de onoare al UDMR. Acesta botează numele oraşului, al străzilor, al piețelor publice, pune plăci comemorative, inscripții maghiare pe liceele statului român, scrie prefețele unor cărți, invită autoritățile altui stat să dea girul actelor săvârşite pe pământul românesc, primeşte aprobări de la autoritățile româneşti pentru a-şi desfăşura activități contrare acestei autorități. Ba, mai mult, această autoritate românească (locală şi centrală), împreună cu mass-media aferentă tace. Parcă Oradea ar fi undeva, prin Oceania. A avut România vreun „sfânt" rege Ladislau?!? A avut oraşul Oradea „eliberări" înainte de 1 decembrie 1918 şi 12 octombrie 1944? Noi nu le ştim! Poate le ştiu domnii, care au dat aprobările pentru „sărbătorirea" lor. Pe lângă astea, d-nii cu „biserica", cu „sfinții" şi cu „trecutul" ar fi dorit să organizeze „întâlniri" pe tema „prezentul şi viitorul oraşului nostru". Cum poate fi discutat „viitorul oraşului", fără să fie consultată populația majoritară (românii)? Cei 70 la sută dintre locuitori !? Doresc aceşti 70 la sută să aibă ca sfânt pe alde Ladislau, împilator crud al strămoşilor lor? Vor ei „concursuri de istorie locală" la sediul Episcopiei Reformate? Vor „întruniri festive", „vernisaje de arte plastice" etc.? Cred că le-ar fi anunțat şi pe stimata noastră

autoritate. Biserica Ortodoxă şi pe gălăgiosul nostru Parlament pentru a vota ceva fonduri întru susținerea „serbărilor", chiar „la teatrul oraşului nostru". Dar nimic! Tace domnul Parlament! Tac toți! Ziarele doar pomenesc câte ceva. La „serbări" participă şi cetățeni, mass-media, autorități etc. din statul vecin – Ungaria. Aşa, deci ... Pentru a câta oară îşi sărbătoresc ei personalitățile şi conducătorii pe teritoriul altor state? Pentru a n-a oară! O fac şi în Slovacia, o fac şi în Voivodina, şi-n Ucraina Subcarpatică! De ce o fac? Pentru că acesta este un „spațiu de complementaritate". Adică este un „spațiu" fără suveranitate certă, în care Ungaria (stat cu o clară suveranitate asupra teritoriului ei, dat fiind faptul că Slovacia, România, Ucraina nu se duc la Budapesta, la Eger să-şi petreacă sărbătorile naționale) are un rol hegemonic. El este recunoscut tacit. Dacă nu l-ar avea nu şi-ar permite acestea. Pentru că o țară care-şi sărbătoreşte eroii, sfinții, istoria pe teritoriul altei țări este o țară-hegemon, iar acțiunea ei are un caracter politic clar. Cel al stăpânului. Țara care acceptă aceasta arată, prin acceptarea sa, că este vasală. Ei bine, conducătorii politici ai României de azi se fac că plouă şi nu pricep. UDMR - în România şi organizațiile minorității maghiare - în țările vecine Ungariei au realizat în România şi în aceste țări autorități paralele cu autoritățile statale ale țărilor respective, autorități „paralele" dar dependente de Ungaria. Şi aceste autorități „paralele" conduc simultan cu autoritatea din statul respectiv şi împotriva ei. Este mai mult decât grav. O minoritate, în loc să stea în banca ei, se ridică deasupra majorității – fapt contrar democrației – şi o conduce, îi deturnează istoria şi-i lezează demnitatea. Ce spune statul acestei majorități - în cazul nostru România? Păi, în numele ei, anume conducători spun naiv complice: „Lasă-i, dom'le, numai să fie liniște, să n-avem incidente!"; nu le pasă că i se fură țării atributele. Ea dorește ca românii să stea în casă, organizațiile româneşti să tacă şi eventual să se bucure că simbolul „continuității noastre în spațiul carpato-danubiano-pontic" este renumitul „salam cu soia". Dragi şefi, inclusiv ministrul Culturii şi cel al

Învățământului şi Ştiinței, să vă dea Domnul multă sănătate! Sunteți băieți deştepți .

B. Disperați şi pentru a vedea lumea că Oradea nu se află la capătul pământului şi românii din capitala levantinizată a României se gândesc la ei, Uniunea Națională „Vatra Românească", filiala Bihor, prin d-nii Gh. Damian, Aurel Tudosie, Valeriu Chişu, organizează o modestă întâlnire la Casa de Cultură din Oradea cu tema „Presa în slujba națiunii". Participanți la această întâlnire: directori, redactori şefi, redactori de la publicațiile „Națiunea", „Europa", „România Mare", „Adevărul", „Phoenix", TV (Pro Patria). Românii din Ardeal vor să nu fie uitați de necopții la minte domni de peste Carpați , care au uitat din ce parte a țării au plecat cei care au întemeiat voevodatele Țara Românească şi Moldova. Sala de cultură, aflată nu departe de malurile Crişului, a fost plină de participanți. Majoritatea - îndurerați, debusolați şi nepregătiți pentru astfel de vremuri. Prezentările au fost făcute de d-nii prof. Gh. Damian, prim-vicepreşedinte al Filialei Bihor al Uniunii Naționale **„Vatra Românească"** şi dl. dr. Aurel Tudosie, vice-preşedinte al aceleiaşi filiale. Dar dialogul propriu-zis? Din multele întrebări puse de cei din sală s-a desprins îngrijorarea că România poate deveni a doua Iugoslavie, dacă atât românii cât şi organele alese de ei nu vor pune piciorul în prag pentru a opri avalanşa care s-a pornit. De ce nu este pedepsit acest Tökeş? Se întreabă ei. Câte file trebuie să se adauge în dosarul relelor lui pentru a se pune capăt activității acestui domn? Răspunde dl. Radu Theodoru: Dosarul Tökeş va avea atâtea file, „cât răbdare veți avea dumneavoastră"! Adică locuitorii români ai Oradei şi României. Ce s-a mai desprins din dialogul care s-a întins pe durata a peste trei ore? Le-am putea sintetiza în următoarele puncte:

1. Presa națională trebuie să aibă un caracter formativ, informativ şi de educație istorico-națională; 2. Ea trebuie să aibă un caracter de luptă. Luptă contra duşmanilor neamului românesc, indiferent cine ar fi aceştia; 3. Ea trebuie să spună adevărul despre evenimentele istorice care au loc sau care au

avut loc în trecut; 4. Mai mult decât atât: o mână de ziarişti sunt lăsați singuri să facă ceea ce ar trebui să facă statul şi justiția! Ceea ce nu e drept!! Nici fair-play! 5. Ceea ce trebuie să înfăptuiască Ministerele de Externe, de Interne şi autoritatea locală o face, înfăptuieşte ... presa națională! Se înțelege, cu mijloace şi rezultate modeste; 6. Presa românească din jud. Harghita-Covasna este părăsită de toată lumea românească, de la vlădică la opincă, şi nu este înzestrată cu cele de trebuință pentru a putea apare în condiții normale; 7. Dacă presa „în slujba națiunii" spune adevărul, „drojdia fanarului, care se găseşte la Bucureşti", se aliază cu adversarii neamului românesc pentru a o distruge. Puterii nici că-i pasă; 8. Rolul destructiv al presei erotico-pornografice pentru educația tinerilor sub 16 ani trebuie contracarat; 9. Presa de orice nuanță trebuie să accepte dialogul, să conceapă lupta politică şi de idei de orice natură, „ca o modalitate de dialog", nu „ca o excludere reciprocă" din arenă. Acest precept este valabil şi pentru şefii partidelor politice şi ai organizațiilor zise „apolicie"; 10. Cei care şi-au făcut un port-drapel din negație nu pot emite pretenții de a conduce nici gazete, nici partide politice. Politica unui nu permanent este nu numai dăunătoare, dar profund imorală făuririi unui stat de drept şi conservării națiunii; 11. Organizatorii întâlnirii au cerut statului demnitate, respectul legilor şi Constituției, nu montarea de plăci, construcția de statui cu semnificație contrară aspirațiilor populației majoritare alcătuitoare de stat. Biserica Ortodoxă este alături de românii orădeni; 12. Presa care luptă pentru interesele naționale ar trebui să alcătuiască şi ea un sindicat care să-i apere interesele. Acestea ar fi, sumar vorbind, cele petrecute marți, 12 mai 1992, în sala Casei de Cultură din Oradea. Cei care au reprezentat publicațiile şi au răspuns publicului românesc orădean şi invitaților, au fost d-nii George Ursa (**Națiunea**), Adrian Riza (**Timpul**), Silviu Achim (**Adevărul**), Ilie Neacşu (**Europa**), Radu Theodoru (**România Mare**), A. Munteanu (**Phoenix**), Maria Şerban (**Românul**). Dialogul a fost tulburat – se putea altfel? – de dl. Liviu Vălenaş.

Au făcut fotografii – zic unii - d-nii de la „**Bihàry Nàplo**" (se zice pentru serviciul AVO); ar fi înregistrat complet dialogul d-nii de la UDMR.

A doua zi – miercuri 13 mai 1992 – la Prefectura Municipiului Oradea, postul teritorial de Radio Cluj-Napoca a transmis, în direct, întrebările, puse de ziariştii de la „**Naţiunea**", „**Europa**", „**Timpul**", „**Românul**" şi TV (Pro Patria), domnului primar al Municipiului Oradea, Petre Filip.

• „**Varadinum '92**", această manifestare provocatoare – pe teritoriul României – continuă. Ea n-ar fi trebuit autorizată să se desfăşoare. Dar, de! Oradea e la ... capătul pământului pentru noi. Aşa că ce să ne mai mirăm!

(Naţiunea Anul III Nr.21(98), 1992, MAI 22–28, pag.4, semnat Nicolae VEGA)

„MORALA UNUI STAT"?... Cronica parlamentară

„Politica să fie o scrimă, nu o ciomăgeală" - ne-a zis consilierul prezidenţial de politică externă, dl. I. M. Paşcu, joia trecută, la conferinţa grupului „Un viitor pentru România". Just! Ştii că ai dreptate, dom'le? „Nu cumva aceste măsuri reformatoare să fie măsuri demolatoare", ne-a zis, în Adunarea Deputaţilor, dl. deputat Mitişor. „Măsurile demolatoare" sunt „măsurile" d-lui Stolojan. Just şi aici! Ştii că ai şi dumneata dreptate, dom'le? „Morala unui stat se reflectă după felul cum se comportă cu handicapaţii" - a zis dl. deputat Fr. Baranyi, cu zâmbetul pe buze, spre încântarea d-nei secretar de stat, Rodica Munteanu, cu problema „persoanelor handicapate". Ne-a mai zis dl. deputat că în România ar fi circa 1 milion de handicapaţi ... Just! Oi avea şi dumneata, dom'le, dreptate! Deci, România are peste 1 milion de „persoane handicapate", 3,5 milioane de unguri (după unii), peste 5 milioane de ţigani (după alţii), are ucrainieni, armeni, greci, turci, lipoveni, etc., şi circa 30 de duzini de secretari de stat buni de gură, din care peste jumătate, dacă nu 80%, foşti lectori cu propaganda pe la

cine ştie ce cabinete de partid. Dar, de... „nu ne putem baza pe convoaiele de ajutoare care vor veni din străinătate" - vorba d-lui deputat Kerekes. Şi, musai, ne trebuie Legea „protecţiei speciale a persoanelor handicapate". Dar cu ceilalţi, cu cei sănătoşi , şe faşem bre? Că tot au rămas, dacă facem o socoteală, vreo 12 milioane, care nici n-au emigrat, nici nu sunt „persoane handicapate", să le protejeze cine ştie ce psiholog sănătos, ajuns secretar de stat, nici nu sunt cele 3,5 (!) milioane de unguri pe care să-i protejeze statul ungar, nici cele 5 milioane de ţigani pe care să-i protejeze regele Cioabă şi fostul prezidente ASC, Gheorghe Nicolae, nu sunt nici ucrainieni, nici turci, nici măcar... bulgari. Ei se duc, „na zavod", „na kambinat", la Călăraşi, la Galaţi, şi aici îi dau dreptate d-lui deputat Mitişor, că despre ei vorbea d-nealui când pomenea de măsurile „demolatoare". Ce facem cu cei 10-12 milioane români – după calculele tovarăşilor ajunşi domni – care ţin acest stat şi pe aceşti zâmbăreţi secretari de stat buni de gură? Că buni de gură erau şi acum douăzeci de ani când trăncăneau la tribunele şedinţelor UTC din facultăţi. Dar poate e mai bine să-l citâm şi pe dl. Dan Marţian şi să zicem ca el: „Haideţi să ne păstrăm cu toţii calmul", pentru că, de ... „la înălţimea fizică nu corespunde" întotdeauna „înălţimea morală". Parol, bibicule! Să mă-ngropi, Năică, şti că ai dreptate? Aşa că, trăiască presa, căci zis-au la conferinţa de presă cei de la FSN: „Noi, ca partid, n-avem decât să mulţumim presei". Just! Şi dumneavoastră aveţi dreptate, domnilor. Public ne-aţi mulţumit, public vă dăm dreptate! Nu ştiu dacă dv. sprijiniţi „actualul Guvern Stolojan, care este un Guvern de profesionişti", dar din spusele d-lui Paşcu am înţeles că el l-aţi sprijini. E bună! Ştiu însă că un domn deputat FSN a declarat: „Eu nu vreau ca un fost activist şi cu studii la Moscova" să fie viitor preşedinte. Băieţi, păzea de secretarii de stat ! Treaba voastră, să nu ziceţi că nu v-am spus. Şi Sorin Roşca Stănescu şi-a pus ţărână în cap după... dar a fost prea târziu. Oricum ar sta lucrurile, d-nul Baranyi mi-e simpatic. E chel ca şi mine, are barbă ca şi mine şi nu e „valah puturos",

ceea ce-i mai mult decât onorabil pentru domnia sa. Pariez că nu poartă nici unghie lungă la degetul mic de la mâna stângă şi nici nu are pielea măslinie, măslinie ca un pişpirică, ce se tot înghesuie de vreun an de zile să fie şef printr-o filială de partid. „Ciurarul, tot ciurar!", cum ar zice un domn care-i cunoaşte mai bine pe toţi foştii şi mai noii care se aburcă în noile structuri. Domnilor, i-am citat pe toţi! N-am nedreptăţit pe nimeni – sper – şi zic că mie mi-a plăcut... conferinţa de presă a grupului „Un viitor pentru România". Ne-au dat Coca Cola cu gheaţă. La această conferinţă doi demnitari şi-au păzit gura. Şi eu! Că doar nu era să mă iau de domnii prefecţi, consilieri şi deputaţi. Mai bine asculţi şi... bagi la gavlă.

(Naţiunea Anul Nr. 22 (99), 1992, 29 MAI – 4 IUNIE, pag. 4, semnat Nicolae VEGA)

„NE GÂNDIM SĂ PROMOVĂM FORMULE DE ASOCIERE FAVORABILE ROMÂNILOR"

Interviu cu primarul Municipiului Cluj-Napoca, domnul Gheorghe Funar

*(Gazeta „**Naţiunea**" şi-a permis, cu acordul d-lui Gh. Funar, primarul Municipiului Cluj Napoca, să reproducă unele pasaje din interviul acordat revistei „**Renaşterea Bănăţeană**" şi publicat şi de ziarul „**Libertatea**" de sâmbătă, 16 mai 1992. Acestor întrebări, cu răspunsurile aferente, gazeta noastră le-a mai adăugat trei întrebări noi, la care dl. primar Gh. Funar a binevoit să răspundă).*

R. Cu mai multe săptămâni în urmă, poate trei-patru, am ascultat la Radio Europa Liberă o discuţie la o masă rotundă unde erau puşi faţă în faţă reprezentanţi de seamă ai PUNR din Cluj Napoca şi ai UDMR din acelaşi oraş. Îmi pare rău, dar – vă mărturisesc – nu mai reţin dacă aţi făcut parte dintre personalităţile invitate la acel duel verbal unde

se dorea subliniată, din câte lesne s-a putut constata, intoleranţa românilor vizavi de maghiarii din Cluj.

Gh. F. Am să vă relatez eu câteva detalii în legătură cu această chestiune. A fost o stratagemă a **Europei Libere**, respectiv al lui Emil Hurezeanu, care a intenţionat să mă „prindă" la dialogul respectiv. N-a reuşit acest lucru pentru că i-am făcut, la rândul nostru, o surpriză, de cred că ne ţine minte toată viaţa. Adică am invitat la Primărie mass-media locală, reprezentanţii mai multor formaţiuni politice, ai „**Vetrei Româneşti**", UDMR, FSN şi i-am oferit domnului Hurezeanu „un dialog faţă în faţă". Nu vă ascund că i-am spus acolo că inclusiv titlul pe care l-a propus el, ca şi dialogul PUNR-UDMR „faţă în faţă", sunt greşite din capul locului, fiind vorba de două formaţiuni politice de opoziţie şi, ca atare, nu ne putem afla faţă în faţă. N-am înţeles de ce d-sa ar fi dorit să le pună faţă în faţă şi să creeze o falsă impresie că ne-am afla, într-adevăr, faţă în faţă, când nu e aşa. Iar domnul Hurezeanu s-a prezentat lamentabil, lucru care m-a surprins, fiind vorba de un lucrător-redactor al Europei Libere, post de radio care şi-a permis să angajeze un individ atât de slab pregătit sub aspect profesional şi care nu ştie măcar ce este accea o limbă oficială. Şi asta când i s-a spus că în România limba oficială este limba română. Sau care poate să susţină că Primăria face legile. Noi credeam că cei care lucrează la Europa Liberă au mai multă ştiinţă de carte.

R. Pentru că aţi amintit de limba română, ca limbă oficială, am aflat de controversele legate de firmele în alte limbi decât cea română. Am auzit că aţi dat dispoziţie ca în Cluj Napoca toate denumirile de şcoli, pieţe, magazine etc., să apară doar în limba oficială a României.

Gh. F. Bineînţeles, şi nu este vorba doar de firme în limba maghiară aşa cum au afirmat, în protestele lor, UDMR-iştii. Toţi propietarii firmelor care încalcă prevederile Legii 50 din 1991 sunt amendaţi. Iniţial au fost atenţionaţi să le dea jos, iar cei care n-au binevoit să execute dispoziţia noastră - şi este vorba doar de propietarii maghiari (căci alţii, de alte naţionalităţi,

le-au dat jos imediat), ale căror firme sunt doar în limba maghiară - sunt amendaţi din 48 în 48 de ore şi vor avea surpriza că, în curând, le vom da noi jos. Nu ştiu de ce nu vor să înţeleagă că trăiesc în România!

R. Domnule primar, citeam în „Adevărul de Cluj" din 28 aprilie acea dispoziţie cu articol unic semnată de dumneavoastră prin care aţi suspendat conferinţa cu tema „Autoguvernarea localităţilor" la care urma să particie o serie de fundaţii din Budapesta şi Olanda, alături de mai multe organizaţii maghiare. Sinceri să fim, ne-a uimit dispoziţia dumneavoastră sau, hai să spunem, curajul dv., cu atât mai mult cu cât la noi, la Timişoara, au loc frecvent astfel de „lecţii" de import, în numele democraţiei şi în prezenţa aceloraşi dascăli, şi nimeni, dar absolut nimeni, nu s-a ridicat să se opună invaziei de democratizanţi.

Gh. F. Eu am adresat un apel prin Rompres, către toţi primarii din ţară să ia atitudine faţă de orice fel de manifestări antiromâneşti. Bineînţeles că a început deja reacţia posturilor de radio şi televiziune străine, pe această temă. Ţinând seama de această surpriză pe care au vrut să ne-o facă acele organizaţii din Ungaria, din Olanda şi câteva din România privind autoguvernarea, şi ca să nu mai am alte surprize în viitor, am dat o dispoziţie despre care văd că aţi auzit, privind ţinerea acestor conferinţe. Spuneam acolo că toţi cei care vor să organizeze astfel de manifestări publice sunt obligaţi să declare acest lucru în scris la Primărie, cu cel puţin trei zile înainte, plus modalitatea desfăşurării, durata acţiuni, tematica şi participanţii.

R. În comunicatul dat în aceeaşi zi, mai precizaţi că întâlnirile mai pot avea loc numai în situaţia în care organizatorii invită şi reprezentanţi ai Primăriei, mass-media, instituţiilor de învăţământ superior, Uniunii „Vatra Românească", Societăţii „Avram Iancu" şi altele.

Gh. F. Bineînţeles, pentru că în cursul săptămânii trecute, reprezentanţii Fundaţiei Sörös au dorit să ne pună în faţa unui fapt împlinit. Eu i-am invitat la Primărie şi, spre surprinderea

mea, Fundaţia Sörös din România a fost reprezentată de către Horvath Andor, care este numit secretar de stat în Ministerul Culturii, şi care, în discuţia avută, a declarat că el nu recunoaşte Constituţia României şi nici limba română ca limbă oficială în ţara asta. Şi pe acest individ îl ţinem adjunct al ministrului Culturii! Am oferit delegaţiei care s-a prezentat la Primărie, două variante: le-am solicitat să depună acte în scris la Primărie, pentru că altfel le va fi suspendată conferinţa, datorită caracterului secret în care au dorit să o organizeze şi datorită scopului pe care domnul Sörös îl urmăreşte în România, pe de o parte, şi pe de alta, să se ţină conferinţa cu participarea reprezentanţilor pe care i-am amintit, din partea română. Conferinţa s-a ţinut, deci, în condiţiile stabilite de noi, iar după amiază am primit o delegaţie din partea Fundaţiei Sörös la Primărie, în frunte cu vicepreşedintele Parlamentului Ungariei, alături de şefa fundaţiei de la New York şi alţii.

R. Aveţi în vedere, dv. sau Consiliul Orăşenesc, vreo măsură de desegregaţionare a unor licee din oraş? Aceasta, în cazul că acest fenomen a avut loc în perioada haotică ce a urmat primelor luni de după 22 decembrie 1989, când grupuri minoritare de maghiari au scos din şcoli elevi români şi cadre didactice româneşti şi prin acest act de forţă au creat o stare de fapt care s-a perpetuat până astăzi căpătând o ciudată formă de „legalitate".

Gh. F. Trebuie să fac următoarea precizare. În Municipiul Cluj Napoca nu există nici un liceu sau altă unitate şcolară care să aparţină în exclusivitate minorităţii maghiare. Toate unităţile şcolare de pe raza Municipiului, ca şi de pe raza întregii Românii, sunt – sau ar trebui să fie – şcoli româneşti. În aceste unităţi şcolare, inclusiv cele din Municipiul Cluj Napoca, învaţă elevi aparţinând minorităţii maghiare. Unii urmează cursurile în clase româneşti, iar alţii - în clase cu limba de predare maghiară. Numărul de clase cu limbă de predare maghiară sunt variabile de la o unitate şcolară la alta, în funcţie de opţiune. În Municipiul Cluj Napoca nu există nici o unitate

şcolară exclusiv cu limbă de predare maghiară. S-a încercat aceasta la începutul anului 1990, când s-au făcut presiuni asupra cadrelor didactice şi elevilor români pentru a părăsi unele clădiri. Aceste presiuni au fost exercitate de către Inspectoratul Şcolar Judeţean prin persoana d-nei Mariana Stoica, soţia dlui Ioan Aurel Stoica, unul din liderii FSN, actualmente membru al Guvernului. Soţia dânsului s-a ocupat şi a sprijinit separatismul şcolar pe criterii etnice în Municipiul Cluj-Napoca. Pe lângă d-na Stoica şi-au adus contribuţia şi cei doi miniştri adjuncţi de la Ministerul Învăţământului şi Ştiinţei. Este vorba de d-nii Palfalvi şi Demenyi. De asemenea, dl. ministru din vremea aceea, Mihai Şora, a semnat cu multă uşurinţă actul de separare şcolară. Există documente prin care, la mijlocul anului şcolar, în data de 15 martie 1990, mai multe cadre didactice şi clase româneşti au fost scoase din unele unităţi şcolare cu forţa şi mutate la un liceu nou înfiinţat, liceul „Avram Iancu". Este de o perfidie nemaipomenită această acţiune. Până acolo au mers încât şi denumirea liceului unde să fie mutate clasele să fie atractivă pentru cadrele didactice şi elevii români. Dacă ulterior s-ar fi revenit pentru a fi desfiinţat acest liceu, s-ar fi putut interpreta, de pildă, în cazul de faţă, că primarul PUNR-ist al Municipiului Cluj-Napoca desfiinţează liceul, în exclusivitate, românesc „Avram Iancu". Dar situaţia de la sfşitul lui martie 1990 o vom reglementa printr-o nouă redistribuire a unităţilor şcolare din Municipiul, începând cu anul şcolar 1992-1993.

R. Poate ne mai permiteţi încă două întrebări. Una ar fi referitoare la strategia economică pe care intenţionaţi să o promovaţi în Cluj-Napoca pentru orpirea acaparării vieţii economice de către elementul alogen în colaborare cu „fraţii" lor de peste hotare.

Gh. F. Pe raza Municipiului Cluj-Napoca ne preocupă relansarea vieţii economice româneşti, cel puţin la potenţialul existent la 22 decembrie 1989. Ne gândim să promovăm formule de asociere economică favorabilă românilor cu firme din diferite ţări ale lumii şi în sensul creării unor societăţi mixte

româno etc. Căutăm să punem la dispoziţia românilor spaţii necesare iniţiativei, aceasta bineînţeles pe raza Municipiului, autoritatea noastră neîntinzându-se mai departe. Preocuparea de bază este de a stimula şi de a sprijini acţiunile agenţilor din Municipiul Cluj-Napoca precum şi din toată România pentru crearea unei vieţi economice prospere. De asemenea, încercăm cooperarea cu firme româneşti din străinătate.

R. Aţi făcut un apel adresat tuturor primarilor... Orpindu-ne doar la Transilvania, cum vedeţi realizarea unei acţiuni colective de apărare în această zonă mult încercată, a românismului?

Gh. F. Apelul pe care l-am făcut a fost adresat tuturor primarilor din toate Municipiile centre de judeţ, indiferent de formaţiunea politică care i-a propulsat în funcţiile respective. La acest apel am adăugat dispoziţiile pe care le-am dat până acum în Municipiul Cluj Napoca. De asemenea, hotărârile adoptate de Consiliul Municipal în ideea utilizării acestor informaţii pentru un schimb de idei cu ceilalţi primari din ţară. Le-am solicitat ca, la rândul lor, să procedeze la fel şi sperăm să beneficiem de experienţa acumulată în alte Municipii ale României.

R. Vă mulţumesc.

(Naţiunea Anul III Nr. 22 (99), 29 MAI – 4 IUNIE, pag. 4, semnat George URSA)

„REZERVELE DE GRÂU SE TOPESC ..."

/Cronica parlamentară

• Aproape m-am săturat a scrie despre unele lucruri... La un simpozion, petrecut nu de mult, unde a venit atâta „lume bună" şi atâta tineret, un distins profesor – lăudând pilda învăţătorului – a pledat pentru oralitate, pentru învăţătura orală. Numai că nu tuturor le este dat să fie învăţători. Pot fi învăţători doar cei superdotaţi. Cei mai puţin dotaţi scriu, alcătuiesc tomuri docte. Cei şi mai puţin dotaţi mâzgâlesc prin ziare.

Ceilalți se mulțumesc să citească, să acționeze, ori, pur și simplu, numai să acționeze. Ultimii au conștiința că, cronicari, oricum, se vor găsi până la urmă. Și se găsesc. Noi, gazetarii, suntem aceia. Dar, oare suntem obiectivi? Există obiectivitate? Învățătorul care-și propagă învățătura oral oscilează - poate - între a fi dascăl și a fi poet. Ambii sunt niște inspirați. Primul are caracter, al doilea nu e obligatoriu să-l aibă. Primul e un model uman (Iisus sau Socrate, Diogene etc.), al doilea este doar un model artistic sau nici măcar atât. În vechime poetul era poet, adică model de urmat. Azi el este, din punct de vedere uman, un rău model pentru urbe. De aceea nici n-aș vrea și nici nu mă consider poet, adică făcător de „realități", înmulțitor de metafore. Las aceasta pe seama femeilor care au umplut, cu verbiajul lor banal, tone de hârtie și, cu recitarea lor, gîfîit voluptoasă, scena politică azi. Noi consemnăm ceva, consemnăm o faptă pentru a învăța din ea. „Consemnarea" este, se înțelege, subiectivă. Dar ce putem face!...

• Săptămâna aceasta membrii Adunării Deputaților au fost foarte derutați. Deși toată lumea politică e de acord că problema principală ar fi, azi, alegerile generale și prezidențiale, nimeni nu mișcă un deget, mai ales că dl. Eagleburger s-a îndurat și de București. Și ce l-ar fi putut, oare interesa, pe acest domn, la București? Evident, „drepturile fundamentale ale oamenilor" (!!) știut fiind că „problema reformei ... și problema democrației sunt inseparabile". Americanul nu ne cere nici măcar să intrăm în ... „Europa". Poate de aceea în săptămâna care a trecut au fost pe primul loc „persoanele handicapate". Abia joi în Adunarea Deputaților s-a luat o hotărâre de suflet. A fost aprobată Legea privind depunerea unor sume în contul „Moldova". Plecată din inițiativa senatorilor Dan Iosif, Postolache Mihăiță, Petru Jurcan, Ion Vasile, Dragoș Lucian, legea a fost votată în unanimitate și de Adunarea Deputaților. Ea prevede, în esență, că suma de 150 milioane lei, dedicată inițial finanțării campaniei electorale a partidelor, să fie depusă la „Bank-coop" SA, în contul

„Moldova". Ce a ajuns România?... Tisa am pierdut-o de mult, Moldova ne-au ciopârțit-o rușii. De la 1775 până azi, creștinii ruși și creștinii austrieci și alți „creștini" ne tot fericesc cu „democrația" lor bestială. Acum urmează „democrația" americană. Ea și-a anunțat prezența pe mapamond, în mod dictatorial, încă din 1941. Iar din 1989 „democrația" asta a devenit absolută. La ea se holbează o serie de domni deputați ori de rea credință, ori - s-avem pardon – mai mult decât naivi. Unanimitatea obținută în acordarea acestui ajutor părții noastre din România răpită criminal de Stalin s-a destrămat la reluarea dezbaterilor când au triumfat interesele politicianiste, demagogia. Unii deputați au cerut aprobarea imediată a legii alegerilor Camerei Deputaților și Senatului, sau votarea unei hotărâri de a se lucra vineri, sâmbătă, eventual și duminică, pentru a se termina legea campaniei electorale astfel încât să se poată organiza alegeri parlamentare până la sfârșitul lunii iulie. Vorbitorul-inițiator: Zsonda Attila. Fraților, sunteți tari! Numai că domnii deputați, „sunt divizați în părți" și sunt „destul de puternici!" pentru a se „bloca unii pe alții" în loc să cugete că „rezervele de grâu se topesc și se topesc și rezervele valutare" dacă se tot amână viitoarele alegeri. Nefăptuind alegerile n-o să ne mai cadă pomana de la americani și astfel – ne spune și dl. deputat Cazimir Ionescu – „în luna iulie nu mai putem rezolva nici problema pâinii". Păi de ce nu v-ați gândit și până acum la „problema pânii" și să puneți poporul la treabă că, de fapt, aste este „problema": munca!? Nu pomana porcului de la occidentali.

(Națiunea Anul III Nr. 23 (100), 1992, 5 – 11 IUNIE, pag. 3, semnat **George URSA)**

OSPITALITATE* (A) - Dicţionar de noţiuni dăunătoare -

Altă trăsătură pe care românul şi-o atribuie ca fiindu-i definitorie. Şi-o atribuie ori i-a fost atribuită şi el şi-a însuşit-o? Ce înseamnă această ospitalitate? Răspund băbeşte! Înseamnă următorul lucru: călătorul, omul necăjit, străinul aflat la drum este primit în casă, este servit cu mâncare şi băutură, culcat în pat şi, la plecare, îndestulat cu merinde. Ospătat pentru că e obosit de drum şi pentru că noi – la rându-ne - putem fi drumeţi. Din acest percept corect – prin extindere– s-a înţeles că noi am fi obligaţi (noi, românii), nici mai mult nici mai puţin, decât să acceptăm să fim jefuiţi. Vine nea cutare, din cutare ţară, se aşează la masa ta ca oaspete (hospes), e ospătat azi, e ospătat mîine, e ospătat o viaţă. El înţelege prin acest comportament al nostru că ar fi dreptul lui să mănânce pe degeaba. Acela de a parazita pe spinarea celui căruia-i este oaspete. N-ar fi nimic, dar se apucă şi te batjocoreşte că nu-l ospătezi cum ar vrea el. Bun! Tu, timorat de obrăznicia lui, începi să-i dai şi bani de cheltuială. Generos, oaspetele îşi construieşte o casă alături, îşi aduce şi rudele din te miri unde, ţi le bagă în casă, ca să-i ospătezi şi pe ei şi să le dai zestre. Între timp, tu ai ajuns în zdrenţe. Ajuns în zdrenţe, cu pruncii flămânzi şi needucaţi, oasptele îmbogăţit se pune pe călătorii în „ţările civilizate", în Europa, se pune pe scris, pe vorbit despre cel ce l-a ospătat cândva. Cică ai fi hoţ, ticălos şi nespălat, needucat, ne... ne... Un sălbatic şi temiri cum de te mai rabdă pământul Europei după portretul pe care ţi-l face „oaspetele" venit de aiurea. Biserica unde se ruga, invitat de tine, nu-i a ta. A adus-o el în traista lui de cerşetor, tocmai de unde – vorba poporului – „a înţărcat mutu' iapa!" Dacă te pui să conteşti minciunile debitate despre tine, rezultă imediat că

*Şi acest serial nefiind pe placul dlor. care conduceau revista la aceea vreme a fost întrerupt.

eşti xenofob, şovin, antisemit (ăsta e cel mai cumplit stigmat în lumea de azi. E aşa, ca şi cum te-ai atinge de Dumnezeu. Cum zici că un evreu a furat ceva, ori a omorât români în perioada 1945-1960, cum eşti antisemit), barbar şi om care merită să moară. Şi se apucă să te omoare pentru că ai fi ucis, un oaspete. Ai făcut profanări! Vedeţi ce-nseamnă măreţia propagandei? Forţa mijloacelor de informare este absolută. Lumea de azi este condusă la modul disipat (folosesc şi eu acest termen, recent încetăţenit, şi care-mi displace). E condusă prin bani şi influenţă indirectă. E o conducere de tip feminin. Pe ocolite! Celui condus i se sugerează cum să se mişte, spre ce anume să se mişte; cel care îi „sugerează" nu porunceşte la modul direct: fă aşa! Îţi sugerează „să alegi" tu să faci aşa cum vrea el, prin eliminare. Dacă te abaţi din drumul „ospitalităţii", „băieţii" îţi taie contul de la bancă...

(Naţiunea Anul III Nr. 23(100), 1992, 5–11 IUNIE, pag.3, semnat George SURU)

„ŞI-AM AJUNS MILIONAR..." /Cronica parlamentară

„Sunt patron şi bişniţar/ Şi-am ajuns milionar..." Aşa clama un cântăreţ ţigan pe caseta unui conaţional ajuns vânzător de ţuică în Piaţa Sudului. Aici, nu de mult după ce „odiosul şi sinistra" porunciseră construirea staţiei de metrou, se amenajase un părculeţ. Acum n-a mai rămas din el aproape nimic. Poate mormanele de gunoi şi vechituri ce-l acoperă. A fost „implementat" – pe lângă mormane de gunoi – cu dughene! Ce se vinde în aceste dughene? Ţuică, ţigări, „visichi", gumă de mestecat, „strîieci", coca-cola şi alte produse de acestea de „primă necesitate". Beau drojdierii ziua şi noaptea. Sunt deschise non-stop dughenele! Tot ce ia drumul Olteniţei şi Giurgiului se adapă aici „la cap de linie". Pute a

urină de la o poştă. Ţigani cu ghiotura! Pe lângă afaceri şi găinării poluează atmosfera cu trivialităţile de rigoare şi cu muzica ţigănească, revărsată din radio casetofoane şi boxe. Şi fac astea un zgomot de te asurzesc!... Ce uşor trăiesc unii... trăiau şi înainte! Odihniţi, veseli şi... „vânzători" de muzică ţigănească. Cine cumpără? „Românul prost"! Fabricantul, intelectualul pervertit, satul mahalagizat. „Şi-am ajuns milionar..." Statul neintervenţionist al domnului Stolojan, şi al ingineriei lui purtătoare de cuvânt pe la Costineşti, zace pe butuci. Trăiască inginerii care practică ziaristică scrisă şi vorbită şi finanţiştii. Trăiască neamestecul statului în bişniţăreala generalizată de la TV până la romul vânzător din Piaţa Sudului. Să trăiţi şi dv. domnilor parlamentari...

• Vom avea alegeri sau nu vom avea? La data închiderii ediţiei noastre nu ştiu. Problema se tranşează luni, marţi, miercuri (8,9,10 iunie 1992). Dar, oare, chiar ne-am ramolit de tot, întreaga aşa-zisă protipendadă, oare n-avem altceva mai bun de făcut decât să comentăm acest fapt? Există un prag de saturaţie! Există un ceva de la care nu mai poţi merge înainte. Poate e o tactică politică şi asta. Parlamentarii şi aşa-zişii oameni politici înnebunesc turma de trepăduşi ai mass mediei în mod deliberat. Chiauniţi de atâta bălmăjeală, zişii, mai sus, se pomenesc că, din senin, pică plocon o decizie. Dezmeticiţi brusc, trepăduşii se repd pe ea, pe cei care au elaborat-o, cu întrebări, comentarii trase de păr, râsete, exclamaţii „deştepte", aere de atoate-ştiutori şi zâmbete cu subînţeles. Ba, cucoanele (ziariste!) – unele dinţoase, altele jigărite, altele ţapene – aprind ţigări lungi şi pufăie cu importanţă fumul în nasul prostului care cască gura la ele plin de sine. După ce şi-au beut tutunul pun ţara la cale în articole scălâmbe şi comentarii năroade. Din păcate ne-am angrenat cu toţii în acest soi de politică circară, în acest soi de comentarii de pe dunga şanţului, comentarii în care alternează înjurătura cu dezinformarea, prostia cu incultura politică, cu reaua credinţă, şi, nu în ultimul rând, cu lipsa capacităţii de sinteză, cu lipsa de

gândire. Ea evoluează de la tonul discuţiilor Lache-Mache la tonul certurilor ţigăneşti din faţa birtului unui rom vânzător de ţuică în Rahova. Zbierăm toţi! Ba că e albă, ba că e neagră, ba că e lila în dungi! Degradant. Ziaristul, gazetarul român (de âmbe sexe), bate barbunga pe la uşile unor inşi pe care acum trei ani nu dădeai o ceapă degerată. Şi unul şi altul, au aceiaşi valoare ontic-gânditoare (dacă-mi dai voie să zic astfel), dar atmosfera a încetăţenit cele două categorii: ziarist(ă)-politician(ă), s-au legat unii de alţii precum grăsanul Bran de sfrijitul Stan. Rămâne de aflat care-i unul şi care-i celălalt. Rămâne de văzut care ziar e mai tare. De altfel unii din ei sunt gata să schimbe locurile. Scârţa-scârţa pe hârite să devină „dipotat" sau senator şi ... „viceversa". N-ar fi lipsit de învăţătură (cu toate că va costa poporul acest „viceversa"). Dar oare suntem capabili să învăţăm din păţanie, din istorie? Istoria a dovedit că nu. Aşa că sunt sătul, realmente, de a mă mai întreba când au loc alegerile. Când or avea loc or avea, când se va vota legea o vom avea votată şi cu asta să nu mai aud nici de alegeri, nici de legea alegerii Camerei Deputaţilor şi Senatului. Cred că ni s-a acrit tuturor... Parlamentul e un teatru. Mass media... chibiţii cîrîie iar poporul este cel ce trage ponoasele şi plăteşte. Dacă ne va lua cu bâta, o va face pe bună dreptate...

(Naţiunea Anul III Nr. 24 (101), 1992, 12 - 18 IUNIE, pag. 3, semnat George URSA)

ÎN PAS DE MELC/ Spre alegerile viitoare

Problema elegerilor s-a tranşat - în sfârşit – pentru 27 septembrie 1992 la întâlnirea preşedintelui Iliescu cu liderii partidelor politice reprezentate în Parlament. Sunt alegerile o problemă esenţială pentru ţara noastră? Sunt, în măsura în care, din această problemă s-a făcut un lucru esenţial de către persoane interesate, de către anumite grupuri ori nepricepute, ori luate de val. Valul pe care pluteşte necoapta noastră clasă politică are două creste! Între ele se mişcă cei ce au decizia în

România. Una ar fi bancherii occidentali, mai precis cei care locuiesc în Occident, şi alta ar fi populaţia majoritară românească proletarizată. Pe bancheri, forurile decizionale îi curtează, le urmează sugestiile politice. Populaţia românească proletarizată este când o masă de manevră ieftină, când măgarul căruia i se plimbă pe la nas morcovul încurajator. Întrebarea: „se fac, nu se fac alegeri", reprezintă un astfel de stimulent. Omul de rând, chiar chibiţul politic, are de ce să se preocupe. Fierăria lui Iocan ţiganul nu e o glumă ci o componentă a vieţii noastre cotidiene. Avem nevoie de această bârfă politică pentru a ne justifica neîmplinirile. Dacă cercetăm documentele istorice, ziarele, revistele, gazetele, vom găsi în ele expresia, cuvântul, „pământean", „pământeni", nu români. Pământean! Pe lângă alte conotaţii, acest termen avea, şi o are, şi pe aceea de ne-român. Prin el se ocolea numirea în publicaţii a adevăratului stăpân a ceea ce numim azi România. Desigur, nişte alegeri – fie ele şi corecte – făcute şi conduse de români nu vor rezolva impasul în care am intrat. Dar cei care vor fi aleşi pe un mandat normal, constituţional, vor avea timp să-şi facă un program omenesc de guvernare. Dar – după părerea mea – catastrofa pluteşte în aer. Capitalismul („economia de piaţă") n-are nici un as în buzunar. L-ar fi scos el în 1914 dacă-l avea. Singurul lui as este războiul. Războiul economic sau cel violent, cu arme. De altfel aceste două forme de război se îmbină şi se completează. Asul capitalismului dezvoltat, asul „capitalismului ştiinţific" este cel pe care-l vedeţi: opt-nouă ţări superdezvoltate economic domină celelalte ţări – ajunse nişte semicolonii. Ajunse ţări cu o independenţă fictivă. Aceasta este singura soluţie: „Statul de drept" este acel stat care ocroteşte fără să vrea, poate, pe acei soi de oameni care ştiu să devină bogaţi. Nu importă metodele. Legea aceasta e! Un om bogat devine tot mai bogat, mai puternic, mai liber, mai independent de un stat anume, mai arbitrar în ceea ce face. Şi la urmă, statul, statele devin simple anexe ale unor trusturi transnaţionale. Acest lucru ne paşte şi pe noi românii de la Dunăre. De aceea, dacă nu se

instaurează o autoritate hotărâtă - autoritate care este rezultatul unor alegeri corecte – sunt slabe şanse de a ne apăra de invazia ce va să vină. Să presupunem că există motive de ordin obiectiv, inexistenţa legislaţiei care să permită desfăşurarea corectă a acestor alegeri. Dar poate, pe lângă această cauză (de care sunt vinovaţi unii parlamentari), există mici calcule pe care le-aş numi meschine. Diferite grupuri politice de parlamentari au considerat necesar să-şi prelungească şederea în scaunul comod şi benefic lor cu încă o lună, două, cu încă o vacanţă (cum, altfel, se poate explica tergiversarea începută încă din luna februarie în votarea articolelor Legii alegerii Camerei Deputaţilor şi Senatului). N-aş vrea să cred că acesta este scopul, dar tragerea de timp în fixarea acestor alegeri generale, a medierii interminabile a articolelor Legii aflate în dispută între senatori şi deputaţi au şi asemenea cauze. De aceea mersul de melc al domnilor parlamentari, apoi, brusc, dorinţa de a ţine alegeri peste noapte şi în plin sezon estival pare suspectă. De aceea când era vorba de a ajunge în salonul unde să se ia deciazia finală a stabilităţii vieţii noastre politice nu se lua nici o decizie.

(Naţiunea Anul III Nr.25(97), 1992, 19–25 IUNIE, pag.3, semnat Nicolae ALEXANDRU)

O CONFERINŢĂ DE PRESĂ BRUIATĂ...

La conferinţa de presă organizată joia trecută de către PUNR, reporterul revistei „Timişoara" venise îmbrăcat într-un tricou pe care era imprimat steagul Ungariei! Întrebat – ironic – de dl. deputat Ioan Gavra de ce poartă tocmai un astfel de tricou, reporterul a răspuns cu nevinovăţie: „L-am primit cadou!..." Înaintea acestui dialog, puştiulache, în loc să întrebe despre problemele de politice care îi priveau pe cei ce organizaseră conferinta de presă, îl chestiona despre dl. prof.dr. J. C. Drăgan, despre „*Renaşterea Bănăţeană*", despre acuzaţiile şi calomniile publicate prin terfeloage, gen revista

„*Timişoara*". Nu comentez această conferință. Vreau să relev doar unul din punctele ei slabe: cel de organizare. Poate a fost o scăpare, o neatenție, sau, o prea bună credință. La ea au participat, pe lângă oameni onești, o haită bine orchestrată. Cea mai obraznică şi agresivă s-a dovedit cea de la secția TV maghiară a TV Române. O ceată inconştientă de românaşi le-a ținut isonul. „Victimă" – dl. primar al Municipiului Cluj Napoca, Gheorghe Funar. De aici înainte i-aş ruga pe toți românii care vor să facă ceva în țara românească să-şi organizeze foarte minuțios conferințele de presă pentru a nu deveni victime sigure ale celor special veniți să strice şi să compromită acțiuni bine intenționate. Ei (turbulenții reporteri) sunt învățați în arta de a transforma lucruri serioase în bîlci şi țigănie. Aceasta fiind un argument în discreditarea curentului românesc de gândire şi a reprezentanților lui.

(Națiunea Anul III Nr.25(102), 1992, 19-25 IUNIE, pag.1, semnat George URSA)

SĂ NU CONFUNDĂM „DEMOCRAŢIA CU DEMAGOGIA"... Cronica parlamentară

Lunea şi marțea trecută au fost „discutați", de către membrii camerelor reunite ale Parlamentului, cei 48 de viitori membri ai Curții Supreme de Justiție. Domnii judecători au fost forfecați public dar până la urmă, cu 2 excepții, au primit bile albe sau mai puțin albe – dar nu negre. Cei doi respinşi sunt actualul preşedinte al Curții Supreme de Justiție, dl. Teofil Pop şi d-na Gabriela Gaspar. Cercetând lista voturilor pro şi contra am găsit destui la limită. Deşi procedura de chestionare a viitorilor numiți a părut uimitoare multora dintre judecătorii aflați pe băncile rezervate Guvernului în Adunarea Deputaților – excepție făcând dl. g-ral Bădoiu preşedintele Secției Militare, care a şi fost gratificat, din sală, pentru cele spuse cu „bravo, generale!" – nici un judecător nu s-a arătat prea ferm în a-şi susține condiția. Au fost voci care au afirmat că unii din

justițiarii epocii trecute au fost instrumente – dintre cele mai fidele – ale defunctului PCR, au săvârşit nedreptăți dar, vorba unui orator: „de unde să scoatem noi acum oameni noi?!"; după cum un alt orator a remarcat: „n-o să facem viitoarea Curte Supremă de Justiție după indicația lui Ticu Dumitrescu". Ceea ce a surprins a fost înverşunarea d-lui deputat Ernö Borbely față de judecătorii militari! Două probleme îl preocupau: dacă printre cei ce vor fi judecători, la Curtea Supremă de Justiție, există vreunul care a făcut parte din completul ce l-a judecat pe domnia sa pentru complot în 1983. De fapt pentru ce o fi fost condamnat, dl. Borbely, în 1983? Sperăm că nu pentru delictul de revizionism! Ce-ar fi să-şi facă şi dumnealui o autobiografie, măcar sumară, aşa cum şi-au făcut-o judecătorii, dat fiind faptul că şi dumnealui e persoană publică. Tot dl. Borbely a mai cerut ca acei judecători militari care au cercetat şi judecat cele petrecute în comunele Dealu, Zetea etc. din jud. Harghita, să o declare la microfonul Adunării Deputaților pentru că - zice dl. Borbely – n-ar fi judecat drept, întrucât, până la 22 decembrie 1989 orele 24^{00}, a fost „rivuluție". Şi în „rivuluție", nu-i aşa, poți şi ucide, aşa, la derută şi rămâi curat ca un mieluşel. Remarc spusele unor judectori cum că: majoritatea dintre ei n-au participat la procese politice, că n-au avut funcții pe linie de partid, că n-au fost „membri de partid mai cu cântec", că „au urât comunismul", că n-au fost „delegați" la congresele de partid, că n-au fost „secretari ai organizațiilor de bază" etc. În fine, deşi dl. Pop s-a declarat - dacă nu mă înşel - fiu de preot, datorită faptului că i-a prea plăcut oratoria, n-a întrunit voturile necesare pentru a rămâne în funcția de preşedinte al Curții Supreme de Justiție. Iată ce va să zică „diplomația". Trahanache nu era prost. Şi nu e de mirare că Brînzovenescu zicea despre el că e „tare, tare de tot!" şi că nu-i dăm de „rostul secretului". Instructivă şedința comună a Parlamentului din aceste zile.

(Națiunea Anul III Nr. 25(103), 1992, 26 IUNIE–2 IULIE, pag.3, semnat Nicolae VEGA)

„CAP DE POD" LA TG. MUREŞ?

R. Domnule preşedinte al Uniunii Naţionale „Vatra Românească", după părerea dv., care este cauza eşecului în alegerile locale din Tg.Mureş a partidei româneşti?

- Având în vedere faptul că gândurile cotidiene, pe de o parte, şi, pe de altă parte, evenimentele care s-au petrecut în urmă cu doi ani de zile s-au şters din memoria locuitorilor români din Tg. Mureş, românii au devenit mai puţin vigilenţi şi n-au realizat că lupta dusă în Tg. Mureş pentru ocuparea funcţiei de primar nu e o luptă cu caracter politic, ci o luptă cu caracter etnic, unde românii, majoritari peste tot, au făcut un lucru pe care-l facem noi de secole: „Lasă-mă să te las!". Acest dicton şi această realitate au dus la rezultatul, scontat de altfel, că, UDMR a câştigat, nu pentru faptul că e majoritar, ci pentru că l-am lăsat noi. Trist, dar adevărat...

R. Este ameninţată unitatea vieţii româneşti, în acest oraş, datorită permanentei neînţelegeri dintre români? Se datorează aceste neînţelegeri veleitarilor? Sau sunt alte cauze la mijloc?

- În spectrul politic din Tg.Mureş au apărut mai multe tendinţe. Deci, în afara PUNR, care este bine văzut de electorat, există şi s-au înfiinţat şi alte partide: PRM, partide de alte nuanţe grupate în Convenţia Democratică, care are în componenţa ei unele partide cu iz naţional (şi mă gândesc aici la PNŢ-CD); dar ele au falimentat electoral; dar nu această apariţie a atâtor partide i-a debusolat pe români. Pentru că nu au fost dezorientaţi, nu pentru că nu au ştiut pe cine să voteze; ei, pur şi simplu, nu s-au prezentat la vot. Au considerat că treburile cotidiene sunt mai importante şi au uitat faptul că timp de 4 ani vor avea de-a face cu o administraţie de o factură deosebită, în sensul că, cei care n-au votat, la vremea potrivită, Constituţia, nu se simt obligaţi moral, chiar dacă prin lege da, să o şi respecte. Şi reprezentantul acestora e azi primar. Asta ar fi una. Cealaltă ar fi aceasta: în contrapondere faţă cu activitatea prodigioasă a primarului de Cluj, şi – de ce

să nu spunem – foarte bună, ei vor încerca să demonstreze o activitate cu sens invers. De data aceasta cu o orientare spre interesele minorităţii. Fiindcă, maghiarii şi secuii din această zonă nu uită niciodată că sunt minoritari care nu reuşesc să se integreze. Declaraţiile de până acum a recent alesului primar – ca să vă daţi seama de gândurile care-l preocupă la început de drum – sunt cele referitoare la firmele bilingve şi respectiv la faptul că tricolorul nu trebuie arborat decât la ocazii festive. Deci, ceva îl deranjează, pe dl. primar, din capul locului. E bine că prin aceste declaraţii ne pune în gardă asupra intenţiilor domniei sale în viitorii patru ani. Aceasta înseamnă că vom avea patru ani plini de evenimente, patru ani în care va trebui să fim foarte atenţi ce face primarul, pentru că dacă aşa a pornit, cu stângul, după cât se pare, n-o să-i fie nici cald nici lui, nici nouă.

R. Cum veţi acţiona în noile condiţii având în vedere că în oraşul Tg. Mureş şi în judeţ administraţia este în mare parte maghiară. Statistic, cum stau lucrurile cu primarii?

- Ponderea electoratului român este mai mare. Numărul de primari români este, în judeţ, mai mare decât numărul de primari maghiari. La nivelul consiliului judeţean situaţia s-a inversat. Trebuie să recunoaştem meritele UDMR că s-a ajuns la această situaţie. După ce au văzut că, în Municipiul Cluj Napoca, n-au reuşit să-şi facă jocul, că pe graniţa de vest a României ponderea primarilor maghiari este nesemnificativă şi instrumentaţi fiind din afară şi din România, UDMR a dorit şi a realizat un cap de pod la Tg. Mureş, dat fiind faptul că acesta este situat strategic lângă zona secuiască. Numărul relativ mare de intelectuali maghiari şi secui care se găsesc în Tg. Mureş, în zona limitrofă, îndeamnă să dorească să facă din el un fel de „centru" cel puţin intelectual al maghiarimii şi secuimii în această zonă. Estre greu de spus de pe acum care vor fi condiţiile în care se va desfăşura această viitoare convieţuire pe care o dorim paşnică; eu sper că şi în sânul electoratului maghiar există foarte mulţi oameni care s-au săturat de aceste apăsătoare oprelişti ale UDMR-ului (pentru că el este o

organizație relativ mai apăsătoare – ca să nu spun teroristă) şi care doresc să conviețuiască cu noi paşnic. Au realizat şi ei că nu putem merge la drum decât în această manieră şi trebuie să ne integrăm, să ne integrăm în spațiul lui Avram Iancu. Nu putem conviețui – dacă tot sunt aici – decât unii cu alții. Nu ştim însă dacă această trufie a lor, alimentată din afară, va face loc bunului simț sau o bucată de vreme, în această perioadă de tranziție, atât pentru noi cât şi pentru ei, vor mai gafa. Dacă vor mai gafa înseamnă că Tg. Mureş va avea mai departe o atmosferă plină de tensiune. Evenimentele din Tg. Mureş au fost exarcebate şi de gafele făcute de Legislativul şi Executivul nostru. Pentru că greşelile s-au făcut pe plan central. Greşeli pentru care noi, de aici, acum, plătim oalele sparte.

R. Care este situația demografică în județ după datele recensământului din 7 /01.1992?

- Situația demografică ne este favorabilă nouă. Noi suntem 52 - 53%. Culmea este că acest recensământ care s-a făcut pe baza unei declarații libere a naționalității este, la anumite capitole, calp. Imposibil ca în România să fie numai 410. 000 țigani! Este imposibil... Ori cifra de 410.000, furnizată oficial, este o cifră falsificată. Deci țiganii s-au sfiit să se declare țigani şi au migrat fie spre maghiari şi secui în zona noastră, fie spre români în alte zone ale țării, iar cifrele vehiculate de unguri cum că ei ar fi 2,5-3,5 milioane s-au dovedit mai mult decât nesincere. Şi astfel s-a învederat că, deşi n-au fost obligați să declare decât ceea ce doreau ei să declare, sunt doar 1,6 milioane. Deci acest procent, de aproximativ 7,1 % pe țară este un procent nesemnificativ față de 89,4% cât reprezintă românii din România. Aceste cifre se regăsesc şi în județul Mureş, proporțional vorbind. Şi noi credem că, dacă nu vor fi să se înregimenteze cu ranițe cu tot într-o formațiune care-i obligă la declarații neconforme cu opinia lor, maghiarii şi secuii pot deveni o minoritate colaborantă în zonă. Iar noi vom depăşi momentul acesta care i-a făcut şi pe români să uite că au de

ales pe patru ani primari care să gândească şi românește. Şi au greşit nealegând un asemenea primar.

R. Pentru preşedinție, pe cine credeți că mizează partida românească. Schițați posibile alianțe, dacă nu se mizează pe o persoană anume.

- Uniunea Națională „Vatra Românească" nu a țintit şi nu țintește spre preşedenție, nu are în vedere acest lucru. PUNR intenționează, dar încă n-a dezvăluit numele candidatului sau candidatei, iar pentru trăinicia vieții politice în România PUNR are o singură soluție: pe lângă pătrunderea în Parlament, care s-a dovedit meritorie până acuma, trebuie în mod obligatoriu majorat numărul de deputați şi trebuie neapărat să ajungă în Executiv. Şi a ajunge în Executiv este posibil numai cu partide care sunt mai spre centru. Se duc tratative cu partidul agrarian şi cu PNL. Poate că ei, deocamdată, refuză aliantele. Înclin să cred că le vor declara pe ultima sută de metri. În actuala conjunctură, de fragmentare a FSN-ului, ne este necesară o alianță şi nouă şi PNL, înainte de a-şi spune timpul inexorabil cuvântul. Cred că PUNR ar putea realiza platforma lui curat românească într-o alianță cu partidele care nu au nuanță roşie, cu partidele care au credibilitate în Vest. Interesele acestor partide, dacă vor converge pe ideea națională, vor duce la închegarea unui gen de alianță de partide naționale ce va da garanția unei perioade de patru ani în care tranziția va fi ceva mai națională decât până acum. Până acum a fost destul de internațională.

R. Vă mulțumesc.

(Națiunea Națiunea Anul III Nr.26(103), 1992, 26 IUNIE–2 IULIE, pag. 4, semnat George URSA)

„LAS' CĂ MĂ DUC EU! ..." Cronica parlamentară

• Constat cu stupoarea de rigoare că suntem un popor care mereu reacționează la evenimente defensiv. Nu activ. Nu provocăm evenimente. Reacționăm – mai bine sau mai rău – la evenimentele provocate de alții. Și timpul de azi nu e favorabil unei astfel de mentalități. Iată, Basarabia e pe punctul de a fi reocupată de imperiul născut potențial odată cu acțiunile cneazului Dimitri Donskoi. Dar nu despre aceasta vreau să vorbesc aici pentru că în cazul Basarabiei pare că va decide forța armelor. Ele decid din 1940 dacă nu de mai devreme. Acțiuni speciale, agenți, partide cumpărate, trupe ... Acțiuni tipic rusești. Acum vreau să vorbesc despre obrăznicia unei unguroaice, regizoarea ludith Elek, soția lui Kincses Elod, „sponsorizată" spiritual din Ungaria și material de Sörös. Ce a făcut această regizoare? Dumneaei este o ființă „modernă", de teapa lui Andrei Șerban. Asta ca atitudine estetică. Dar cum se comportă ea „ideologic"? Ea montează piesa Romeo și Julieta în așa fel că reiese că poporul român este un popor de troglodiți. Actorii poartă măști înfățișând portul popular românesc iar cei (măștile) ce-l poartă fac pe circarii, pe oamenii de bâlci, pe bătăușii care, în aceste condiții, pe bună dreptate, trebuie respinși de o „anume civilizație". Acestia, bineînțeles – necivilizații -, au bâte nu cizme. Mai mult, există, în piesă (o fi indicat asta Shakespeare?), un personaj îmbrăcat într-un costum roșu-galben-albastru! Personajul respectiv este respins brutal de „civilizați". Nu s-a revoltat nici un deputat când dl. Gheorghiță Lupău și-a citi, joi, 25 iunie 1992, interpelarea, pe tema de mai sus, în Adunarea Deputaților. Parcă nu era vorba de poporul care i-a trimis trimis în Cameră. Mai cred că nici un ziar „democratic" și nici „ziariștii" care scriu la ele nu se vor simți revoltați. Asta de parcă ar fi vorba de hotenoți. O nepăsare crasă plutește în Adunarea Deputaților. Deputații hlizeau (nu toți) și nu le păsa de nimic.

• Cu chiu cu vai (după interpelarea d-lui Lupău și a altora pe alte teme) s-au urnit dezbaterile din Adunarea Deputaților pe marginea proiectelor de legi anunțate pe ordinea de zi. Dar greu s-a putut lucra. Tot timpul se pleca din sală; murmurele neîntrerupte, vociferările, râsetele, împiedicau buna desfășurare a lucrărilor. Unii deputați s-au mutat din sală la balcoane, printre ziariști. Cei din sală îi apostrofau pe cei de sus, iar cei de sus le răspundeau cu fraze de tipul: „Ce vrei mă, urâtule?..." Se ajunsese la un moment dat la o situație paradoxală: dl. deputat Emil Stoica apelează, din sală, la Președintele Adunării Deputaților cu fraza „Vă rog, domnule președinte, să trimiteți liderii grupurilor parlamentare să-și aducă oamenii în sală pentru că pe mine nu mă ascultă..." Replica d-lui Marțian a fost antologică: „Las' că mă duc eu!" Și s-a dus .. După ce i-a adunat pe toți le-a făcut morală, zicând: „Lipsa de disciplină ne face să pierdem timpul". Dar, degeaba. Departe griva de iepure. Dl. Marțian Dan a devenit dur și a punctat: „Mie îmi este rușine să mă tot duc la bufet și să vă scol de pe scaune"... Pe ordinea zilei de joi: șomerii, locuințele și ... plictiseala de tot ceea ce poartă numele de viață politică. Se așteaptă vacanța. FDSN-ul așteaptă Convenția Națională de sîmbătă - duminică. FSN-ul își pregătește și el convenția sa. De data aceasta extraordinară. Pe dl. Stolojan îl preocupă grâul. Cam târziu dar ... În Moldova oamenii mor ca furnicile. „Eliberatorii" anilor 1944, prietenii „dezidentului" Dan Deșliu, ucid la românași cu nemiluita. Noi stăm, privim și nici măcar nu ne lamentăm pe măsură. Unde e Europa Liberă „cu drepturile omului"? Dar Ungaria? Dar nemaipomenita Olandă? Dar... parlamentarii noștri ce fac? Dacă tot nu pot face nimic mai bine ar fi să facă greva foamei – o zi-două -, în semn de protest, în fața ambasadelor celor doi bulibași (Bush și Eltîn). O zi în fața ambasadei bulibașei Bush, una în fața ambasadei bulibașei Eltîn. Numai că rușinea nu face parte din comportamentul politicanului.

(Națiunea Anul III Nr. 27 (104), 1992, 3 – 9 IULIE, pag. 3, semnat Nicolae VEGA)

„ÎN SPECIAL CU PNL NE-AR CONVENI UN «MARIAJ»" ...
- Interviu cu dl conferenţiar Petru FORNA, preşdintele filialei PUNR Cluj -

R. Domnule conferenţiar universitar Petru Forna, dv. sunteţi preşedintele Filialei PUNR Cluj, una dintre cele mai puternice din ţară. Care sunt meritele dv. în construcţia acestei filialei?

P. F. Nu este meritul meu personal. Poate că, fiind puţin mai în vârstă decât ceilalţi colaboratori ai mei, sunt, prin prezenţa mea, un factor de creştere şi echilibru. Mai am şi avantajul de a nu fi deţinut, în regimul trecut, nici un fel de funcţie şi avantajul că provin dintr-o familie ai căror membri au fost închişi cu zecile de ani şi au suferit greu din cauza concepţiilor lor politice.

R. Alegerile locale au dat câştig de cauză PUNR-ului în Municipiul Cluj-Napoca şi judeţ. Aţi avut şi unele eşecuri? Explicaţi, totuşi, cauzele victoriei nete obţinute, iar în locurile unde aţi avut eşecuri, de ce le-aţi avut.

P. F. În judeţul Cluj, în toate cele şase Municipii şi oraşe sunt primari PUNR; de asemenea, în 18 comune din 80. În celelalte 62 de comune avem consilieri şi viceprimari. N-aş putea spune că este un eşec acolo unde nu avem primari, dar extrema noastră lipsă de mijloace materiale ne-a împiedicat să ne impunem cum am fi vrut. Fiecare deplasare în comunele îndepărtate înseamnă cheltuială mare şi noi, din păcate, nu ne-o putem permite. În unele au câştigat FSN, CD; UDMR a câştigat în satele şi comunele cu populaţie maghiară majoritară. Sunt unele comune – o ciudăţenie ce trebuie reţinută! - unde doar centrul comunei, orăşelului, este majoritar maghiar. Dar din pricina distanţelor, satele româneşti nu s-au deplasat la vot, a existat absenteism şi aşa au câştigat ... ungurii. Dar vreau să spuns că la ţară problemele se pun şi altfel decât la oraş. Oamenii acceptă, indiferent de formaţiunea

politică, indiferent şi de naţionalitate pe gospodarul cel mai bun.

R. Obiective politice ale etapei actuale, preelectorale? Obiectivele dv. în viitoarele alegeri generale şi prezidenţiale?

P. F. Eu nu pot lua hotărâri la nivel de judeţ, pentru că legea electorală prevede că toate aliaţele politice se fac la nivel naţional; nu se mai acceptă alianţe pe plan local. Am înţeles, mai deunăzi, de la dl. preşedinte Radu Ceontea, că s-ar putea să facem o alianţă cu PNL. În nici un caz FSN sau FDSN. În cazul în care se va lua o hotărâre la nivel de ţară, noi o vom respecta la nivel de filială. Deci, obiectivele politice sunt cele prevăzute în statut şi platforma-program. În decurs de 10-20 de zile se va elabora o platformă economică amănuntită a partidului pentru că ne dăm seama că fără această platformă economică serioasă nu vom avea şanse mari în alegeri.

R. Sunt probleme în PUNR la nivel central? Sunt „divorţuri", „mariaje" de grupuri, ca în mai toate partidele apărute după 22 decembrie 1989?

P. F. În PUNR, cu ştirea mea, se înţelege, nu cunosc să existe astfel de neînţelegeri. Şi nici la noi în filială. Nu există divergenţe nici la nivelul organizaţiilor din oraşe şi cred că nici la neivelul organizaţiilor din comune. Alianţe, „divorţuri" etc. nu se pot face la ora actuală decât la nivel de conducere naţională...

R. Consideraţi, d-le preşedinte, că ar fi mai util, strategic, ca România să încline spre blocul germanic mai mult decât spre blocul francez?

P. F. Dacă e vorba de Germania, eu voi fi puţin subiectiv datorită şi faptului că am o educaţie germană pe lângă cea română. Mi se pare că ceea ce vor face nemţii va fi extraordinar de bine făcut. Ei n-or să se amestece în problemele interne ale naţiunii române, ale statului român. Germanii îşi vor întemeia un centru cultural şi economic, aici, foarte serios; în acest Centru vor crea cadre de nădejde pentru viitor. N - au ambiţii să dirijeze activitatea lor de acest gen în alt

scop decât în cel cultural şi economic. Ei – sunt absolut convins pentru că eu le cunosc bine cultura şi civilizaţia – vor lucra temeinic pe tărâmul amintit mai sus...

(Naţiunea Anul III Nr. 27 (104), 1992, 3 – 9 IULIE, pag. 4, semnat George URSA)

„LUMEA ARABĂ SE ÎNDREAPTĂ CĂTRE REFORMĂ"

La conferinţa de presă a d-lui dr. Esmat Abdel Meguid, Secretarul General al **Ligii Arabe**, redactorul nostru a pus următoarele întrebări:

• Excelenţă, puteţi să ne prezentaţi relaţiile speciale – dacă ele există – între statele arabe şi România?

• În ce constă, după dv. , unitatea lumii arabe şi cum vedeţi dv. ascensiunea fundamentalismului islamic?

•• România a sprijinit întotdeauna cauza arabă... - a spus dl Meguid. Noi colaborăm cu România pe mai multe planuri: economic, politic şi cultural.

•• Cred că lumea arabă are trăsături caracteristice care vorbesc prin ele însele. Realitatea geografică a lumii arabe – de la Atlantic la Golf – nu reprezintă distorsiuni. Vorbim toţi aceeaşi limbă. Avem aceleaşi tradiţii şi valori de civilizaţie. Artă şi civilizaţie arabă a existat şi în Andaluzia, 700 de ani, şi a lăsat urme. Aşadar, există premise foarte puternice ale unităţii lumii arabe; nu negăm. Aceste probleme însă sunt trecătoare. În curând vor fi rezolvate. Dar baza puternică a unităţii arabe o reprezintă credinţa lor unică, ca să nu mai vorbim de resursele umane. Da... resursa de bază este poporul arab. Lumea arabă se îndreaptă către reformă. Sperăm că această reformă se va desfăşura în mod paşnic. Nu cred că aveam nevoie de impulsuri din lumea exterioară lumii noastre. Avem suficiente resurse interne pentru a face reformele necesare. Suntem bogaţi în resurse. Avem într-adevăr nevoie de sprijin tehnologic...

Suntem, totuşi, o societate deschisă. Cât priveşte fundamentalismul, acesta există atât în lumea arabă, cât şi în afara lumii arabe. Acest termen are o anumită conotaţie religioasă dar şi una care vizează economicul şi socialul... Religia islamică poate răspunde la multe întrebări. Atitudini radicale şi extremiste există nu numai în lumea noastră. Ele există peste tot. Poate nu departe de locul unde ne aflăm acum... Mulţi oameni suferă din cauza radicalismului. Este un fenomen care nu este specific doar arabilor. El este un fenomen prezent în orice societate... Islamul respectă toate religiile. În **Coran** noi venerăm pe toţi profeţii de la Moise la Mahomed. Aceasta ar fi –în linii mari - realitatea.

(Naţiunea Anul III Nr. 27 (104), 1992, 3 – 9 IULIE, pag. 8, semnat Nicolae ALEXANDRU)

„FDSN ESTE CONSTRUIT ÎN JURUL UNUI PROGRAM ŞI NU AL UNEI PERSOANE"

• Sâmbătă, 27 iunie 1992 şi duminică, 28 iunie 1992 s-a desfăşurat în Sala Polivalentă, din Bucureşti, Conferinţa naţională a FDSN. A fost prezentat Raportul Consiliului Naţional Provizoriu al FDSN, s-au adoptat Statutul şi Platforma-program, a fost desemnat candidatul FDSN la funcţia de preşedinte al României, au fost alese organele de conducere ale FDSN-ului şi a fost adoptat Apelul Electoral al Frontului către toţi membrii şi simpatizanţii acestei formaţiuni politice. Noul partid este un „partid social-democrat cu o linie „de centru stânga", care nu doreşte să facă „o tabula rasa din istoria noastră". Opţiunea partidului este „republicană şi democrată"; el îşi dă seama că încă „există nostalgie după privilegiile trecute" dar este clar pentru toată lumea că FDSN doreşte „realizarea unei reforme suportabile". Desigur, partidul nu poate să nu constate că „nivelul de trai al nostru e scăzut" şi nu poate decât să condamne „uşurinţa cu care Guvernul a transformat România în lada de gunoi a Europei" şi, poate, de

aceea va trebui să „respingem terapia de şoc" şi să păstrăm, încă, rolul statului în economie. „Statul s-a dezinteresat de producţie", dar aceasta este o eroare strategică pentru că e clar că statul trebuie să intervină „într-o economie de tranziţie". Intervine el într-o economie capitalistă super-dezvoltată, atunci de ce n-ar interveni la noi unde „climatul apare... tensionat", unde se accentuează „proliferarea fenomenului de fragmentare a societăţii", unde creşte „indiferenţa cetăţeanului faţă de viaţa politică", unde este necesară o „reconciliere naţională", o reconciliere „partide-sindicate", partide-patronat, patronat-sindicate – nu discordia generalizată. În concluzie, „FDSN este pentru confruntarea de idei... dar consideră că manifestările de violenţă... slăbesc autoritatea legii şi duc la accentuarea crizei"; ca partid de centru stânga „FDSN este construit în jurul unui program şi nu al unei persoane. În acest program sperăm să ne găsim cu toţii". Cei care au cuvântat au dezvoltat, cu variaţii, cele înşirate mai sus atingând şi alte probleme cum ar fi: minorităţile şi acţiunile uneia dintre ele contra statului român; Basarabia răpită de sovietici şi ciopârţită; necesitatea revenirii ei la România (acum e o graniţă între fraţi dar „există o armată care poate trece Prutul fără să împieteze nici un tratat internaţional. Este doamna şi domnul învăţător" – a spus un vorbitor). Din cei 60 de vorbitori înscrişi pe listă şi-au ţinut discursurile aproape jumătate. Duminică, în jurul orei 12, a venit şi poetul Grigore Vieru. El a vorbit despre viaţa Basarabiei care „a fost o casnă" permanentă. În Basarabia, după domnia sa, sunt trei fronturi: 1. Românii luptă contra străinilor care-i au alături de ei pe mancurţi; 2. Al doilea front este în Parlamentul de la Chişinău unde o mână de patrioţi luptă contra străinilor cu pofte imperiale secondaţi de parlamentari mancurţi, de data aceasta; 3. Al treilea front (cel mai perfid şi periculos rod al vechii propagande imperiale) este cel „care trece chiar prin inima românilor din Basarabia. În inima acestor români se află moldoveanul care vorbeşte limba română. Acest român strigă că nu este român şi că el nu vorbeşte limba română ci limba moldovenească şi el nu vrea

«unirea» cu România pentru că el e, chipurile, «moldovean». Unirea nu o putem realiza imediat, zice poetul. Ea trebuie realizată în etape. Etapele acestea ar fi:

1. Reunirea bisericii. Trecerea ei sub autoritatea Patriarhiei din Bucureşti;
2. Unificarea manualelor şcolare şi universitare;
3. Reunificarea legislaţiei;
4. Unificarea monedei;
5. Integrarea economică. Cele spuse de poetul Grigore Vieru au fost propuse, de un vorbitor, să fie introduse în platforma-program a FDSN. Despre integrarea spirituală, ce să mai vorbim, ea este aproape realizată. Această unire o putem înfăptui în 3-4 ani cu toate că Eltîn ar fi spus „că va găsi mijloace destule ca să ne pună la punct". Pe moldoveni, evident. Odată realizate cele cinci deziderate „sârma ghimpată va cădea de la sine". Grigore Vieru a încheiat spunând: „Eu cred că Dumnezeu este în drum spre noi! Să-l ajutăm să ajungă printre noi cât mai degrabă". Şi fiindcă Vieru este un credincios, şi noi suntem la fel, speranţa noastră în unire este aproape o certitudine.

• Duminică târziu a fost aleasă conducerea FDSN-ului. Preşedinte: senator prof.dr. Oliviu Gherman, secretar executiv: senator Vasile Văcaru.

(Naţiunea Anul III Nr. 27 (104), 1992, 3 – 9 IULIE, pag. 7, semnat George SURU)

SFINŢII NOŞTRI ROMÂNI

• La canonizarea lui Ştefan cel Mare şi Sfânt de la Putna, a lui Leontie de la Rădăuţi şi a lui Daniil Sihastrul, au fost prezenţi preşedintele României, Ion Iliescu, I. F. S. Patriarhul Teoctist şi IPS Daniel, Mitropolitul Moldovei, alte înalte personalităţi ale Bisericii Ortodoxe Române şi ale autorităţilor

centrale şi locale. Autorul, prezent la istoricul eveniment, şi-a zugrăvit, cu creionul, câteva aspecte înregistrate pe retină.

• Joi, 2 iulie 1992, s-au împlinit 488 de ani de la trecerea în eternitate a celui mai mare voievod român, alături de Eminescu – Ştefan cel Mare. Oasele lui odihnesc la Mănăstirea Putna, lângă graniţa trasată de Stalin o dată în 1940 şi apoi – poate, Doamne păzeşte! -, definitv în 1944. Ştefan cel Mare şi Sfânt a fost canonizat. La această sărbătoare au venit şi cei mai mari şi cei mulţi. Tineri, copii, bătrâni.

• În trenul Bucureşti-Vatra Dornei discut cu un senator. Ajungem invariabil la Szöcs Geza, cu intervenţiile lui recente. Senatorul îmi zice: „Avem numai duşmani în jur!" „Şi atunci ce facem – zic -, cedăm?" „Nu – zice –luptăm!"

• Joi, ora 3^{45} în gara Suceava, pe peron, în jurul unui preot sunt adunate ca la o sută de persoane de toate vârstele - mai mult tineri. Ţin în mâini o cărticică. („Cântări ortodoxe creştine"). Cântă! „Lăudaţi-L că e mare, / Dumnezeu; / Ce-a păzit cu mână tare / Pe români, poporul său / El din veci ne-a fost părinte / Şi stăpân / Nici de astăzi înainte / N-o să uite pe român" – „Imnul Eroilor"; sau: „Te lăudăm pe Tine Doamne, / Slăvitul Ziditor a toate / Că tu eşti pacea-a noastre inimi / Ascultătoare şi curate" etc.

• La mănăstire: lume, Biserica Ortodoxă, autorităţile civile şi militare, ziarişti, scriitori, politicieni, oameni de cultură, călugări, măicuţe, basarabeni, bucovineni, străini. Slujba începe pe la 9^{30} şi se desfăşoară până pe la ora 13^{30}. Să reţinem din cele spuse de preoţi:

• Biserica îl canonizează pe marele Voievod pentru că poporul a recunoscut lucrarea lui Dumnezeu în robul Său Ştefan Voievod.

• Trei lucruri fac din păcătos un sfânt: dreapta credinţă a bisericii; pocăinţa adevărată; regretele pentru păcate prin spovedanie şi facere de bine; dragostea faţă de Dumnezeu şi faţă de semeni. Ştefan Voievod a îndeplinit aceste canoane şi de aceea binemerită să fie trecut în rândul sfinţilor. Căci într-un document din 1475 el este numit „Binecinstitorul şi de Hristos iubitorul Ştefan Voievod" – deci apăra credinţa adevărată. Întotdeauna înainte de începerea luptei el săruta icoana Triptic. Aceasta este icoana judecăţii din urmă (ea-l reprezenta pe Hristos, în dreapta Maica Domnului care reprezintă biserica, în stânga Ioan Botezătorul – cel mai mare om născut din femeie, mijlocitor şi el). Icoana o purta cu el în bătălie. Adică înseamnă că se supunea judecăţii lui Dumnezeu, iar biruinţele sale le considera biruinţele lui Dumnezeu. El era doar purtătorul de biruinţă. Biruinţa era a lui Dumnezeu.

• Faţă de Dumnezeu, Voievodul practica o dragoste jertfelnică. Aceasta se vede în osârdia cu care ridica jertfelnice. În luptă, chiar el, era în stare de jertfă. Iar la moartea lui, trupească, „plângeau toţi după dânsul ca după un părinte al lor". Şi de aceea Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a canonizat pe Ştefan cel Mare şi Sfânt şi a „hotărât ca de acum şi până la sfârşitul veacurilor" să fie cinstit cu titlul: „Ştefan Voievod cel Mare şi Sfânt", la 2 iulie. De aici înainte „această sfântă sărbătoare este pentru noi ca Sfânta Înviere".

• A fost arătată celor mulţi, prezenţi de faţă, sabia lui Ştefan cel Mare adusă de la Muzeul Topkapî din Turcia.

• IPF Patriarhul Teoctist a citit **Apelul către naţiunile lumii** pentru a „asculta durerea sufletului nostru" – Basarabia, Bucovina de Nord şi ţinutul Herţa. În Apel a fost invocat şi ajutorul „Bisericii Ortodoxe Ruse şi Ucrainiene" pentru a da o mână de ajutor ca să se pună „capăt masacrului" românilor de către armatele imperiale şi elementele criminale din jurul lor. Slujba s-a încheiat cu propoziţiile altui mare voievod

(Eminescu) care glăsuiesc: „Să facem din Putna Ierusalimul nostru național și din Ștefan cel Mare – sfântul nostru", Amin.

• A fost sfințită și Crucea purtată de tinerii participanți la Drumul Crucii.
• A fost adus pământ de la Chișinău și se va duce acolo câte o cărămidă de la toate lăcașurile sfinte zidite de Ștefan cel Mare pentru ridicarea Catedralei din Chișinău.

Credem că la Putna a avut loc, pe 2 iulie 1992, o mare unire de suflet a tuturor românilor. Aici ne-am închinat, cu toții, la mormântul marelui voievod, am lăsat un ban, o floare, am aprins o lumânare. Dumnezeu să ne ajute!

(Națiunea Anul III Nr. 28 (105), 1992, 10 – 16 IULIE, pag.1, semnat Nicolae ALEXANDRU)

„CE CUGETĂ FEMEIA DE LA SIFOANE?..." Cronica parlamentară

• ... „Vorba femeii de la sifoane: «Mai bine i-ar lua dracu' pe toți și s-ar termina panarama» (Ștefan Cazimir - *liber schimbist*); „Ce înseamnă democrația (râsete – n. n.). Democrația înseamnă ... respectul procedurilor; democrația înseamnă promovarea competențelor" (Constantin Sorescu-FSN); Marțian Dan: „Ce proceduri nu a respectat Biroul Permanent?" Constantin Sorescu: „Procedurile de audiere" (urmează vociferări). „Avem (noi vociferări) încă o dată dovadă că ne aflăm în plin proces de restaurație comunistă". Dan Marțian: „Trebuie să ne bucurăm că avem un mare luptător anticomunist" (în persoana d-lui C. S. – n. n.). Constantin Sorescu: „Trebuie să ne batem pentru a bloca acest proces de restaurație comunistă" pentru că „este o escrocherie în modul de a schimba componența Parlamentului prin ceea ce Camil Petrescu numea «aviatorism politic»". Furtuna aceasta de

replici s-a iscat în Adunarea Deputaților, miercuri, 1 iulie 1992, și a fost provocată de alegerea, mai deunăzi, a celor trei membri din partea Parlamentului care urmează să facă parte din Consiliul de Administrație al Propietății de Stat. „Aleșii" (doi din cei trei) ar face parte din Biroul Executiv al Camerei Deputaților, ceea ce nu este „fair play", cum ar spune dl. deputat Sorescu. De ce ar fi așa cum spune d-sa, dl. Sorescu? Pentru că - ne răspunde dl. Boștinaru – „Biroul Permanent vrea să blocheze procesul de privatizare în România". Că ar vrea, că n-or vrea, că acest proces este avantajos sau dezavantajos pentru România și pentru poporul român o va decide timpul. Cert este că, la mijloc, erau – după dl. Simescu - în această „discutabilă furtună" de vorbe, „trei locuri pe cinci ani bine plătite...". Deci parlamentarii sunt ciolănari, după cum reiese din spusele unui membru al onorabilului For. Spre sfârșitul „furtunii" dl. deputat Ilie Nica i-a atins pe cei doi – dl. Cazimir și dl. Sorescu – care au ațâțat spiritele. Pe dl. exeget a lui Caragiale l-a rugat să-și recupereze pe „dracu" și să-l aducă duduii de la sifoane, iar cât privește „restaurația comunistă" nu dl. Sorescu ar „avea calitatea morală să vorbească despre ea". În fine, bâlciul s-a încheiat cam așa cum a început: din senin. Trăim vremuri nu prea propice seriozității și cu atât mai puțin consecvenței. Încă de la începutul acestei epoci, din chiar 22 decembrie 1989, dl. Brucan îi trâmbița emblema atunci când spunea, cu emfaza caracteristică rasei sale că: „Numai boul e consecvent!" Adică, numai prostul. Când vorbea despre „bou" se înțelege la cine se referea Silviu Brucan. Era clar că nu se viza pe sine nici pe cei apropiați lui. Slavă Domnului, de consecvență nu mai suferă nimeni astăzi Țara e plină de politicieni. Și unui politician tocmai inconsecvența îi șade bine.

• Începând de la 1 iulie și până la 9, respectiv 10 iulie, se desfășoară sesiunea extraordinară a celor două camere. După încheierea ei începe vacanța parlamentară. La toamnă cine știe ce-o fi. Oricum mulți și-au aranjat posturi noi. Care pe unde a putut. Unii ambasadori, alții consilieri la Primării, alții pe

la Curtea Supremă de Justiție, alții la Curtea Constituțională, alții la Curtea de Conturi, alții colo ... alții colo. Care, cum! Spaima ce-o strârnise „rivuluția" s-a estompat. Şi garda a doua e la loc de frunte: cea mai fidelă, cea mai disciplinată, cea mai încruntată, mediocră în viziune, incapabilă să folosească alt limbaj decât cel pe care îl cunoaşte din epoca revolută. Între aceşti oameni depăşiți de goana nebună a evenimentelor şi a istoriei se afirmă pregnant durii. Escrocii, rechinii descrişi de Balzac la 1830. Unii dintre ei îşi clădesc averile din loviturl improvizate. Merg pe deviza: ține-ține, nu ține-ține! Ei n-au ce apăra.

• Morală n-au, nume n-au, familie n-au, prestigiu urmează să şi-l facă, savanți nu sunt, oameni de artă nu, naționaliști nici atât. Celelalte noțiuni şi criterii de orice natură le sunt absolut străine. Banul oferă şi ține loc de tot ce le lipseşte. În epocile tulburi – pentru cine poate – se clădesc marile averi. Ceea ce a început în 1989 este propice loviturilor care îmbogățesc peste noapte. Aşa că meseria de parlamentar, de politician, nu este decât un mijloc de glorie, de posibilitate de a-ți crea legături pentru a câştiga, poate, ceva în viitor. Deci problema, acum, nu e de politică ci de avere. Ultima îți oferă pe prima. La fel postul gras şi sigur. Să vedem ce-o mai fi de aici înainte. Dar văzut e gata: o s-o ducă rău corpul didactic, literații, visătorii, țăranii şi muncitorii. Restul – cei puțini, clasa de mijloc şi lumea interlopă -, or s-o ducă ideal.

(Națiunea Anul III Nr. 28 (105), 1992, 10 – 16 IULIE, pag. 5, semnat Nicolae VEGA)

„LOCUITORII MUNICIPIULUI BRAŞOV AU FĂCUT O GREŞEALĂ..."

- Interviu cu dl.Gh. Funar, primarul Municipiului Cluj Napoca -

R. Primarul din Braşov cu nume de fanariot vă cere arestarea. Cum priviți această obrăznicie? Braşovul românesc să fi uitat asuprirea ungurească de-a ales un fanariot să-l conducă?

Gh. F. Din păcate, locuitorii Municipiului Braşov, după părerea mea, au făcut o mare greşeală alegând un asemenea personaj în funcția de primar al Municipiului. Se pare că şi-au dat seama de aceasta abia după, dar consilierii aleşi în Consiliul Municipal Braşov – din informațiile pe care le deținem – i-au cerut socoteală şi vor căuta, în cadrul legal existent, să acționeze pentru înlăturarea din funcție, a d-lui primar Moruzzi.

R. Cluj Napoca este un centru strategic, atât militar cât şi politic, pierderea administrației locale românești de la Sf. Gheorghe la Tg. Mureş face ca municipiul Cluj Napoca să devină următorul obiectiv. Vedeți posibilă „căderea" lui?

Gh. F. Nu se pune problema să cadă Municipiul Cluj Napoca, nici acum, nici altădată şi nici în perspectivă. Aşa cum este cunoscut, ca urmare a alegerilor care au avut loc în februarie, la conducerea Municipiului Cluj Napoca, se află reprezentantul PUNR-ului. El va rămâne pentru un mandat de 4 ani. După această perioadă cine vor fi viitorii conducători vom vedea. Dar pentru perioada de 4 ani este bine ca toți cei interesați să fie liniştiți în privința conducerii Primăriei.

R. Care credeți că este ponderea minorităților în Municipiul Cluj Napoca. Dar în județ?

Gh. F. Minoritatea care are ponderea şi singura care încearcă să creeze probleme, atât în Municipiu, în județ şi la nivelul țării, este minoritatea maghiară. În Municipiul Cluj

Napoca ponderea minorității maghiare este de 22% iar în județ de 19%. Deci, o pondere mică, în raport cu marea gălăgie pe care o face. Această minoritate zice – chipurile – că nu i-ar fi respectate „drepturile" înscrise în Constituția României. Dar aceste „drepturi", în fapt ale tuturor cetățenilor, sunt respectate în Municipiul Cluj Napoca la fel cum am convingerea că sunt respectate și în celelalte localități ale țării.

R. Faceți-ne o scurtă analiză a eșicherului politic din Cluj Napoca și prezentați-ne grupurile de presiune anti-românești. Șansele PUNR în viitoarele alegeri generale?

Gh. F. Ca urmare a alegerilor locale, PUNR s-a impus și practic este un partid „de guvernământ", dacă mă pot exprima astfel, atât în Cluj Napoca, cât și în județul Cluj. Conducerea Administrației Locale, în Municipiul Cluj Napoca și orașele județului este alcătuită de reprezentanții PUNR. De asemenea, în 19 comune sunt tot reprezentanți ai PUNR. Rezultatele pe care le vom obține la alegerile generale sunt convins că vor fi mult mai bune decât cele obținute la 20 mai 1990. Aceasta nu numai în județul Cluj, ci pe întreg teritoriul României. PUNR-ul va reuși să obțină un număr mare de voturi comparativ cu cel de acum 2 ani și o să trimită în Parlamentul României un număr mult mai mare de senatori și deputați. Forțele politice locale care încearcă să obțină o reprezentare în Parlament sunt: UDMR și partidele grupate în CD. Dar numărul de mandate va fi cu siguranță mai mic decât cel obținut în 1990.

R. Ce a realizat primarul Gh. Funar în cele peste 4 luni de când este primar?

Gh. F. Este vorba de realizările obținute de către colaboratorii primarului în diverse domenii de activitate, nu numai de primar. De pildă, în domeniul întreținerii drumurilor publice, am ajuns ca o bună parte din străzile pe care se desfășoară transportul în comun și chiar pe celelalte artere de circulație să se facă asfaltarea. Corelat cu această lucrare, de asfaltare, am realizat și o îmbunătățire a transportului în comun. Am reușit să achiziționăm 10 troleibuze noi și 25 de autobuze. Sperăm să găsim sursele financiare necesare

achiziționării a încă 10 troleibuze și sper a încă 15 autobuze până la sfâșitul anului. Sunt condiții pentru o îmbunătățire substanțială a transportului în comun în Municipiu. Au intervenit și sunt în curs de realizare o mare acțiune de inventariere a fondului locativ prin noi contracte de construcții de locuințe. Apoi vom inventaria, și chiar am început, deja, spațiile deținute de formațiunile politice și nepolitice și le vom redistribui aceste spații astfel încât formațiunile să aibă condiții minime pentru desfășuarea activității lor. Am avut în atenție și ne-am preocupat să găsim soluții pentru asigurarea unei îmbunătățiri a aprovizionării populației din Municipiu cu diverse bunuri alimentare și nealimentare. O preocupare intensă a fost cea care viza aprovizionarea cu pâine. Așa am ajuns să scurtăm lungimea cozilor în zilele de vineri și sâmbătă și, în afară de aceasta, am înființat – și se pare că suntem singurii din țară - un magazin de desfacere a pâinii non-stop. Apoi se desfășoară, este finalul ei, o acțiune de deratizare a orașului. Nu s-a mai făcut o astfel de lucrare de peste 5 ani. Am încheiat un contract cu o firmă din Franța, prin intermediul regiei noastre de termoficare și sperăm, ca urmare a avansării acestei colaborări, să realizăm o îmbunătățire substanțială în distribuirea energiei termice și a apei calde. Aceasta încă din toamna acestui an... Și multe, multe alte lucruri avem pe agenda noastră în viitor, dar despre toate acestea, altădată.

R. Vă mulțumesc.

(Națiunea Anul III Nr. 28 (105), 1992, 10 - 16 IULIE, pag. 5, semnat George URSA)

UN ROMÂN NE AVERTIZEAZĂ

Dl. Corneliu Florea, din Canada, ne trimite nr. 5 al publicației „Jurnal liber". Acest „jurnal" are trei articole: „O democrație cum n-a văzut Parisul!", „După lectura unei cărți: Români, dormiți liniștiți, Mossadul vă veghează!!!" și „Fapte ce vor schimba lumea: Los Angeles 1992". Primul este un mic pamflet politic. Al doilea articol este un comentariu pe

marginea unei cărți care face furori în Occident – cartea **By way of deception. A devastating insider's portrait of the Mossad"** de Claire Hoy şi Victor Ostrovsky. Comentariul d-lui Corneliu Florea pe marginea acestei cărți este incitant, la obiect şi un avertisment, pentru că, zice comentatorul: „Aşa e după al doilea război mondial, fiecare, când ajunge preşedinte al SUA, plăteşte peşcheş... la Ierusalim... ca mulțumire celui de sus!" De ce? Pentru că Israelul are o rețea economică şi de spionaj, puternică, în toată lumea, pentru că evreii luptă să stăpânească toate popoarele lumii, nu pe unul singur. Anglo-americanii îi ajută cu credință şi de aceea le merge bine. Ei ştiu un lucru: dacă merge bine stăpânului (evreului) îi va merge bine şi câinelui (aglo-americanului). Cartea acestor doi ne învață cum se face, azi, războiul. Şi cum se face? Prin „înşelătorie!" Dar „băieții" se ocupă şi de afaceri. Citez: „Mossad-ul face afaceri şi cu droguri pe scară largă. Bani să iasă! Victor Ostrowsky descrie cu uimire cum a trebuit să ia parte la o emisiune de supraveghere şi transbordare a drogurilor sosite din Orientul Îndepărtat şi trimise cu avion militar israelian în Panama. Alt exemplu: americanii au cerut sprijinul Mossad-ului în Thailanda, pentru a-i forța pe localnici ca în loc de opiu să cultive cafea. Misiunea a fost făcută „cu plăcere". Oamenii Mossad-ului au explicat thailandezilor cum e cu cafeaua... dar au început ei să le cumpere opiul produs... pentru a-şi face ceva bănuți prin revânzarea lui." Dar se ocupă şi cu „acțiuni deosebit de îndrăznețe şi reuşite cum ar fi „operațiunea Sphinx" din 1981, când au distrus toată baza nucleară a Irakului"... Autorul cărții (unul dintre ei) şi-a dat demisia din Mossad poate şi datorită acțiunilor urâte săvârşite de acest serviciu. Şi când mă gândesc la asta vreau să mă refer la ceea ce autorul numeşte „înşelăciunea aliaților şi prietenilor, lăcomia fără margini şi aroganța acestei elite a spionajului, răzbunarea prin orice mijloace, cu cât mai dureroase, cu atât mai savurate". De asemenea, pe autorul spion „l-a dezamăgit amestecul (Mossad-ului, n. n.) în treburile interne ale diferitelor țări"... Cartea lui Ostrowsky se va

traduce, poate, şi în limba română dacă „persoanele democratice", puternice, din România vor permite aceasta. Sau poate nu va permite nici cel pe care dl. Florea îl numeşte Gică Tufă (George Bush). Gică Tufă, cel vinovat de două războaie oferite lumii şi poate de un viitor clasic război mondial pentru că, nu-i aşa, el vrea să ne „învețe democrația lui şi o nouă ordine mondială. Ar fi fost mai de folos să meargă în Los Angeles şi să predea educația şi bunul simț civic. Să-i învețe pe americani democrația şi justiția şi munca întâi de toate". Dar Gică Tufă vrea să le arate altora ce să facă, nu să facă el ceea ce-l sfătuieşte pe alții.

(Națiunea Anul III Nr. 29 (106), 1992, 17 – 23 IULIE, pag 2, semnat George URSA)

N-AVEM GRÂU, DAR NE RESPECTĂM ... embargoul

- cronica parlamentară -

Vacanța parlamentară e la un pas. Rumânu' se va duce pe litoral şi va face nudism. A intrat şi el în Europa de acum. Şi pe bună dreptate! După ce şi-a dat foc - sau a permis acest lucru altora - Bibliotecii Centrale Universitare, după ce a deschis larg „porțile culturii" permițând ca în preajma Universității să se aciueze vânzătorii de reviste pornografice, de ce n-ar spune şi el cu mândrie (românul, evident!): „sunt european". Că, se pare, astea ne lipseau pentru a fi europeni: inversiunile sexuale, drogurile, murdăria sud-americană, traficanții, revistele pornografice, bordelurile şi capitaliştii. De acum suntem „europeni!". Avem crime, orice muiere poate avorta când poftește şi poate face nudism la Vama Veche, cum bine arăta „profunda revistă de cultură" apărută în „epoca («de aur»; pardon!)" d-lui Spiess, „Emmanuelle". Ea, şi altele ca ea, ne învață că pentru a putea fi moderni trebuie să învățăm să devenim „lingăi" şi să facem nudism la Vama Veche, sorbind pe îndelete o bere „Efes Pilsener", rece, al cărei preț este „modest"... - oricum cu mult superior unei amărâte de cărți –

variază între 195 şi 250 lei. Da, dar suntem „europeni"! Ei bine, pe fondul acestei vieţi, unde, aşa cum zice poetul, „ţăranii zburdă pe la sate", d-ra Stăniloiu – fost purtătoare de cuvânt - ne explică ce e cu grâul, cum devine cu importul produsului acestei plante care nu mai vrea să crească prin balcanicul Bărăgan şi nici „vienezul" Banat al d-lor George Şerban şi Viorel Oancea. D-sa (d-ra Stăniloiu) foloseşte date furnizate de dl. ministru P. Mărculescu, dar nu ne spune nimic, ca fostă purtătoare de cuvânt al Guvernului, care este vina ministrului respectiv că n-avem grâu în grânarul Europei şi cam care ar fi responsabilitatea mărculescului... Şi şeful ei se înfiinţează la TV asigurând mapamondul – aşa cum făcea odinioară predecesorul domniei sale pe vremea crizei din Iraq – că, România, a mai democratică ţară din lume, unde romii le trag bătăi celor din Poliţia Militară „respectă cu strictețe ... rezoluţiile... asupra embargoului" faţă de amărâta Serbie. Ehei, fraţilor, să vedeţi ce „embargou" va fi pe capul vostru şi al nostru cât de curând... Cu ajutorul **giantei** noastre latine şi francofone, fireşte! Pentru că dl. Scotti, ministru italian de Externe, ne-a acuzat de „favoritism ilegal" faţă de Serbia, pe baza unor minciuni lansate de „France Presse", agenţie care zice că pe Dunărea românească vasele petroliere sârbeşti se plimbă ca acasă. Şi, să nu uităm, că A.F.P. are şi români printre sursele sale de la Bucureşti!...

•Parlamentul „l-a abilitat", după lungi şi frumoase discursuri, pe dl. Stolojan să dea ordonanţe în perioada vacanţei d-lor deputaţi. Da' băieţii nu s-au lăsat până nu s-au remarcat. Unii îi cereau să dea „explicaţii – dl. Stolojan – publice", ce e cu benzina, alţii, se întrebau retoric: „cine vrea să blocheze privatizarea în România"? Şi tot ei răspundeau (în aplauzele damelor): „stânga şi dreapta"!, alţii ziceau că nu e bine ca „repede, repede să băgăm cărbuni în locomotiva ţării" înghiţind şi votând să dăm drept Guvernului de a emite ordonanţe. Dl. Stolojan se justifica pentru a-i îndupleca pe parlamentari, damele de la FSN aplaudau, cu gura căscată, argumentele se

înşirau unele după altele cerşind pentru guvernanţi „nevoia de abilitare" pentru că numai astfel ne vom putea „mişca înainte şi nu înapoi". Fraza aceasta cu „mişcatul" a încânta mult pe d-ra deputat Elena Dumitru. În fine, i s-a dat „abilitarea" d-lui Stolojan în ciuda celor care „vor să arunce ţara în haos" şi nu vor să „spună deschis acest lucru". I'-auzi?... Ei, poate „că cineva vrea să facă gimnastică nu legislatură" – cum se exprima un altul.

• Domnii senatori au fost şi ei la înălţime şi au dat raportul d-lui Cristoiu cum că şi-au plătitără datoriile la hotel. Nu e presa a patra putere? Este! Operativi – cum îi ştim – domnii senatori i-au aprobat şi pe cei trei din Consiliul Audiovizualului. Deputaţii nu s-au grăbit în prima zi a audierilor. Bietul Gabi Giurgiu nu şi-a văzut visul împlinit. Da' nu-i târziu! O să mai fie şi alte alegeri. Domnii deputaţi trebuie să aprobe, probabil, un al treilea, care va fi „om al muncii de naţionalitate maghiară" pentru că, altfel, cu toate că s-au deschis încă „două noi puncte de frontieră" (mai bine ar fi spus „de trecere", că graniţa noastră, de-atâta transparenţă a devenit „de caşcaval...") între România şi Ungaria va stărui acea „problematică sensibilă" (?!!!) ce va împiedica intrarea noastră în „Europa". De ce nu desfiinţăm noi acea graniţă cu Ungaria că oricum de-atâta „transparenţă" şi de-atâtea noi „puncte de trecere" ni s-a cam acrit. În fine, fraţilor, puţin mai e până la vacanţă şi să vedem cine-o mai fi, prin Parlament, după 27 septembrie 1992, dintre actualii aleşi.

(Naţiunea Anul III Nr. 29 (106), 1992, 17 – 23 IULIE, pag. 3, semnat Nicolae VEGA)

„LIMBAJUL ÎN CARE NE PREZENTĂM IDEILE VA FI CLAR, ACCESIBIL, CONCIS ŞI SOBRU"

R. Doamnă Florica Dumitrescu, am înţeles că aveţi, în FDSN, funcţia de vicepreşedinte al Departamentului imaginea Partidului. Unele ziare titrează că, trecuta

Conferință, din 27-28 iunie 1992, a fost al XV-lea Congres al PCR. Cum contracarați această imagine?

F. D. Această acuzație care se aduce Conferinței noastre se înscrie, alături de alte acuzații de același gen, cum că noi am fi «partidul secretarilor de partid», «partidul comuniștilor» etc. Dar normal ar fi ca orice afirmație de acest gen, pe care o face presa, să o și argumenteze corespunzător nu să procedeze la simple puneri de etichete. Etichetările ce ni le dau îi scutesc de argumentele cu care sunt datori. Nu cred că, la această Conferință pe țară a FDSN, au fost aspecte compatibile cu fostele congrese PCR. Consider că, prin documentele prezentate la Conferință, am adus și motivele apariției acestui partid; platforma program, statutul și luările de cuvânt au definit identitatea partidului. Noi am evitat atacuri la persoană, am ocolit spiritul gherilelor (??) față de alte formațiuni politice. După cum s-a putut observa, partidul nostru n-a fost întemeiat pentru susținerea unei personalități, ci pentru susținerea și aplicarea unei ideologii de reformare a societății. Noi nu cred că am alunecat în cultul personalității cum s-a întâmplat în fostul PCR. Cred că acest cult s-a încheiat, definitiv, odată cu al XIV-lea congres al fostului PCR. Cât privește regretabilul incident petrecut între câțiva delegați la Conferință și o echipă de filmare în care se afla – din câte am reținut – o d-ră Lungu, tot ce pot să vă spun este că organizatorii Conferinței FDSN nu au incitat pe nici un membru al FDSN aflat în sală la conflict ci, dimpotrivă, am intervenit promt pentru a stopa manifestări care nu-și au locul la o întrunire politică. Nu pot să nu constat, totuși, că sursa acestui incident au fost imaginile tendențios prezentate, cu o zi în urmă, în cadrul emisiunii „7x7". Această emisiune a prezentat colțuri de sală goale și că aceasta era edificator pentru întrunirea noastră. Ar fi de precizat pentru mass-media noastră că electoratul, oamenii, reacționează emoțional la deformarea adevărului, la trucarea realității, prin imagini TV. Și aceasta a fost o trucare. De aici reacția unor delegați.

R. Ce strategie veți aplica pentru a crea o imagine corectă a partidului dv. în ochii țării?

F. D. Noi ne vom face cunoscută sigla, programul și identitatea reală în spectrul politic actual. Spre deosebire de celelalte partide noi va trebui să pornim o campanie de la grup la grup, de la grupuri mici la grupuri mai mari pentru a dezintoxica opinia publică de imaginea negativă ce ne-a fost făcută. Vom încerca – prin intermediul presei scrise – să ne asigurăm o prezență permanentă în rândurile oamenilor. Mai vrem ca, la aparițiile pe postul de televiziune, intervențiile noastre să aibă consistență iar limbajul în care ne prezentăm aceste idei **să fie clar**, accesibil tuturor categoriilor socio-profesionale, concis și sobru. Vom încerca să nu folosim niciodată un limbaj violent dar nu vreau nici să apărem mereu în defensivă față de etichetările care se fac la adresa noastră. Vom spune cu convingere și curaj cine suntem, ce dorim și ce putem să realizăm. Sperăm să pătrundem în sufletele oamenilor cu idei și propuneri apropiate de dorințele lor în acest moment. Iar dacă prin diversitate și substanță activitățile noastre vor determina presa, mass media, să aducă în atenția opiniei publice adevărata identitate a FDSN-ului, și electoratul va discerne ceea ce trebuie să discearnă. Deci, viitoarea campanie electorală ne obligă atât pe noi, cât și mass media, la obiectivitate.

(Națiunea Anul III Nr. 29 (106), 1992, 17 - 23 IULIE, pag. 4, semnat **Ioan PETRE)**

RECENZIA CĂRȚII: „PRIM-MINIȘTRII ROMÂNIEI MARI"

Cartea lui Marin Nedelea „**Prim-miniștrii României Mari** (Casa de Editură și Presă „Viața Românească" 1991)" este un început de drum. Generația noastră n-a beneficiat de cunoașterea vieții, acitivității, concepțiilor politice ale celor ce au guvernat România Mare. N-a beneficiat cum trebuie! Mai

mult decât atât a „beneficiat" deformat. Oamenii de stat au fost ori lăudați, ori blamați pentru că au făcut unele represiuni. Şi toți au primit note bune – indiferent ce au făcut - dacă au fost filosemiți. Acel guvernant român care şi-a înjurat neamul şi a fost contra lui – ca şi azi – de la umilul amploaiat până la prim-ministru a fost „democrat", „european" şi „progresist". Deşi pe drumul deschis de cercetătorul Nedelea s-au comis unele erori – cel mai frecventă fiind aceea de simpatie declarată de stânga. Or, istoricul trebuie să fie imparțial. Asasinatul politic, ori din ce parte ar veni, este la fel de condamnabil – dar cercetarea trebuie continuată pentru a fi lămurită cât de cât viața şi politica celor ce ne-au guvernat, fie şi efemer (cazul dr. C. Angelescu) Similitudinea vieții politice a perioadei cercetate de autor (1918-1940) este mai mult decât izbitoare cu anii ce-i trăim azi. Cuțitul este aproape de gâtul oii şi noi ne zbatem ca peştele pe uscat să găsim aliați. Vorba unuia: „De aceea, trebuie căutat un sprijin armat... Metoda: atitudine demnă şi independentă" (Armand Călinescu). Şi i-a găsit aliați? Evident, nu! Aşa că...

(Națiunea Anul III Nr. 29 (106), 1992, 17 – 23 IULIE, pag. 5, semnat Titus MIŞU)

ADMIRATORUL GAZETARILOR TINERI / Cronica parlamentară

• În fine, vacanța mult dorită, a venit. Dar nu pentru ambele părți. Ci doar pentru parlamentari. Miercuri, 15 iulie, la ora 12, stând în holul Adunării Deputaților, s-a produs aşa, deodată, o vie agitație şi oamenii s-au repezit, buluc, la mese, pentru a semna foile de prezență. S-a creat senzația că a sunat clopoțelul de 15 iunie! Pupături, strângeri de mână. Un aer nostalgic-vesel s-a instalat pe fețele tuturor. Parlamentarii, dezbaterile, cei ce le provoacă şi le animă, sunt actori pe scenă. Eu nu-i invidiez. Şi-au jucat bine rolul? Primesc aplauze, sunt regretați că părăsesc scena. Nu şi l-au jucat

bine, sunt huiduiți. Şi-au primit şi plata şi răsplata... Acum a început vacanța, e sfârşit de sesiune parlamentară, să fim, deci, blânzi şi să ne gândim – dat fiind faptul că urmează campania electorală - la « reconcilierea națională" ideal inclus nu în programele tuturor partidelor! Iar noi, ziariştii, să-i atacăm pe oamenii politici – dacă acest soi de oameni or exista în România – pe probleme politice, de doctrină şi nu pentru că au defecte ... fizice. Dacă ar fi să facem bilanțul activității Parlamentului, în actuala sesiune, multe am avea să-i reproşăm. Să ne gândim, totuşi, că viața politică este o viață extrem de agitată şi extrem de dură; autoritatea se risipeşte în vorbărie, parlamentarii - în actorie şi oratorie, politicienii - în sforării, intrigi şi bârfă fără finalitate fericită pentru stat. În genere, democrația nu produce mari oameni de stat decât arareori. Parlamentul, având putere legislativă, este locul unde se adună şi cazuişti, jurişti chițibuşari, mici secături simpatice şi cu priză la oameni de teapa lor – oameni care-i şi aleg, să-i reprezinte, tocmai pentru că se văd în ei. Îi trimit în Parlament pentru că le seamănă. Ceea ce le lipseşte, atât aleşilor cât şi alegătorilor, este – de multe ori – cultura socio-istorică. Experiența politică necesară în lupta internațională dintre state. De aceea îmi amintesc de bucuria acelui demnitar, ungur când a apărut pe scena României noua clasă politică. Cea veche, răsturnată, era hârşită în rele, în şicane şi-n negocieri cu politicieni de rea credință. Era greu de dus de nas. Noua echipă era alcătuită din tipi gen Iolanda Stăniloiu, Virginia Gheorghiu, Drimer, Bleahu, Roman etc. Naivii şi şireții, două caste care se presupun una pe cealaltă. Acest soi de oameni pot fi – dacă nu sunt escroci gen Drimer – uşor de dus de nas. Aceasta ar fi o meditație la închiderea sesiunii.

• Săptămâna trecută a fost dominată de nervozitate, de neînțelegeri mărunte şi de şicane FSN - FDSN. Moderatorii acestor zile au fost ... liberalii. Se prea poate ca, după 27 septembrie, să avem în Parlament maxim trei partide de seamă, grupate pe curente: curentul social-democrat, curentul liberal şi curentul național-conservator. În caz contrar

harababura decizională, a Executivului, se va accentua. Şi de aşa ceva nu mai avem nevoie.

• Pe ultima sută de metri a fost „aranjată" şi Curtea Supremă de Justiţie. Acum e completă. Slavă Domnului.

• Executivul şi Cotroceniul au numit, şi ei, pe cei ce vor face parte din Consiliul Audiovizualului. Răzvan Theodorescu a rămas în pâine, d-şoara Iolanda Stăniloiu e şi ea lângă el. Dar ne-am înşelat în privinţa „omului muncii de naţionalitate maghiară". Lipseşte! Aşa că ziarul „naţional" „Azi" a publicat protestul UDMR. Au rămas fără om al muncii în „Consiliul Audiovizualului". Să facem un protest şi la ONU?...

• Dl. ţărănist Constantinescu - Klaps a ţinut, şi domnia sa, o conferinţă de presă. E nemulţumit că d-sa este reprezentat, la preşedenţie, de un fost ... comunist. Corect şi nu prea: dl. Constantinescu a fost numai „membru de partid" şi secretar la o organizaţie mică - mititică! Tot dl. Klaps a mai declarat – ceea ce ne bucură - că ar fi un „admirator al gazetarilor tineri". Să fie vorba de gazetăriţe?...

(Naţiunea Anul IV Nr. 30 (107), 1992, 24-30 IULIE, pag. 3, semnat George URSA)

„DE CE TU ŞI NU EU?!" / Din nou în arenă

Sunt în situaţia de a face previziuni politice într-o ţară unde aşa ceva nu trebuie făcut. În România s-a ştiut, dinainte, cine vine la putere. Iar acela a jucat la sigur. Îndoielile erau pentru naivii de la galerie. Pentru ei era jocul. Chiar jucătorul (politicianul) juca fără emoţiile de rigoare deoarece ştia rezultatul. De aceea arăta, de regulă, arogant şi distant, în public, umil - în intimitatea celor ce-i asigurau victoria. Atmosfera politică românească din anul 1992 este deosebit de încinsă. Datoriile urcă vertiginos! 3.241.000.000 dolari. Noua

purtătoare – doamna Gheorghiu, căsătorită Nemecsz -, de cuvânt, a Guvernului ni le-a comunicat la „brifingul de miercuri". Ei, bată-vă să vă bată (brief-ing) - cum ar spune Agamiţă Dandanache ajuserăţi şi la „brifinguri" şi le făcuserăţi şi datoriile astea. Da' până la 2200 dolari pe cap de locuitor cât are Ungaria mai e. Daţi-l 'nainte români! Voi, guvernanţii, faceţi politica gâştei! Nu se lipeşte apa realităţii de voi neam... Candidaţii la preşedenţie se înmulţesc cu fiecare zi. 18! (vineri, 24 iulie 1992). Un fost rege este propus pentru funcţia de preşedinte. Un rector, de, (geolog) îi face concurenţă. Despre ceilalţi ne abţinem să facem comentarii. Este, oare, esenţial jocul acesta de-a candidatura, pentru soarta României? În măsura în care ne asigură unitatea de neam, da. Dar adevăratul joc care ne frânge şira spinării este cel economic-demografic-cultural. Consumul depăşeşte producţia! Ne vom amaneta viitorul, existenţa de mâine, pentru a mânca azi. Aşa era ţăranul pe vremea învoielilor agricole. Era vândut arendaşului... chinez de prin decembrie pentru munca de primăvară şi vară. El şi familia lui. Pe acest drum păşim noi, glorioşi, sub conducerea de azi. Deşi întreaga săptămână a fost dominată de întâlniri politice, de conferinţe, declaraţii, adunări, întruniri de comisii, greu putem extrage ceva constructiv din toată această tevatură preelectorală. Oficial, campania electorală nu s-a deschis; dar numai oficial! ... O nelinişte grea pluteşte în aer. Generaţiile post '45 beneficiază - sau sunt dezavantajate - de un mijloc de informare extrem de periculos – Televiziunea. Acest instrument banalizează personalitatea omului. O supradimensionează banalizând-o, tocindu-i puterea de acţiune, împiedicând-o să-şi adune gândurile pentru a deveni constructivă. Creierul electoratului, telespectatorului este bombardat cu imagini şi cu informaţii, simultan, astfel că este greu de crezut că el va putea şi va avea timpul necesar pentru a îngloba într-o schemă cu efect decizional. Om şi eveniment devin simple marionete fără acoperire socială iar unele partide n-au nici un program. Epoca, al cărui debut este 1989, este o epocă în plină anarhie.

în plină degringoladă. Se afirmă o nouă clasă politică, o nouă clasă economică, o nouă clasă culturală, se ierarhizează noi centre ale mass-mediei, se croiesc noi graniţe şi se afirmă noi centre de putere. Au loc masive dislocări de populaţii. Şi acest lucru este mai mult decât periculos. Oamenii urmăresc aceste fenomene cu ochii cât cepele. Atenţia le-a încordat nervii la maxim. Se insinuează, în mulţimi, spaime greu de controlat. Presa a devenit, ea însăşi, un mijloc de amplificare a spaimelor. Ea are - acum – rolul biciului. Biciuieşte boul (masa) – spunea cineva - speriat de zgomotele şi răcnetele galeriei. Atenţie, la furtuna apocaliptică, atenţie la ea! Lucifericul din om este pe punctul de a distruge vasul în care şi-a găsit, temporar, sălaşul. Conduşii nu se lasă conduşi. Conducătorii nu sunt în stare să conducă. Crizele anilor 1914-1917 ar vrea să-şi găsească astăzi soluţia. De aceea refuz să ofer soluţii acestor vremuri precipitate. Trăim, azi, într-o cumplită confuzie a valorilor, situaţiilor. Trăim între oameni care nu pun preţ pe convingerile pe care le afişează cu nonşalanţă şi le părăsesc cu aceeaşi nonşalanţă fără remuşcări. Aceiaşi oamnei sunt azi de „dreapta" pentru ca mâine să-i vezi la „stânga". Dar nici una, nici alta din cele de mai sus n-au corespondent social. Şi, în arenă, se înfruntă umorile, nu susţinătorii de idei. Se înfruntă „de ce tu şi nu eu?!" Este greu de suportat o astfel de atmosferă generată de astfel de oameni...

(Naţiunea Anul III Nr. 31 (108), 31 IULIE - 6 AUGUST, pag. 1, semnat George URSA)

RISCĂM SĂ NE PIERDEM IDENTITATEA ROMÂNEASCĂ

M-am îndreptat către o tarabă, din faţa clădirii unde-şi aveau sediul sindicatele Clujului anilor '20 (azi-momentan-sediul „*Uniunii Mondiale a Românilor Liberi*", „Mişcării pentru o Monarhie Constituţională", publicaţiilor „Tribuna Ardealului", „Müvlödés" etc.). Aici se vindeau cărţi. Întreb pe vânzătoare:

„Unde se află clădirea cu sediile partidelor? E pe-aici, prin preajmă..." S-a arătat surprinsă (În oraşele din Ardeal nimeni nu-ţi răspunde exact când e vorba să-ţi dea relaţii despre ceea ce s-ar putea referi la politică. Apoi mi-a zis: „Nu ştiu! Noi facem comerţ, nu politică". În preajma ei, ciorchini de tineri care priveau insistent trecătorii. Ce-o fi? mi-am zis şi mi-am văzut de drum... Abia spre seară, întorcându-mă prin faţa sediului amintit mai sus (din „Piaţa Libertăţii") mi-am dat seama că tipii erau celebrii bişniţari de valută. Iată politica „deştepţilor", mi-am zis. Îi doare-n dos de tot ceea ce îi înconjoară. Ei fac „comerţ". Dar cum de am ajuns ca în Bucovina şi Herţa rutenizată, în Moldova răpită de Stalin, în Transilvania „complementară", dacă-l întrebi pe un român ceva despre politică, naţie, ţară, să îţi răspundă, timorat, ca o scuză: „Nu ştiu. Eu fac comerţ, nu politică!" Adică-şi vinde sărăcia pe tarabă. E slugă! Ceea ce se întâmplă cu sine, nu-l interesează?! El face „comerţ". Vai de el ce comerţ! Statul face „reformă". Dl. Stolojan se fereşte de politică, românitate, naţie, ca dracu' de ...ştiţi dv. ce. Statul e un ceva suspendat, care nu se amestecă în nimic ce e românesc. Băieţii e impartiali! Toată lumea povesteşte aici, nimeni nu-şi asumă responsabilitatea a cea ce-ţl povesteşte. Adică nu vrea să lupte, pe faţă, spunându-şi numele. De ce? Pentru că, - zice el - statul, Puterea nu coordonează o politică naţională care să-i sprijine pe români în rezistenţa lor faţă de atacul economico-propagandistic al minoritarului şi străinului. De-o pildă - Clujul. Centrul lui este deja în mâna străinilor, alogenilor. Aceştia vin, cu tot soiul de aprobări de la Bucureşti, preiau clădiri, magazine (cum au preluat „Sora"), iau complexe de clădiri cu valoare istorică pe motiv că „le-au aparţinut" în epoci revolute. Clădirea de la nr.10-11 din actuala „Piaţă a Libertăţii"(?); ea se numea înainte „Piaţa Unirii" dar... de... oraşului Cluj Napoca trebuie „să i se redea trecutul său", este deja în mâna Bisericii Reformate din Debreţin. (Recăderea ei în mâna „băieţilor" s-ar datora, zic clujenii, unui senator Tălpeanu care, acum, „anchetează" fosta guvernare Roman). Această clădire - în faţa

căreia tronează bişniţarii de valută - găzduieşte, cum ziceam, sediile mişcărilor şi redacţiilor enumerate mai sus. Deci, spaţiile, „momental", s-au „închiriat". Comerţul ar fi acaparat în proporţie de 80% de alogeni. Şefi de alogeni şi capital ungaro-sóröşist. Sindicatele din comerţ sunt alarmate (muncitorii sunt în majoritate români) de tragedia ce se profilează. Am avut ocazia să stau de vorbă, circa o oră, cu un om din comerţ. El mi-a vorbit clar despre această ofensivă obraznică şi acaparatoare. Orice şef alogen nu face decât să rupă din averea poporului român o halcă pe nimica şi s-o împartă conaţionalilor. De la Bucureşti plouă cu aprobări. Îmi zice: „palinca, brânza şi unguroaica fac minuni". Aşa ar înţelege unii „Mitici" din Bucureşti „economia de piaţă". „Miticii" fiind politicienii improvizaţi de brucanii „noii ere". La Bucureşti „ardeleanul" trebuie să vină cu cele trei de mai sus şi primeşte imediat aprobări pe acte, fie ele şi rău întocmite. Apoi, cu actele aprobate vine la Primăria oraşului din Transilvania, ori direct la magazinul de stat şi-i dă pe români afară, pun zăbrele, lacăte, apoi închiriază spaţiul la te miri cine din Ungaria sau Israel. „Bine – zic – dar sunteţi 89%. De ce nu vă organizaţi şi nu ripostaţi"? Zâmbesc umil: „dacă Guvernul"... E de groază!. În concluzie: putem pune noi steagul pe clădiri, dar ele nu mai sunt ale noastre. Atacul contra unor oameni neexperimentaţi (cum suntem noi astăzi) este total, pe viaţă şi pe moarte. Problema cu scoaterea din liceu a românilor e mai mult decât o ruşine naţională. Problema cu inscripţiile e alta (recent a fost pusă una cu „Babszinhaz"). Dar acestea sunt etapele unui război politico-etnic. Nu-i vorba că românii capsomani nu vor să-l lase pe bieţii minoritari să pună o inscripţie acolo, pe o clădire. E vorba că minoritarul vrea să ne substituie istoria, vrea să demonstreze celor neavizaţi că ţara aceasta nu e a celui care-i poartă numele, ci e a lui, a minoritarului. Deci asta e problema, nu ambiţia de a avea firme bilingve, ci un profund dispreţ – provocator care ne-ar putea duce la război clasic şi de-aici la dezmembrare. Atenţie, ei s-au pregătit, logistic, în aceşti doi ani. O naţiune întreagă este pe cale de a fi

deposedată de ceea ce-i aparţine, fără să crâcnească, naţiunea română. Ea zâmbeşte umil şi aşteaptă mila unui Guvern cu totul duşmănos românismului. Unde-i vestitul muncitor român, unde e gloata de locuitori din blocuri? Ei, vedeţi, necesitatea statului organic? Ce zice acest concept? Clasă politică naţională, clasă de mijloc (comerciant, industriaş, intelectual artist etc.) naţională, clasă lucrătoare naţională = popor sănătos, de stăpâni. La noi clasa politică e aproape alogenă, clasa de mijloc, în parte alogenă, clasa lucrătoare = poporul român, de slugi umile, stând cu şapca în mână la mila guvernantului. Condus şi conducător la un popor bine stăpânit au ţeluri comune. Condus şi conducător la noi au ţeluri diferite. „Anii trecuţi am fost atât de ruptă de realitate" – spunea o şefă a tineretului unguresc din Timişoara, la TV teritorială Cluj. De ce? Vă spun eu. „Odiosul şi sinistra" nu permiteau papagalilor să ni se urce în cap. Acum lucrurile s-au inversat. Poporul român este în război pe două fronturi. Pe de o parte, guvernanţii lui (inginerii şi finanţiştii educaţi de Ceauşescu) se străduiesc să pună plocon în mâna noilor brucani şi banfy averea moştenită de la „odios", pe de cealaltă, noi, salahorii, cer salarii mari. Nu vedem tragedia deposedării de avuţie. Concomitent cu acest război se desfăşoară altul: acela de înlocuire a elementului românesc din instituţiile publice de educare a naţiei. De la TV şi până la şcoala elementară funcţiile se acoperă de noii veniţi. Istoria naţională predată - dacă va mai fi predată această materie pe undeva – de Mişca Bandy. Slujbă la biserica făcută de Göszö Zigu... Ei, aceasta e problema! Administraţia publică, conducerea efectivă, aparatul birocratic, e supus altui război. Pierderea lui înseamnă aproape pierderea identităţii româneşti a acestui aparat. Noi l-am şi pierdut în unele provincii (nu vă spune nimic Republica Moldova?!). Evacuarea forţată e o treabă uşoară după aceea. Şicanele administrative vor goni elementul românesc. În locul lui va fi adus altul. Sub steagul naţional pus pe clădire statul român naţional este desfiinţat pe etape şi fără vărsare de sânge. Acesta se cheamă războiul „american" paşnic. O cucerire de inspiraţie talmudică prin cazuistica demersului. Îl iei acelui popor, pe care vrei să-i

cucereşti banca (funcţionarii, capitalul), îi iei organele de stat (înlocuindu-i cu funcţionarii străini), intelectualii (înlocuindu-i cu alogeni), clădirile, comerţul (propietari şi vânzători alogeni), îi iei forţa publică (înlocuind poliţistul şi ofiţerul român cu alogen), îi iei mass-media (realizatori TV, radio, operatori etc.), îi iei preotul, tot aşa, prin substituire, şi ce-i mai rămâne acelui popor? Să dispară! Bine gândit. Frumos executat. Şi va fi, iată. Iată cum merg treburile acolo. În faza preliminară pot fi folosiţi şi nătăfleţi care gândesc că „pe creieri sunt straturi de grăsime" numai la alţii. Nu şi la ei. Dacă un astfel de nătăfleţ deţine şi o demnitate, cum e cazul celui care a spus această frază, şi acela mai permite ca TV Timişoara să aibă pe generic trecut, întâi Temesvar, şi abia după aceea Timişoara, e clar că „stratul de grăsime" a umplut complet cutia craniană a respectivului „gânditor". Speranţe de a ne salva sunt puţine. Dar sunt! Aşa ar arăta în esenţă o primă ochire asupra Clujului.

(Naţiunea Anul III Nr. 32 (109), 1992, 7 – 13 AUGUST, pag. 1, semnat Nicolae ALEXANDRU)

DOAR BUNUL DUMNEZEU ŞTIE ...
Din nou în arenă

„Omul politic tipic din România e lepra, «guriţă de aur», tipul undelemnos aflat veşnic la suprafaţă. Incult, pretenţios, şovin, flatteur şi lesne de flatat, îşi arogă dreptul de a lua toate poziţiile, de a se amesteca unde nu se pricepe, lenş în gândire, **lipsit de asceză** (s. n.), incapabil de renunţare şi nedemn în atitudine" (Petre Pandrea). „România, creată în numele Unei idei (s.n.), fu destinată a înfăţişa democraţia în Europa Orientală, misiune căreia, ... i-a rămas atât de credincioasă de la început şi până acum" (I. C. Brătianu). Iată ce declară un politician al sec. XIX despre misiunea ţării sale. O declaraţie de-a dreptul - i-aş zice - criminală. Ea este făcută de un liberal. Şi nu de unul oarecare. Deci, ţara nu se afirmă în istorie şi-n veşnicie - după Brătianu – ca o necesitate istorică,

biologică şi culturală, de la sine, din interior, ci e „creată" (de către cine?) în numele unei „idei"... europene. Produsul politic al acestei „idei" este cel fixat frazeologic de Pandrea şi citat de noi înaintea celui al lui Brătianu. Între cele două citate se mişcă lumea românească de mai demult şi de după 1989. „Europa!" Conducătorii ei, cei care-şi închipuie că popoarele sunt creaţii ale unor „idei", iar ei pot experimenta pe ele când liberalismul, când bolşevismul, când comunismul, când alte .. isme şi mai cred că pot trece de la una la alta, fără consecinţe. Fiinţa umană ar suporta - după ei - totul. Dar această fiinţă nu numai că suportă greu dar, de multe ori, clachează. Omului îl trebuie o credinţă. Nu poate trăi fără ea, fără tradiţii, fără tradiţii în sensul normal al termenului. Distrugerea tradiţiilor duce, într-un fel, la distrugerea popoarelor care şi le părăsesc. Duce la distrugerea „ritmului istoric" al naţiunilor ... Societăţile de astăzi sunt societăţi atinse de o febră misterioasă. Se precipită spre un final nu prea glorios. Speranţa noastră, a tuturor, este, ca întotdeauna, renaşterea credinţei, cu funcţia ei constructiv-creatoare. Ea ne poate da încrederea unei vieţi decente. Paradoxal, speranţa verii acesteia – după spusele tuturor politicienilor care-şi fac veacul pe la TV -, sunt alegerile parlamentare şi prezidenţiale. Ce se speră de la ele? Ce ne pot aducea acestea? Şi, oare, atât de fără perspectivă şi speranţă a ajuns o ţară, încât nişte simple opţiuni să poată ferici şi asigura un viitor definitiv? Toţi politicienii se agaţă de ele şi ne promit că, odată realizate aceste alegeri democratice, ţara se va îndrepta spre stabilitate şi prosperitate, Europa ne va blagoslovi cu miliardele ei, iar America ne va bate pe umeri, prieteneşte, şi ne va zice – aşa, ca între gentlemani – „sunteţi democraţi; sunteţi de-ai noştri, respectaţi drepturile omului" etc. Iar noi, fericiţi, vom da buzna la masa abundenţei „democraţiei" şi „economiei de piaţă". Am putea, totuşi, răspunde: „D-lor, noi am trăit în acele timpuri". „Da-ni se va răspunde – dar nu era o democraţie autentică; era aşa, un «balcanism», nu democraţie. Nu făceaţi alegeri cinstite..." „Şi - mă rog frumos – cum ar fi, dacă ar fi cinstite", am întreba noi naivi? „Păi, vă răspundem

noi" – ar zice «democraţii». Întâi de toate v-aţi federaliza, pentru că la voi trăiesc multe minorităţi (naivi am zice: „mai multe decât în Rusia?; mai multe decât în Franţa şi Germania?" Nu ni s-ar răspunde!); în al doilea rând, ne-aţi da, pe degeaba, nouă, toate întreprinderile şi magazinele, pentru că sunt creaţii ceauşiste - «o grămadă de fiare vechi»; în al treilea rând, mă, băieţi, mă, v-aţi aduce în fruntea statului nişte oameni pe care vi-i recomandăm noi, pentru că sunteţi vinovaţi că aţi acceptat comunismul 45 de ani. Şi pe urmă om mai vedea noi, ce-om mai vrea". Cum până la sfârşitul descris de noi mai sus nu e departe, acum – alegători şi aleşi – ne ocupăm de campania electorală. E vară şi ea are o notă de oboseală estivală. E greu să te prezinţi, la tarabă, şi să-ţi expui marfa ideologică, marfa frazeologică. „Asta şi asta voi face, d-lor! Votaţi-mă! Daţi-mi puterea!". Din păcate, oamenii n-au inventat, în plus, nimic de la atenieni până acum. Ori există la conducere „unsul lui Dumnezeu", care primeşte puterea de la Dumnezeu şi o împarte şi celorlalţi după cum crede de cuviinţă, ori există „aleşii poporului" şi puterea e împărţită gata, pe o durată limitată. Cu excepţia averii, se înţelege, care e - de data aceasta - o putere transmisibilă... dar ereditar. Dar, Europa – şi noi -, aflată la remorca unei ţări construită artificial (la SUA ne referim), a optat pentru circărie politică. Ce va ieşi de aici, numai bunul Dumnezeu poate şti. Noi încercăm să ghicim.

(Naţiunea Anul III Nr. 32 (109), 1992, 7 – 13 AUGUST, pag. 3, semnat Nicolae VEGA)

•
• •

·Săptămâna trecută a fost aleasă, prin vot, în prezenţa delegaţilor conducerii partidului, Petru Burcă şi A. Moţiu, conducerea Filialei Bucureşti a PUNR. Aceasta este: Petru Dan Lazăr (46 ani) – preşedinte; Gh. Ursa (44 ani, ziarist) – vicepreşedinte; Teodor Dosa (64 ani, inginer) – vicepreşedinte; V. A. Iliescu (31 ani, inginer) – secretar; Gh. Rusu (profesor) –

membru; Pavel Coruţ (42 ani, editor) – membru; Cristian Seraficeanu (33 ani, medic). În urma acestei alegeri democratice şi cinstite, înclin să cred, organizaţia va creşte în mod natural fără disensiuni, fără orgolii, fără lupte absurde vizând obţinerea unor viitoare demnităţi în stat.

NU DEPUN EFORTURI PENTRU A FI HOTĂRÂT...

- Interviu cu dl. Gheorghe Funar, candidatul PUNR la alegerile prezidenţiale din 27 septembrie - 1992

R. D-le primar Gh.Funar, vreau să fiu primul care vă ia un interviu după ce aţi obţinut investitura din partea PUNR, la alegerile prezidenţiale din septembrie a. c. Ce părere aveţi de sarcina ce v-a fost pusă în spinare, de modul cum aţi obţinut investitura?

Gh. F. Eu mă bucur că dv., d-le Ursa, pe care vă cunosc, de la gazeta „Naţiunea" îmi luaţi primul interviu în această nouă calitate şi imediat după discuţiile care au avut loc astăzi, în Consiliul Naţional al PUNR, când am şi fost desemnat candidatul acestei formaţiuni politice în cursa prezidenţială. Păcat că nu au fost ceva mai bine organizate aceste alegeri şi să fi avut contracandidaţi cu care să fi putut concura în interiorul partidului pentru a fi desemnat candidat la această funcţie. Se pare că au fost anumite interese care aveau ca finalitate alegerea altui candidat, nu a mea. De asemenea, s-a tărăgănat foarte mult găsirea unor cetăţeni ai României care să fie invitaţi şi să accepte să concureze pentru postul de preşedinte al României din partea PUNR. Ţinând seama şi de faptul că am fost propus pentru a candida, la această funcţie, din partea filialei Cluj a PUNR şi, astăzi, am obţinut (cu 44 voturi pentru, 11 contra şi un vot anulat din 56 votanţi) prin Consiliul Naţional investitura întregului partid, sper să fac o cursă foarte bună şi să împlinesc un vis al membrilor şi

simpatizanților PUNR, respectiv, dacă nu din primul tur, din al doilea tur să ajung președinte al României.

R. D-le Funar, în desemnarea dv., după mine, au fost unele „lupte" între cele două organizații considerate cele mai puternice ale PUNR din țară, respectiv Mureș și Cluj. Dv. gândiți la fel?

Gh. F. Nu. Așa cum m-am mai exprimat și în cadrul acestei Conferințe, după opinia mea, nu există două centre de putere în PUNR ci există două centre deosebit de puternice. Este vorba de filialele Mureș și Cluj. Din păcate între unii dintre parlamentarii noștri au apărut anumite divergențe și, de asemenea, o criză de orgolii peste care sperăm să trecem cu bine și să ne prezentăm uniți în campania electorală și să câștigăm. Eu sunt optimist în privința acestei campanii.

R. Altă întrebare: Șansele pe care vi le dați dv. - personal – cum se zice, cu toată incorectitudinea acestei formulări, pentru că opiniile personale nu le poți exprima decât personal dacă ești întrebat despre ele. Numai că toți s-au obișnuit să vorbească astfel, așa că mă conformez și eu. Și acum esențialul: din peregrinările mele – ca ziarist – pe la diferite formațiuni politice am înțeles că s-ar fi format, se formează, se grupează, un fel de „partidă națională" în jurul FDSN, care-l susține la președenție pe dl. Iliescu. La această „partidă" ar adera și PDAR și PRM. PDAR – prin președintele lui – a dat liber membrilor partidului să voteze fiecare cum îi dictează conștiința, dar, în fapt, li s-a dat cuvânt de ordine să-l voteze pe dl. Iliescu. Cum veți contracara acest triplet politic, cum îl comentați?

Gh. F. Este posibil să apară o asemenea unire de forțe a celor trei formațiuni la care v-ați referit dv., dar candidatul pe care își propun să-l susțină ele, din care sigur este numai FDSN, după părerea mea, pornește handicapat în cursa prezidențială și nu mai are nici o șansă să rămână în continuare președinte al României. Aceasta datorită activității pe care a desfășurat-o în perioada de când deține funcția de președinte al României.

R. Faceți precizări, dacă vreți...

Gh. F. Sunt numeroase aceste aspecte și în campania electorală le voi scoate pe tapet. Cred că-mi dați voie s-o fac atunci, cu toate că această campanie debutează, de fapt, azi dar pentru mine începe abia de mâine. Dar nu-mi voi axa campania electorală pe atacuri la adresa contracandidaților. Eu voi veni cu programul PUNR ca alternativă. Sper că ne vom găsi un drum direct către Cotroceni, fără a ne folosi de lovituri sub centură date celorlalți concurenți. Mulți dintre ei pornesc fără nici o șansă reală în această bătălie și, ca atare, drumul meu și al nostru mi se pare destul de drept până la Cotroceni.

R. Vă mai torturez cu o întrebare, deși atât eu cât și dv. suntem epuizați după această Reuniune viu disputată. Deci, iată: circulă zvonuri că dacă veți fi desemnat, și iată ați fost, drept candidat, adversarii noștri, ai dv., în special UDMR, vă vor ataca chiar neloial. Cei ce-i sprijină din umbră nu vor întârzia nici ei s-o facă. Zic că vă vor intenta procese, conflicte gen Tg. Mureș 1990... Acestea având menirea să vă oprească înainte ca populația să ajungă la urne.

Gh. F. Plângeri se pot face din partea multora. Din partea unor persoane fizice sau juridice și cred că e posibil să apară așa ceva. Dar, în activitatea pe care am desfășurat-o și o desfășor, de când sunt primar al Municipiului Cluj Napoca, am respectat atât Constituția, cât și legile statului român și, ca atare, aceste viitoare plângeri împotriva mea, care le vor face, se vor întoarce împotriva lor, pentru că n-au suportul necesar. Deci, dacă le vor face, totuși, ele îmi vor spori popularitatea și-mi vor face bine pe drumul pe care m-am angajat. Eu am un tonus optimist: Sunt ferm și hotărât în mod natural, nu crispat. Nu depun eforturi pentru a fi hotărât. Sunt! Așa sunt eu. Și acest fel de a fi îmi sporește șansa. Deci, încă o dată: nu fac efort pentru a fi hotărât. Sunt! Așa că am credință în victorie...

R. Vă mulțumesc și vă doresc succes.

Gh. F. Vă mulțumesc și eu.

(Națiunea Anul III Nr. 32 (109), 1992, 7 – 13 AUGUST, pag. 4, semnat George URSA)

BACIUL STOLOJAN
Din nou în arenă

Pe ungureşte Stolojan bàcsi. Mi-a venit să sar de pe scaun (miercuri, 5 august) de scârbă, disperare şi dispreț când i-am auzit pe cei doi (D. V. Ursu şi M. T. Vaida) bălmăjind în fața presei hotărârea Guvernului în problema prefecților din cele două județe, „cu regim special" în România şi Europa. În fine, avem autorități ... paralele! Nu mai avem ce comenta. Iată la ce ne-a adus conducerea țării de către „intelectuali" („credeam că ne veți critica dacă n-am fi procedat aşa" - zicea dl. Vaida). Cum e posibilă o asemenea gogomănie? Inadmisibil. Dar aşa se întâmplă când ne conduc contabilii şi finanțiştii. Autorități duble cerea şi UDMR. Prefect pentru unguri, prefect pentru români, clădiri pentru unii, clădiri pentru alții, ş. a.. Iată-l pe cel care se bătea cu pumnul în piept că nu va ceda. Dl. D. V. Ursu ne-a anunțat şi articolul din Constituție care i-ar permite, - zice d'mnealui -, Guvernului să făptuiască o asemenea aberație. Halal! [Şi când, colo, în vest, negrii luptă tocmai contra segregaționismului].

Viața politică românească cuprinde cele mai năstruşnice întâmplări. Un amatorism cras – şi, fireşte, păgubos! - se întinde de la Sighetul Marmației la Vama Veche şi de la Pomârla la Moldova Nouă. Pentru a învăța ceva şi noi îmi permit să redau, în continuare, nişte povestioare nesemnificative dacă vreți, aparent minore. Le voi înşira aici pentru că, poate, morala lor se va prinde de cineva. Deci ... nu cu mult timp în urmă, UDMR a organizat o conferință de presă. Corect – ar spune unul. Şi ce e cu asta? Este! Iată cum funcționează serviciul „băieților" în acest caz – mărunt am zice. La poartă eşti întâmpinat cu amabilități mieroase, dar legitimat politicos şi notat. Dacă nu corespunzi grilei „băieților", intrarea îți este oprită. Conferința se înregistra de la A la Z. Ziaristul

care punea întrebarea era notat cu nume, publicație şi întrebare. Başca înregistrarea! Care este scopul acestei lucrări „nemțeşti"? Nu trebuie să vi-l povestesc eu. Care sunt consecințele? Multe! Înşir câteva: 1. ziariştii şi publicațiile lor sunt analizați, după aceea, la sânge şi folosiți sau influențați; 2. declarațiile aiuristice – dacă unii ar fi tentați să le facă - sunt, din start, înlăturate; dacă ele sunt, totuşi, făcute, repede pot fi înlăturate şi omul pus la punct; 3. în urma analizei conferinței se organizează viitoarea strategie de propagandă; 4. Crearea unui lobby al lor în presa românească şi printre ziariştii români. Acesta este totul! Campanie antiromânească, antiromânism fac, în proporție de 96%, românii. Românismul este combătut aprig şi cu ură chiar de către puştancele şi puştanii troglodiți, neinstruiți şi nevârstnici de la ziarele româneşti. Mergeți la o conferință de presă a forțelor naționale, a autorității chiar, şi veți vedea câți avocați români ai iredentismului maghiar - revizionist există. Ungurii stau, se uită la avocații lor ziarişti, la cei ce răspund acestor avocați improvizați în ziarişti şi zâmbesc, dacă nu râd de-a binelea. Puştance de 20-22 de ani sar de doi coți, de pe scaun, la un Ioan Gavra, Gheorghe Funar, Zeno Opriş, Radu Ceontea etc. interogându-i despre „naționalism", „inscripții bilingve", „persecuția romilor", „drepturile omului" etc. Aşa li s-a întors şurubul minții şi au fost învățați cuvintele de mai sus şi încă altele, cum ar fi: „securitate", „neocomunism", „criptocomunism", „implementat" şi - mai recent - „abilitat". De ce nu-şi iau părinții la bătaie şi nu pe amărâții politicieni care le apar în față? N-o fac; ei scot, din tărtăcuță, cuvintele de mai sus şi pocnesc românul cu ele în cap. A doua acțiune pe care vreau să o relatez aici – tot a ungurilor – este organizarea primirii unei delegații de ziarişti americani sau englezi. N-are importanță ce sunt. Iată filmul: „americanii", „englezii" îşi anunță intenția de-a discuta cu conducerea UDMR Mureş. Corect, s-ar zice. Li se fixează acelora ora şi locul. Aceia vin; la poartă îi aşteaptă o ceată de unguri, de prima mână, din conducerea locală (istorici, ziarişti, profesori etc.). Îi conduc cu politețea de rigoare în sediu. Aici

au oameni pregătiți pentru a răspunde - politic - la orice întrebare ce s-ar putea pune. Pentru a-i infleunța, a li se dirija imaginea. Rezultatul cred că-l bănuiți. În reverso - cum s-ar spune - aceeaşi delegație vizitează şi o organizație - nu spui cine - românească. S-o relatăm. Să vedeți că seamănă cu hotărârea d-lui Stolojan în esență. Deci vin aceia la sediu. Nimeni! O persoană, în halat de aprozar, acră şi, evident, arțăgoasă îi priveşte chiorâş pe nepoftiți. Aşa a fost învățată pe când lucra pe post de portar, la sediul Partidului Comunist. Nepofitiții se prezintă. Nici un „şăf" la sediul organizației româneşti. E căutat şi găsit. „Americanii" aşteaptă, pe la porți, sosirea celui căutat. Într-un târziu acesta vine gâfâind. Mai trece un timp până adună şi câțiva „susținători". Discuțiile cu „americanii" sunt un fiasco de şuşoteli între cei doi-trei români, care se pun de acord, în fața ziariştilor, asupra opiniei pe care o au de gând să le-o comunice. Concluziile? Trageți-le dv.! Rezultatele? Nu pot fi decât gen Teddy Stolojan. Zic asta pentru a nu da alt nume. Ce să mai zică că, la o conferință de presă, organizată de noi, de români, intră orice nepoftit. Acesta e trimis anume să ne-o dea peste cap şi să ne râdă în nas. Domnilor, învățați ceva, disciplinați-vă... **lobbyzați-vă.**

(Națiunea Anul III Nr. 33 (110), 1992, 14 – 20 AUGUST, pag. 3, semnat Nicolae VEGA)

„NU EXISTĂ DOUĂ CONSTITUŢII ÎN ROMÂNIA"
- Interviu cu dl. Viorel Sălăgean, candidat la preşedenţia României -

R. Sunt George Ursa, redactor la gazeta „Națiunea" şi doresc să vă pun – aşa în fugă, aici la Braşov – câteva întrebări. D-le Sălăgean, dacă veți ajunge preşedinte, ce strategie veți aplica pentru ajutorarea românilor aflați pe teritoriile statelor din jurul României?

V. S. Românii de peste hotare, fiind români, să fie mândri de țara-mamă pe care o au şi să nu roşească atunci când e rostit numele României... Anual mi-aş propune să am o întâlnire cu reprezentanții tuturor românilor de peste hotare, indiferent de țara în care se află, indiferent de numărul celor care ar dori să mă vadă - cinci mii, zece mii, cincizeci de mii... Există loc unde să te întâlneşti cu toți românii. Trebuie stabilită o relație fermă între țara-mamă şi acești fii ai României, care simt româneşte durerea de-a fi neglijați...

R. Concret, d-le Sălăgean, pentru românii din Balcani, de pildă, fără şcoală, fără biserică (s-a îngrijit țața Pauker ca să nu le mai aibă), ce veți face dacă țara vă va alege?

V. S. Cauza românismului trebuie extinsă în afara țării. Ea trebuie cultivată întâi în țară şi nu în mod superficial, lozincard, festivist şi lipsit de finalitate, ci lucid, deschis, european. Pasul următor ar fi această cauză, a românismului, să fie trecută peste hotare, dar numai după ce ea a câştigat bătălia aici, în țară.

R. În timpul conferinței de presă pe care ați dat-o - n-am vrut să fac atmosferă - doi ziariști, unguri din România, şi-au expus puncte de vedere antiromâneşti. Nu vreau să le repet. Vă întreb acum următorul lucru: Cum priviți încălcarea Constituției de mulți dintre conaționalii acestor ziarişti în județele Harghita, Covasna şi Mureş şi oriunde au ocazia? Apoi, tot ei cer demisia unui primar, ca dl. Funar, tocmai pentru că, român fiind, aplică legea şi gândeşte româneşte. Comentați aceste probleme!

V. S. Nu există două Constituții în România; nu există două tipuri de județe în România. Există numai județe care aparțin României, indiferent că populația majoritară este românească sau ungurească. Ceea ce se petrece acum, în România, este rezultatul unor abuzuri neconstituționale rămase nepedepsite. Ele trebuiau sancționate când au fost săvârşite indiferent din ce direcție au venit şi vin. Cred că există soluții pentru a fi sancționate aceste abuzuri. Primul pas pentru a le sancționa este cunoaşterea lor. Cunoaşaterea lor prin dialog.

Preşedintele României trebuie să se deplaseze în zonă, în mijlocul acestei etnii, şi să o întrebe de ce e turbulentă. Or să fie, probabil, scandări mai puţin elegante. Or să fie, probabil, înjurături, or să fie lucruri josnice, care or să-i fie spuse, şi or să se poată întâmpla lucruri neplăcute dar, oricum, eu sunt convins că preşedintele României poate şi trebuie să apară, cu fruntea sus, să discute cu orice grup etnic, inclusiv cu cei din Covasna-Harghita, cu cei din localităţile din aceste judeţe unde ungurii sunt majoritari. Să-i întrebe direct, pe faţă, ce vor? Oamenii care trăiesc în această ţară sunt oameni raţionali şi oameni de bun simţ. Pe ardeleni îl cunosc foarte bine şi în ce mă priveşte nu mi-ar fi frică să intru în orice zonă, oricât ar fi de aprinsă disputa de acolo, chiar la nivel de ciomege dacă ar fi, nu mi-ar fi teamă să mă duc. Totul e să ai curajul să te duci. Şi să ţii fruntea sus! Să te uiţi în ochii lor, ca în ochii unor oameni. Nu există oameni răi în România; există oameni care nu ştiu purta un dialog şi cu care nu se ştie purta un dialog.

R. Ultima. Problema este aşa: în Covasna-Harghita au fost distruse până şi monumentele româneşti; cu osemintele ostaşilor români, care au creat România Mare şi România ciuntită, de după 1944, se joacă fotbal. Numai atât şi e destul...

V. S. Monumentele trebuie refăcute aşa cum au fost. Până când va intra în conştiinţa fiecărui locuitor al acestei zone, al acestei ţări că trebuie să respecte pe celălalt, se poate merge până acolo că vom pune pază la aceste monumente. Celui ce le profanează, să i se aplice corecţia pe loc. Se va impune respectul până când lumea reîncepe să aibă comportamente sociale, economice, culturale şi nu strict etnice şi fanatic politice. La noi învrăjbirea are o sorginte politicianistă; nişte politicieni care sunt plini de orgolii. Aceste orgolii trebuie înfrânte. Aici trebuie să-şi exercite preşedintele drepturile constituţionale şi să devină acel mediator respectat, acel mediator între puterile din stat, între etniile din România. El nu trebuie să stea la Cotroceni şi să zacă acolo. El trebuie să umble prin ţară. El se teme că-l arată lumea cu mâna şi zice

că-l copiază pe Ceauşescu. O să-l arate o dată, de zece ori, de douăzeci de ori. Ei, şi?... O să-l bălăcărească douăzeci de ziare de scandal şi o să-l critice, mai mult sau mai puţin pe drept sau pe nedrept şi cu asta basta. Dar nu aceasta trebuie să fie preocuparea unui preşedinte: să vadă cine-l ia peste picior la gazetă că face „vizite de lucru" într-un judeţ sau altul. Funcţia îi cere să le facă. Ziarele oricum or să latre, ori că stă la Cotroceni şi doarme şi nu supără pe nimeni, ori că se duce să cerceteze realitatea din teren. Preşedintele trebuie să fie informat. Actualul preşedinte nu s-a informat şi nu e informat corect cu privire la ce se întâmplă în Ardeal şi în alte zone fierbinţi şi tensionate ale românităţii. N-aş vrea să zic mai mult...

R. Vă mulţumesc!

V. S. Şi eu!

(Naţiunea Anul III Nr. 33 (110), 1992, 14 – 20 AUGUST, pag. 4, semnat George URSA)

„PREFECTUL ESTE REPREZENTANTUL GUVERNULUI"

Interviu cu dl. Dumitru Pâslaru, purtător de cuvânt al FDSN

R. Care este opnia dv. în legătură cu recenta hotărâre a Guvernului Stolojan privind dubla numire (un român şi un ungur) de prefecţi, în judeţele Covasna şi Harghita? Reţineţi că dl. Stolojan a spus că nu va ceda. Iar cei care au fost trimişi să anunţe hotărârea şi care l-au consiliat, poate, au fost domnii Ursu şi Vaida.

D. P. Noi am cerut de mult demisia, atât d-lui Doru Viorel Ursu cât şi a d-lui Vaida; dar cine ne-a ascultat? ... Problema este clară: Guvernul numeşte un om pe care-l consideră capabil să-i exercite autoritatea, prin care-şi exercită prerogativele. Numirea prefectului se face indiferent de etnia căreia-i aparţine. Dar, în România, el nu poate fi decât român,

în concepție și execuție. El este persoana care reprezintă autoritatea Guvernului.

R. DI. Ursu (la „briefing" –ul de miercuri 5 august '92) a spus că art. 122 din Constituție ar permite numirea a doi prefecți...

D. P. Acest articol, spune că, în fiecare județ este numit, de Guvern, un prefect, un reprezentant al Guvernului care poartă această titulatură: prefect. Nu știu de unde deduce dumnealui că pot fi numiți mai mulți. E adevărat că legea nu specifică expres că nu... dar nu putem să exagerăm, forțând limitele ei. N-am auzit, de la Napoleon încoace, în Europa - care a introdus această funcție – să fie condus un județ de doi prefecți. Dar, mai mult decât atât, ideea cu doi prefecți mi se pare de-a dreptul periculoasă. De ce? Pentru că, unul din ei, poate (zic poate) reprezenta alt Guvern. S-ar putea ca prefectul de etnie maghiară să se subordoneze altui Guvern, iar cei care au introdus această intruziune în administrația românească se vor vedea puși în fața unei interpretări care va duce la pretenții de separatism teritorial, la autonomie, la administrație paralelă. Adică, exact la ceea ce cereau ungurii și noi ne opuneam... Am impresia că dl. Stolojan ar fi trebuit să mediteze mai mult asupra aspectului politic al deciziei pe care a luat-o. Nu realizează periculozitatea a ceea ce a decis.

R. Această decizie este gravă, d-le Pâslaru, pentru că ea creează un precedent. De aici înainte viitoarele guverne vor fi șantajate. De ce nu doi prefecți și la Ialomița? De ce nu zece? Suntem chiar nebunii Europei? Ne luăm după aberațiile devastatoare ale gândirii ungurești?

D. P. Așa este! Se creează exact ceea ce spuneți. Dar problema e și mai dură. Acolo unde sunt mai multe minorități le va veni și acestora, pe chelie, să ceară, fiecare dintre ele, prefect din rândul etniei lor sau, dacă vor fi mai puțin pretențioși, măcar câte un reprezentant cu putere de decizie în prefectură; mă întreb, atunci, pentru ce avem administrație locală? Pentru ce s-au mai făcut alegeri locale? Există, ca să zic așa, un Guvern local, ales? Ce vor? Toate acestea contrazic principiul constituțional al numirii prefecților. Prefectul este reprezentantul numit – conform

Constituției promulgate și votate – al Guvernului. Nu se târguiește, la masa verde, dreptul Guvernului de a numi prefecții. Și cu atât mai puțin se pot accepta presiuni neconstituționale, pentru ca acești prefecți să fie numiți pe bază de etnie. Oricum, slăbiciunea Executivului și darea înapoi, încălcând legea, creează un precedent care se va extinde și în alte județe ale Transilvaniei. În stilul acesta, de indecizie a Executivului, se conturează clar o desprindere treptată a acestei provincii de restul țării. Și noi nu avem dreptul să permitem așa ceva. Ceea ce s-a întâmplat azi, va reactiva pretențiile lor la administrație separată, paralelă cu cea a Guvernului român. Și nu văd cum o să rezolve viitorul Guvern acest precedent pe care, de fapt, l-a comis dl. Stolojan, cu inconștiența celui care nu cunoaște istoria. De azi, avem două administrații în cele două județe. Experiența s-ar putea extinde și atunci vă dați seama ce urmează...

R: Vă mulțumesc.

(Națiunea Anul III Nr. 33 (110), 1992, 14 – 20 AUGUST, pag. 7, semnat Nicolae VEGA).

RUȘINE SĂ NE FIE / Din nou în arenă

Emil Cioran, în celebra sa carte „Schimbarea la față a României", trunchiată la ediția de după căderea comunismului în România, spune că nu există popor mai înclinat să se ponegrească pe sine, ca popor, decât românii. Nu există popor mai harnic în a râde de sine și de defectele pe care le are. O face, cu toată arta, chiar în prezența străinilor. „Românu-i porc!". Această expresie o auzi curent în piețe, în locuri unde se adună plebea. O auzeam râgâită într-o limbă guturală - când eram student -, de către arabi. O rosteau într-o românească de nedescris, cu ură și un dispreț pe măsură. Aceasta, ca mulțumire, că-i țineam aici să se îmbogățească, din bișniță și să ne umple țara de abdulahi. Deunăzi mi-a fost dat să trăiesc o experiență similară. Poate vă veți întreba ce legătură are povestioara cu politica încinsă din această vară? Veți vedea că are. După mulți ani am reîntâlnit - întâmplător - o cunoștință. Cu carte! Cu destulă carte! Științe exacte! Și-a

dus veacul printr-un orăşel de talia Aiudului, - să zicem – unde şi-a predat ştiinţa dobândită - cu ani în urmă - prin cele facultăţi. După 1989 a scăpat şi respectiva cunoştinţă precum vaca lui Vasile în trifoi. De atâta occidentalism dobândit în timpul acestei „scăpări" – a plesnit gogoaşa disprețului, față de români. Predă pe undeva prin Luxemburg ori Lichtenstein, n-am reținut prea bine, la un liceu prăpădit. Şi datorită acestei „realizări" a acumulat atâta dispreț față de neamul care l-a născut, încât vorba „porc" i se pare prea blândă pentru noi. „Vreau să plec pentru totdeauna din această porcărie, cu urmaşi cu tot, numai să obțin viza!"...(?!) „Da, - zic - ce faci acolo atât de nemaipomenit în afară că-ți predai amărâtele de cunoştinţe, mănânci, bei şi ..?" scuzați! Cu mârlanul „ajuns" trebuie să te porți mârlăneşte. S-a produs un blocaj. Nu făcea nimic. Cum nu făcuse nici aici. „Văd ce-i acolo", zice. „Şi ce-i acolo?" – plusez „Păi este! De exemplu, când vii de acolo, aici, constați că toți, aici, put şi-s urâți, încruntați, puchinoşi şi chiorâți..." „Nu i-am cârpit două palme! Mă murdăream. Adică eu – şi ceilalți – puțim, suntem înapoiați. Cum să stea printre noi un asemenea exemplar? Îi dau aici răspunsul de rigoare. „Aşa, - îi zic – mama, tatăl care te-au făcut, biologic, te-au şcolit, frate, soră, rude (bune, rele, cum sunt), „put"? Aşa să fie! „Puțim", poate, a nespălați, a transpirație. Aşa e când munceşti! Dar jeg moral, ca cel expus de tine, în fraza cu pricina, nu avem. Este greu de crezut că 5 crăițari pe care ți-i vâră be gât, în plus, Luxemburgul acela fac ceva din àlde voi, noii farfuridi, scăpați în trifoiul Europei occidentale?" Dar aceasta este concepția noii clase care se profilează la orizont. Ar râde şi n-are de cine şi, atunci, râde de părinții ei, de rude, de bătrâni şi de lucrători. Râde împreună cu străinul şi se bucură. Că râde de noi, n-ar fi nimic, dar ne urăşte cu un dispreț greu, de ignorant. Ducă-se pe pustii de pe capul nostru în „Europa" arabo-negrizată! Dacă asta-şi doresc, asta să aibă! De la cel care îi e ruşine de părinți greu mai poți aştepta ceva. Aşa sunt şi o parte dintre noii conducători ai forțelor politice. Seamănă cu acest cadru didactic descris mai sus. Sunt plini de

acel dispreț al slugii, îmbrăcate în haine la fel cu ale stăpânului, față de frații încălțați cu opinci. Fericit îi spune vecinului că put obielele opincilor fratelui. Ce-o să ne facem cu astfel de bagabonți? O să avem ce trage cu ei! Când ne gândim că o ceată de urlători se pot aduna, la colț, pot face un partid şi ne pot înjura fără să fie pedepsiți pentru ceea ce fac atunci tare ne vine să punem mâna pe armă. Pentru că pe cine înjură ei? Poporul român! De ce? Pentru că „pute". N-are „Rexona" democrației belgiene! Iar ceea ce ne întristează, în plus față de această constatare, este faptul că scriem toate acestea degeaba. Ne pândesc pericole cumplite. Credința ortodoxă ne apără cu greu de ceea ce ne aşteaptă. Demografic vom fi înghițiți – dacă nu ne apărăm prin legi şi forță publică - de valul levantin; economic – de colosul european şi colosul arabo-turcesc. Moral suntem la pământ. Cohorte de oameni viguroşi: dascăli, medici, clasa intelectualilor de mijloc, lasă şcolile, spitalele, fabricile şi iau drumul Occidentului acceptând orice muncă. La prețuri derizorii, de muncitori necalificați. Se deştărează şi nu se mai întorc, de ruşine, sau dispreț. Țara este, de aproape trei ani, în „tranziție". În „tranziție" spre ce? Executivul dansează ca ursul pe jar pierzând sectoare vitale pentru neam în favoarea „Europei". Românii sunt într-o degringoladă morală greu de oprit. Dascălii ei – caracterial – n-au nici o menire. Consideră meseria lor – esențială pentru conservarea unui popor – o meserie ca oricare alta. Ei nu se consideră învățători de nație, cu ataşament față de elevi, ci simpli funcționari. Ruşine să ne fie tuturor. Suntem nişte biete marionete. Dacă cei mai buni sunt aşa cum sunt, cum or fi cei mai răi? Refuz să mă gândesc.

(Națiunea Anul III Nr. 34 (111), 1992, 21–27 AUGUST, pag.3, semnat George URSA).

NOII CANDIDAŢI ... Din nou în arenă

Demagogia electorală a luat proporţii îngrijorătoare. Atinge, deja, limitele de unde trece în patologic. Cei care au bani bat ţara de la un capăt la altul. Doi dintre aspiranţii la demnităţi (dl. Petre Roman şi dl. Dragomir) sunt ba pe la mănăstiri, ba pe la sate, ba pe la reuniuni mondene, ba prin Occident, ba pe la biserici pe unde-şi fac cruci largi şi hlizesc la cei gură cască promiţându-le exact ceea ce trebuia să le ofere pe când guvernau... De cealaltă parte altă trupă. Aceasta este la fel de risipitoare cu banii. Bogaţi nevoie mare. O gaşcă - dintre ei – bate Europa Occidentală şi SUA, altă gaşcă bate malurile (345 de „europeni" numai din România) Dunării, mârâind la lună, doar, doar le-o pica Ardealul în căciulă. De unde au bani aceştia? Aceştia din urmă, „europenii", au primit ca plocon de la Guvernul României (aşa ne-a firtisit purtătoarea de cuvânt, d-na Gheorghiu) un nou punct – Variaşul Mic – pe unde să se poată deplasa de o parte şi de alta a graniţei de Vest. De ce? Pentru că între 19 şi 23 august este o „mare sărbătoare a pâinii", în Ungaria, - ne-a spus d-na Gheorghiu. Ca să vezi! Simultan cu „congresul" şi o „sărbătoare a pâinii"! De câte ori fată o pisică în Ungaria se deschid noi puncte de trecere, la granița de Vest a României, pentru a intra în voie „europenilor". Poporul român e blând cu alţii. Aşa e! Numai cu sine e crud. Vai de capul lui! Aici au dreptate cei care ne tot fac blânzi. Concomitent cu aceste „congrese" şi „sărbători" (ungurii o ţin numai în aniversări, sfinţiri de regi, sărbători, treceri de graniţe, montări de statui... ungureşti, demolări de statui ... româneşti) o trupă de inşi, veniţi de dincolo de Tisa, bate în România borne pe traseul fostei graniţe a Austro-Ungariei. Se zice că nimeni nu-i întreabă de sănătate pe respectabilii domni. De ce i-ar întreba? Ba, cică unele autorităţi se uită, cu îngăduinţă, la aceşti „lucrători" şi râd.

Să ne întoarcem la forţele politice, din România, care vor conta la 27 septembrie. Ele par a fi acestea: FDSN, FSN, PDAR, PUNR şi conglomeratul CD. FSN dispune, în Guvernul

care organizează alegerile din septembrie, de un minister cheie – cel al internelor; şi de un prim ministru favorabil. Oratoria sforăitoare a d-lui Petre Roman şi vorba împiedicată a d-lui C. T. Dragomir – candidatul acestei formaţiuni politice la preşedenţie – urmează să desăvârşească restul. Mulţi lideri politici şi viitori candidaţi sunt puţin cunoscuţi în rândul alegătorilor. Aceasta îi va duce la scăderea şanselor de obţinere a mandatelor. Mandatul, acest sumum al democraţiei străină popoarelor organice, străină popoarelor străvechi. „Democraţia... a fost, cum este peste tot, o creaţie a străinilor" – ne învaţă Zeletin. N-am vrea să-i credem ad-literam şi nici nu ne interesează „democraţia" la urma urmei. Ceea ce ne interesează pe noi este ca poporul român să-şi făurească un regim care să-i asigure vigoarea biologică, hrana, identitatea, dăinuirea în istorie şi cultura. Acea cultură dorim să fie o cultură natural izvorâtă din identitatea noastră de români. Democraţia, ca şi dictatura iudeocratică străină, sau impusă de ne-români, ne este antipatică personal şi profund dăunătoare la nivel de naţiune. Preferăm ţeapa unui conducător român drept cu cei drepţi şi nu bordelul oferit de alogeni în cârdăşie cu străinul. De aceea vînzoleala politicianistă ne trezeşte un profund dezgust. Succesiunea - impusă de regula jocului zis democraţie – liderilor, pe ecran, ni se pare o comedie greu de digerat. Ea nu face decât să denigreze originalitatea vorbitorilor. Nu face decât să îndepărteze şi mai mult pe alegător. Un ceva m-a izbit în aceste viitoare alegeri. Dl. Ion Iliescu – contrar a ceea ce a făcut în 1990 - şi-a depus, primul, listele cu cei 100.000 de susţinători. Această depunere de liste a şefului statului a avut ceva trist. Cel care vrea să conducă - într-un regim democratic – o face pentru că şi-a asumat, el, o misiune şi, apoi, poporul i-o dă şi el. Este apt de acea misiune şi mai cu seamă se simte capabil să-şi ferească conaţionalii de primejdiile şi capcanele întinse de duşmanii seculari, sau milenari. Mai mult decât atât cel care-şi asumă misiunea de a conduce un popor are şi puterea, metodele şi darul de a-i înălţa în veac – cum ar zice cineva. Toţi aceia (aceştia) care se

înghesuie să candideze în 1992, sunt, oare, apți de a-şi înfăptui toate acestea? ... De a mânui Puterea?

(Națiunea Anul III Nr. 35 (112), 1992, 28 AUGUST – 3 SEPTEMBRIE, pag. 3, semnat George URSA)

SĂPTĂMÂNA DEPUNERII CANDIDATURILOR / Din nou în arenă

• Înainte de explozia din decembrie 1989 eram învățați că există un partid cu anexa sa – statul – care controla şi dirija totul. Lălăiala aceasta, de autoritate, din lumea post-decembristă, ne creează o stare de angoasă. Manifestări banale iau amploare catastrofală, sunt amplificate de presa de scandal şi zguduie societatea până în temelii, aduc pagube imense de ordin material, dau o acută senzație de nesiguranță mai tuturor şi pun întreaga orânduire la cheremul câtorva dezaxați. Evenimentele fac oamenii – spunea un dom cu câteva zile în urmă. Adevărat! Dar e adevărat şi inversul acestei axiome. Bucureştiul anilor 1945 era comunist. Zeci, sute de mii de demonstranți umpleau piețele scandând numele Anei Pauker şi ale altor **paukeri**. Anii '89-'92 au scos la iveală Bucureştiul cedist şi cederist. Sute, mii, zeci de mii de neaveniți urlă sloganuri anticomuniste. Cei ce îi dirijează sunt, de multe ori, aceiaşi care-i dirijau şi în anii 1945. Dacă nu ei – atunci fiii lor.

• Bătălia săptămânii trecute a fost cea a depunerii candidaturilor la preşedenție, la Senat şi la Adunarea Deputaților. Cercetând listele am constatat un fenomen ciudat: regruparea oamenilor. Nu a ideologiilor. Dacă ele or exista. Parlamentul, de după 27 septembrie 1992, va fi un Parlament mai slab decât cel de la 20 mai 1992?! Mulți dintre cei ce vor fi aleşi nu se pricep la nimic altceva decât la „politică". Va fi o confruntare tare în electorat! În unele oraşe, la fel! Istoria e ciclică. Fațada ei din '45 reapare.

• Dintre candidații la preşedenție cel care a stârnit cele mai vii emoții a fost dl. Gheorghe Funar. Cohorta de ziariști l-au mitraliat cu întrebări joia trecută. Până la urmă el n-a mai avut loc să vorbească. A lăsat-o pe Aurelia Boriga, de la „Zig-Zag", să trăncănească în neştire. Aceasta, poate, făcea mai bine să stea la redacție, să bea tutun şi să vorbească singură imaginându-şi că-l are în față pe dl. Funar pentru că, oricum, nu-l lăsa nici să răspundă la întrebările pe care le punea...

Întâlnirea preşedinților celor două state româneşti – Iliescu şi Snegur -, la Huşi, a cam trecut neobservată de către o „anume parte a presei"... Deşi s-au hotărât totuşi măsuri de ... apropiere – mai ales pe linie economică - între cele două state surori.

Nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu „scandalul prețurilor". Statul nu mai vrea să subvenționeze nimic! De la 1 septembrie 1992 ele vor „creşte controlat". Vineri seara, în prezența a puțini ziariști, dl. Danielescu şi dl. D. M. Popescu au făcut o prezentare seacă a ceea ce ne aşteaptă în planul alimentar şi-n cel al protecției sociale. Partidele noastre de guvernământ (FSN, FDSN, PNL, MER, PDAR) au mână şi inimă tare. Nu le tremură de frică. Ba speră să şi câştige, detaşat, viitoarele alegeri. Altfel nu se explică de ce conduc cu atâta nepricepere şi de ce se arată atât de zâmbăreți. Parcă în criticile pe care le primesc, nici n-ar fi vorba de ei!. Ei fac promisiuni! Parlamentarii acestor partide, de guvernământ, apar, pe ecranul televizorului, zâmbesc, trăncănesc, fac promisiuni... Ce i-o fi împiedicat să-şi aplice planurile în timpul anului de când guvernează? Măsurile acestea, de la 1 septembrie, le aparțin tuturor celor înşirați mai sus. Dl. Stolojan conduce un Guvern de coaliție, domnilor!

• Un salt „liber-schimbist" a făcut dreptul Cazimir Ştefan... El şi-a urmat întocmai doctrina şi ideile. A trecut la... FDSN. Bată-te să te bată! Eşti, d-le Cazimir, umbra fidelă a ipistatului

din „D-ale Carnavalului", care ne zice („cu mult' naivitate"): „Iar eu, domnule, închipuieşte-ţi noroc!" Să ne trăieşti.

• Pentru cei încântaţi de Tokes Laszlo ţin să reproduc un citat pentru a se trezi, dacă e posibil, din beţia cu apă rece. „Toţi naţionaliştii bănuiesc (nu bănuiesc, stimabile, sunt siguri! —n. n.) că eu şi prietenii mei am vrea să rupem Transilvania de România. Şi dacă am vrea! Nu vreau să mă prezint în ochii dv. mai pozitiv decât sunt. **Dacă reuşim pe plan democratic facem, dacă nu, nu facem!**" (s. n.). Despre Harghita şi Covasna ne zice că „e primitiv să gândeşti că asta e Ţara Românească. Ţara Secuilor e Ţara Românească! Teritoriul este al acelora care locuiesc pe acest pământ". Deci lupta lui Tokes se vrea democratică. Numai aşa vrea să ne aranjeze. Păi tot „democratic" trebuie să-l trezim şi noi la realitate pe băiatul ăsta. Şi pe unii tembeli de ziarişti.

(Naţiunea Anul III Nr. 36 (113), 11 – 17 SEPTEMBRIE, pag. 3, semnat George URSA)

ISTORICII AU ŞI EI UN ROL

- Interviu cu dl. Gheorghe Dumitraşcu, senator FDSN de Constanţa -

R. D-le senator Gheorghe Dumitraşcu, fiţi ironic până la capăt, aşa cum aţi fost pe parcursul întregii conferinţe de presă de astăzi (miercuri 12 august 1992). Eu am apreciat dezinvoltura cu care v-aţi mişcat. Vă întreb: prin ce se defineşte un comunist veritabil? Asta pentru a ne învăţa minte pe noi, gazetarii. Abordaţi această temă dificilă!

G. D. Un comunist... Să ştiţi că n-am aversiune faţă de un comunist veritabil. Îmi place tot ce e nefalsificat. Îmi plac şi monarhiştii veritabili, îmi plac şi naţional-ţărăniştii veritabili. Din

fericire pentru noi, nici unul dintre aceştia, care tot vin pe aici, nu sunt decât nişte făcături anti...orice. Deci un comunist veritabil ar fi – accentuez: ceea ce spun eu ar fi ideal şi, deci, de neatins şi n-a fost atins nici ca model măcar – acela care ar corespunde „Codului eticii şi echităţii socialiste". Acel comunist nu l-am putut fabrica. Un astfel de comunist ar fi trebuit să se jertfească întru totul, să se pregătească pentru jertfă, pentru victoria socialismului, a instalării definitive a acestei societăţi, mai întâi, într-o parte a lumii, apoi în toată lumea. El ar fi corespuns întru totul codului moral al acelei cărţulii pe care, desigur, o cunoaşteţi. Mi se pare că asta e cea mai grozavă definiţie. În ce mă priveşte aş avea preţuire pentru un astfel de comunist ideal, pentru un asemenea comunist autentic. Dar asemenea comunişti n-au existat în ţara noastră decât câţiva şi ei au fost omorâţi. Este cazul lui Pătrăşcanu şi, poate vom descoperi, că şi a încă unuia sau doi. Pătrăşcanu - cred eu - a fost un comunist veritabil. În momentul când „veritabilitatea" lui s-a izbit de sângele lui (de etnia lui), de dreptul poporului român, în momentul acela, el n-a mai putut să-şi păstreze acest „veritabil" pentru că acest „veritabil" presupune un internaţionalism care neagă naţionalismul la modul absolut. Or, el a plătit preţul apartenenţei sale, conştiente, la etnia noastră de români. Deci nu există comunist veritanil şi, probabil, nici nu a existat.

R. Domnule senator, băieţii ăştia „răi" vă atacă ba pe o temă, ba pe alta. Sunteţi calul de bătaie al multora. Ceea ce nu-i de colea. Azi aţi intrat într-o discuţie mai mult decât dură cu ei şi se pare că le-aţi satisfăcut aşteptările. Au vrut să arate că sunt mai „dăştepţi" decât dv., decât alţii din jur şi dv., ironic, le-aţi satisfăcut aspiraţia de prunci teribili de .. naivi, de luptători pe frontul „democraţiei" masonice. Dar să nu folosim rău cuvântul...

G. D. Ideea este următoarea: În raport cu noi înşine fiecare suntem mai mult sau mai puţin „dăştepţi". Dar când unui din ăştia i se pare că e „dăştept", hotărât lucru, trebuie să-şi bage picioarele în apă rece şi cu gheaţă. Dar pentru ca să ţi se pară

că eşti deştept trebuie să fii conştient că una este să fii cu adevărat şi alta este să te afli în treabă. Deci să fii numai „dăştept". În privinţa asta ziariştii la care vă referiţi îmi sunt cunoscuţi. M-am întâlnit cu ei la Costineşti, la Palatul Elisabeta, mă întâlnesc toată ziua, bună ziua, la Senat, m-am întâlnit şi acum; sunt nişte ... teribilişti, dom'le. Deci - în ce mă priveşte, când îi apreciez – dau vina pe o omenească slăbiciune, aceea a tinereţii dornice să epateze, dornice să se afirme. Este o slăbiciune pe care aş vrea s-o am şi eu. Aceasta nu e de condamnat. Altă cauză care exprimă comportamentul lor este inexistenţa legii presei. Nu s-a întâmplat, până acum, ca un ziarist să fie condamnat sau admonestat, atenţionat, la modul serios, public, pentru greşelile profesionale pe care le face. Ei cred că sunt teribil de liberi şi pot face orice. Altă cauză: lipsa de dotare, lipsa talentului. 90% dintre oamenii aceştia nu sunt capabili să-şi exercite meseria pe care o exercită. S-au trezit cu ceva de scris în mână, s-au trezit cu un reportofon şi s-au apucat să lovească în stânga şi-n dreapta. Cred însă că, - şi asta e principala lor deficienţă - sunt lipsiţi de cultură. Sunt oameni care n-au citit. Eu cred că un ziarist trebuie să aibă, atunci când pleacă la bătălie, un bagaj de minim o mie de cărţi citite, dintre care 200 recitite şi măcar o sută din care citeşti tot timpul. Dar ziaristul cutare, sau cutărică, nu ştiu care nume îl convine mai mult, mă acuză că, eu, dau porecle foştilor regi ai României. De pildă, că eu îi zic **Carol Caraiman** regelui Carol al II-lea. „Ziaristul" cu pricina avea nevoie de puţină cultură, informaţie, pentru ca să ştie că el (Carol) a primit acest nume – la cererea sa – atunci când a fost decăzut din drepturi ca urmare a încălcării Statutului Casei regale. Era în timpul guvernării liberale a lui I. I. C. Brătianu. Deci Carol al II-lea şi-a luat numele de Carol Caraiman, după numele muntelui în cauză şi, în perioada 1925-1930, a şi semnat cu acest nume toată corespondenţa sa. A făcut-o până în 8 iunie 1930, când s-a restaurat, cu forţa, înlăturând, de la tron, pe fiul său, regele Mihai şi reluîndu-şi numele de Carol de Hohenzollern Siegmaringen [recte, Carol al II-lea ca rege].

Deci ideea că eu i-aş fi dat această poreclă de Caraiman, în stilul jocurilor din copilărie, denotă, la respectivul ziarist, o gândire infantilă şi o cultură **zero.**

R. Domnule senator, veţi candida la viitoarele alegeri generale?

G. D. Da! Voi candida, tot pentru postul de senator, la Constanţa; deşi unii, mai în glumă mai în serios, mi-au sugerat că ar fi judeţe care ar ţine la mine mai mult decât constănţenii. În ce mă priveşte mă voi bate să fac cunoscută doctrina şi politica FDSN, voi căuta să-i lămuresc pe alegători asupra a ceea ce am făcut şi asupra a ceea ce n-am făcut, voi căuta să combat manifestările absolut negative ale unei prese bine dirijate împotriva mea. Este limpede că e vorba de o campanie pentru „lichidarea" mea la Constanţa. Sper că e vorba numai de lichidarea mea politică, nu şi altfel şi, dacă vom lua în judeţul Constanţa 17-18%, înseamnă că voi fi senator de Constanţa. pentru că eu sper că în Parlamentul României este nevoie de unul ca mine, ca Ţurlea, ca Faur, ca Iacobescu. Trebuie să joace şi ei un rol. Istoricii au şi ei un rol: acela de-a apăra ţara de foştii **Rolleri** şi de actualii **Rolleri**. De data asta pe invers.

R. Vă mulţumesc!

G. D. Şi eu vă mulţumesc.

(Naţiunea Anul III Nr. 36 (113), 1992, 4 – 10 SEPTEMBRIE, pag. 4, semnat George BIRĂU)

PRIMA SĂPTĂMÂNĂ DE DUPĂ 27 AUGUST...

Din nou în arenă

• Prima săptămână dură, din cele patru ale campaniei electorale prezidenţiale şi parlamentare, a debutat luni, 31 august 1992. Şase pentru infern am putea zice dacă ne-am conduce după titluri preluate după filmele proaste cu conţinut tranzit din perioada războiului rece. La conferinţa de presă de marţi, 1 septembrie, organizată de Partidul Unităţii Naţionale

Române în sala de conferințe a Muzeului de Istorie a Municipiului Bucureşti, dl. Gheorghe Funar, candidatul pentru preşedinție al acestei formațiuni a fost numit de ziariştii avizați drept un „profesionist în mijlocul unor amatori". Aprecierea viza prestația d-lui Gheorghe Funar din seara zilei de 31 august 1992. În această lume grav atinsă de morbul indiferenței şi blazării față de pericolele ce pândesc țara a venit ştirea că nimicul umfalt de-o propagandă ieftină - Tökes Laszlo - s-a apucat să devină un „martir" subtil al ... „autodeterminării". Noul Crăcănel, de data aceasta nu al amorului, creează o nouă diversiune politică menită să stârnească zâzania. Săptămâna trecută am atras atenția asupra acestui „pastor". Acțiunii lui s-a asociat şi un cleric român, Nicolae Corneanu, şi, se înțelege, preşedintele în funcțiune n-a găsit o cale mai eficientă de a interveni serios, decât să-l roage pe acest preot caraghios să se liniştească. Ba i-a şi solicitat o întâlnire acestui „grevist"... Domnilor guvernanți, ardeleni, preoți ardeleni şi bănățeni, treziți-vă, pentru numele Domnului! Chiar imnul nostru național vă spune zilnic acest lucru. Agresiunea psihică săvârşită asupra noastră, ca români, de un „proletariat fără specie", până în 1989 şi de „curentul cosmopolitismului" reinstaurat după 1989, va avea drept rezultat pierderea coeziunii noastre intern[etnice]. Fac o profeție - bine ar fi de s-ar realiza, pentru că ne-am săturat de această bătălie pe viață şi pe moarte, cu hungarismul, aflat în ofensivă cu toate armele - aceasta este ultima bătălie. Alta nu va mai fi. Învingătorul va fi un învingător definitiv. Când mă gândesc că ne lipseşte experiența, profesionalismul politic, mă apucă o spaimă grea. Dar, ținând cont că vrem să luptăm, în noile condiții, că ne şlefuim din mers, într-o luptă ticăloasă, absolut necavalerească din partea adversarului, am credința în victorie. „La vremuri noi, oamnei noi". Probabil trebuie să luăm alți pumni în bot pentru a ne hotărî să strângem rândurile. Unire, unire, unire, români! Dacă Bulgaria are rachete SS-23 şi „numărul lor corespunde cu numărul capitalelor vecincilor" ei, România stă la discuții – de peste doi ani şi jumătate – cu

Tokes! Domnilor guvernanți, nu vă ploconiți! Demnitatea trebuie apărată prin orice mijloc!

• Toate partidele au ieşit la „drumul mare" al luptei pentru mandate. Poate ar fi indicat să scrie, despre această câinoasă luptă, un cineva neimplicat în murdara bucătărie a drumului spre Canosa realizării în planul vieții politice. Conferințe, apariții TV (reuşite sau nereuşite), după privitori, afişe, întâlniri, bani cheltuiți, confruntări cu ziariştii, poze la ziar – iată viața de zi cu zi a noii clase politice româneşti. Ar trebui să ne mutăm capitala mai la nord, în ținuturi mai reci, pentru a ni se răcori creierele încinse de soarele Bărăganului. Credem că o vom face, dacă „partida națională", promisă de dl. Gheorghe Funar, se va realiza sub conducerea sa. **Ralierea tineretului** spre noi, ortodoxizarea nației române ne va asigura victoria pentru mileniul următor.

• La 1 septembrie 1992 şi-a redeschis lucrările Parlamentul României. Ce să comentăm despre aceste ultime săptămâni de viață ale acestui Parlament?! În una dintre aceste zile membrii Adunării Deputaților s-au ciorovăit pe un articol 5 al legii cu chiriaşii - n-am înțeles prea bine - din imobilele naționalizate după instaurarea Guvernului comunist, la 6 martie 1945. Unul dintre deputați, foarte supărat pe acest articol 5, zicea că se va duce cu protestul, în bățul democrației, până la Curtea Constituțională. Scutierul harnic, din urma lui, secundul, s-a oferit să fie dl. Frunda (UDMR). Până la urmă n-au ajuns la această „Curte". Adunarea Deputaților le-a oprit osteneala nevotând acest articol. **„Aplauze furtunoase".**

Ceva nu e în regulă. Consecințele se vor vedea mai târziu. Prea au aplaudat ungurii! Şi s-a opus dl. Gheorghiță Lupău (PRM).

(Națiunea Anul III Nr. 37 (114), 1992, 11 – 17 SEPTEMBRIE, pag. 4, semnat Nicolae BIRĂU)

CUPRINS:

Cuvântul autorului 3

Partea I-a

Yugoslavia, Yugoslavia 7
Contra politicianismului 9
Dar morții români? 11
Teroriştii revin? 12
Revin, oare, vremurile de ieri? 14
N-avem capital, dar avem partide... 16
„Paraziții" triumfă?! 18
Încotro domnule Coposu? 19
Criminalii nu dau seamă? 21
Ce vede un om „prost"... 24
Vin barbarii? 26
Românii minoritari... 27
„Comisarii de ieri şi de astăzi..." 28
Cioran îşi reneagă opera? 30
Televiziunea română? 33
Un ardelean necăjit... 35
Porțile Orientului / Ce-i lipsea românului... 36
Mărturia mea de 15 martie... 37
F. S. N. în derută 39
Nu ne călcați în picioare! 43
(Limpeziri) Întâlnirile Vetrei 45
Partide P. U. N. R. 46
Harababura 48
Comunicatul... țiganilor către Țara Românilor 51
Un lup tânăr într-un sat (România)... 53
Corneliu Florea 55
Nedumeriri / Vorbe de neuitat 56
Din fuga trenului 56
Atitudini / Piratii cablului New-York-ez 57
Întreprinzătorii francezi pe locul 6... 58
„Profetul" ... Brucan 59
Dizidenții stalinişti 62
Omul de azi, omul de mâine 64
15 martie 1991 66
Referendum sub tancuri 67
Orfelinii comunişti 69

Bărăganul se leapădă de C. A. P. –uri 70
Azi: Câmpia Ardeleană. Slugăreală? Nu! 75
Ţara Tribunilor 79
Segregaţia cea de toate zilele (I); (II). 82
Singur cuc în oraşul lui Beniuc 86
Amor şi tâlhărie în cartierul Ţ. Ţ. M. 89
Tâlhar amator 91
„Viol" [-uri] în cartierul R. F. G.! 92
Românism şi românitate 94
Lupoaica s-a întors la Tg. Mureş 96
Un mort în piaţă ! 97
Viol în staţia de tramvai ! 98
„Românii" [ţiganii]se organizează: Fură în bandă 98
Explozia preţurilor –cronică parlamentară- 101
8 ţărani din Ieud la ADUNAREA DEPUTAŢILOR 103
Graniţa ca lăţime – cronică parlamentară- 105
Politica noastră? Interesul Naţional şi Conservarea Naţiunii Române –interviu cu dr. Zeno OPRIŞ, Preşedintele Uniunii Naţionale „Vatra Românească" - 107
Întâlnirea UVR de la Lugoj 120
Lazar Kogan (Koganovici) 122
„Excepţionalii" lui SÖRÖS 123
„DEZBATERI" – cronică parlamentară 125
„După Spectacolul dat de noi, oamenii au plecat cu lacrimi în ochi" – interviu cu Ion Barboni, Preşedintele Filialei Lugoj „Vatra Românească"- 127
O Conferinţă!... 130
Un început de drum pentru ideea naţională? 132
„Sfetnicul de taină" –cronica parlamentară- 135
„Comandamentul Momentului" –cronica parlamentară- 137
SIMPOZION pentru Agricultură 139
„Unde se leagă cureaua"? – cronica parlamentară- 140
Plătim prima zi de concediu medical? 142
Blândeţea românului–Dicţionar de noţiuni dăunătoare- 1;2 ; 3 143-147
„Scrisorile" unui vizionar 148
Armata ţării nu trebuie să cerşească –cr. parlamentară- 149
Aceleaşi inscripţii! 151
Chiar aşa? 152
Convenţia, convenţia!... 153
„Sunt unii colegi care nu-şi asumă votul..." 156

Oaia, toporul şi focul 159
„Maşinăria trebuie demontată" – cronica parlamentară- 160
„Cultura românilor din Bihor" 162
O carte care-ţi dă o palmă! 163
Cronică indirectă – cronica parlamentară- 164
Social–economicul ne strânge de gât -cr.parlamentară- 166
Alegeri la filiala Bucureşti a U. V. R. 168
Fantasmagorie sau realitate posibilă? Fărămiţarea Europei şi Transilvania 169
Săptămâna patimilor –cronica parlamentară- 172
S. O. S. patrimoniul cultural...! 174
O interpelare! 175
senatorul!... 176
După Înviere... -cronica parlamentară- 178
Vinerea Patimilor... – cronica parlamentară- 180
„O armată obosită..." – cronica parlamentară- 183
Luptă fratricidă – cronica parlamentară- 185
Oradea '92 187
„Morala unui stat"?... -cronica parlamentară- 192
„Ne gândim să promovăm formule de asociere favorabile românilor" –Interviu cu primarul Municipiului Cluj – Napoca, domnul Gheorghe Funar- 194
„Rezervele de grâu se topesc"... 199
Ospitalitate(a) – Dicţionar de noţiuni dăunătoare- 202
„Şi – am ajuns milionar..." -cronica parlamentară- 203
În pas de melc / Spre alegerile viitoare 205
O conferinţă de presă bruiată 207
Să nu confundăm „Democraţia cu Demagogia"... - cronica parlamentară- 208
„Cap de pod la Târgu Mureş?" –interviu realizat cu dl dr. Zeno OPRIŞ, preşedintele Uniuni Naţionale Vatra Românească- 210
„Las' că mă duc eu!..." –cronica parlamentară- 214
„În special cu P. N. L. ne-ar conveni un «mariaj»"... 215
„Lumea arabă se îndreaptă către reformă" 218
„F. D. S. N. este construit în jurul unui program şi nu al unei persoane" 219
Sfinţii noştri români 221
Ce cugetă „femeia de la sifoane?..." –cr. parlamentară- 224
„Locuitorii Municipiului Braşov au făcut o greşeală..." –

„Locuitorii Municipiului Braşov au făcut o greşeală...” – interviu cu dl Gheorghe Funar, primarul Municipiului Cluj – Napoca- 227
Un român ne avertizează 229
N-avem grâu, dar ne respectăm...embargoul - cronica parlamentară- 231
„Limbajul în care ne prezentăm ideile va fi clar, accesibil...concis şi sobru” – interviu cu d-na Florica DUMITRESCU, vicepreşedinte al Departamentului imagine al FDS (din) R- 233
Recenzia cărţii: Prim – miniştrii României Mari” 235
Admiratorul „gazetarilor tineri”... -cronica parlamentară- 236
„De ce tu şi nu eu?!” - Din nou în arenă - 238
Riscăm să ne pierdem identitatea românească 240
Doar bunul DUMNEZEU ştie... - Din nou în arenă - 244
Nu depun eforturi pentru a fi hotărât... -Interviu cu dl Gheorghe Funar, candidatul PUNR la alegerile prezidenţiale din 27 septembrie 1992 - 247
Baciul STOLOJAN – Din nou în arenă - 250
„Nu există două Constituţii în România” – Interviu cu dl Viorel SĂLĂGEAN, candidat la Preşedinţia României în alegerile din 27 septembrie 1992- 252
„Prefectul este reprezentantul Guvernului” – Interviu cu dl Dumitru Pâslaru, purtător de cuvânt al F. D. S. N.- 255
Ruşine să ne fie – Din nou în arenă- 257
Noii candidaţi ... - Din nou în arenă- 260
Săptămâna depunerii candidaturilor – Din nouă în arenă- 262
Istoricii au şi ei un rol – Interviu cu dl Gheorghe DUMITRAŞCU, Senator FDSN de Constanţa- 264
Prima săptămână de după 27 August... - Din nou în arenă - 267

ISBN: 973- 861110 - 2- 4